Cronica naivă

de

Dan Perşa

O, moarte, strig asprimii tale

(François Villon)

I

Ia loc, domnule autor, mă îndemnă managerul, aproape bruscându-mă, pentru a mă aşeza în faţa computerului. Încercaţi tasta aceasta, spuse – şi apăsă ENTER, o tastă pe care o cunoşteam şi eu. Se ivi mai întâi o lumânare, a cărei flacără pâlpâia când roşie, când galbenă şi când albastră ca oţelul, dar apoi se linişti şi cuprinse toate culorile curcubeului. O priveam fascinat, deşi în prima clipă o dispreţuisem.

-Aş dori o lumânare adevărată, i-am spus managerului. Acesta pocni din degete şi îndată un servitor în livrea sosi, într-o mână cu o tavă pe care purta lumânări aurii, iar în cealaltă mână cu un sfeşnic. Făcând o plecăciune în apropierea scaunului meu, înfipse lumânările în sfeşnicul care era din argint, le aprinse şi le aşeză alături de display, în faţa mea. Nu-mi plăcu contrastul violent dintre aur şi argint şi atunci sub ochii mei sfeşnicul de argint deveni din aur. Îmi plăcu asta, dar îndată apoi mă gândii că sfeşnicul şi lumânările ar fi mai frumoase să fie din argint, căci argintul e o coloană de lumină, seamănă cu bolta însorită, pe când aurul e mai mult misterios, fiindcă aparţine grotelor. Îndată ce gândii acest lucru, sfeşnicul şi lumânările se ondulară ca şi când ar fi fost din mercur şi se albiră, făcându-se cu totul din argint. Privii flăcările, dar nu îmi plăcură şi dorii unele pline de strălucire şi atunci din vârful lumânărilor ţâşniră, ca din artificii, flăcări de magneziu, încât noi păream cufundaţi sub apele mării, astfel că atunci când vorbeam, ne ieşeau bule de aer din gură, urcând spre tavan, ca spre suprafaţa unui acvariu.

-Aceasta e terasa, spuse entuziasmat managerul şi, într-adevăr, îmi dădui seama, era o terasă şi la una din mese şedea Boeriu, cu părul rărit şi albit, cu mult mai bătrân de cât îl ştiam, gârbov şi chinuit de tremurici, câţiva studenţi baletau patinând printre mese pe un lac de gheaţă, încercând să prindă în gură balonaşele irizate, ce izbucneau, precum o muzică grecească ori bisericească, din pălăria-sticlă-de-șampanie a unui chelner îmbrăcat în frac, care jongla trei portocale şi zâmbea larg, privind banca de alături de el, smulsă din parc, cu rădăcini de beton, vopsită în verde, cu o stinghie pictată discret în tuş chinezesc, pictograma sugerând cuvântul ETERNITATEA. Pe bancă, doi bătrâni jucau şah, demonizaţi de ticuri, ca şi chibiţii lor, săltau şi se scălâmbăiau, se scărpinau în dos şi îşi strigau cu ură unul altuia: şah etern…şah etern…şah etern, împroşcând salivă, încât feţele le erau umede, ca acoperite cu o sudoare gelatinoasă. Un bătrân mai capiu îl apucase de mânecă pe Boeriu şi trăgea de ea mai să i-o rupă, Vino să fii arbitru, urla el, scuturându-l, încât lui Boeriu îi căzu din buzunar batista, pe care cu mâna liberă o ridică şi se şterse pe faţă, apoi privi în sus şi pe un norişor roşiatic jucau şah inginerul Mardare şi laiul Aşchiuţă, care prinse privirea lui Andi Boeriu şi ridică mâna a salut, făcându-i semnul victoriei cu arătătorul şi degetul mic, inelarul şi mijlociul ţinându-le strânse în pumn, ceea ce însemna că totul este OK, şi cum îl otrăvea oţăreala bătrânilor, Boeriu se ridică de la masă, îi adună ca pe nişte popice şi îi aruncă în cutia de table, la un loc cu piesele de şah, dar o figurină îi atrase atenţia, un bărbat înţepenit ca un par, înveşmântat în negru, cu o mantie neagră până la călcâie şi pălărie neagră cu boruri largi cât tradiţia strămoşească, n-o fi autorul? se întrebă Boeriu, dar, nu, figurina avea un mecanism de ceas la care îi era legată mâna dreaptă, în al cărei pumn ţinea strâns un ochean, pe care-l urca şi-l cobora de la ochiul deschis, încercănat cu un cerc fin de funingine, boierul Manolache, se dumiri Boeriu, ce privea tainele universului adunate într-o baracă de bâlci. Doar doi bătrâni rămaseră afară, căci în jurul lor Boeriu simţi un câmp magnetic, electrocutant, ce îi respinse mâna când a vrut să-i atingă, obșteanul Petre, înecat de un acces de râs şi Ghiocel ţiganul, care ciupea, cu buricele însângerate ale degetelor, strunele cobzei sale vechi, iar din ochi îi şiroiau lacrimi, care cădeau ca nişte perle, plescăind în apele putrede ale ploii. Dar aruncându-şi iar privirea în sus, lui Boeriu nu i se păru că e totul OK, căci inginerul Mardare se ridicase din faţa tablei de şah şi vorbea şoptit cu un bărbat scund şi obez, pe care îl înjunghie fără ca nimeni să fi

observat, e colonelul Vărzaru, îşi spuse Boeriu şi i se strânse inima, colonelul se legăna mugind visceral, ca un leu de mare, iar când sufletul îi ieşi cu un huiet lugubru pe nas, înţepeni şi căzu în cap în Piaţa Unirii, a căzut un zeu în Piaţa Unirii, strigă cineva şi atunci, agasat, am prins capul lui Andrei Boeriu între degete şi l-am ridicat de la pământ, el se răsucea ca o omidă, încercând să scape şi l-am aruncat în cutia de șah, alături de toţi ceilalţi şi am închis-o.

Servitorul stătea încă drepţi alături de masă, ceea ce îmi displăcu şi atunci managerul îl concedie cu un gest şi acesta dispăru pocnind sec, ca un balon spart, din care se împrăştie funingine, ce ne înnegri feţele şi dosul palmelor. Dar îmi dădui seama apoi că managerul e mai supărător decât servitorul, plin de porunci cum e, iar la urma urmei nu e decât tot un servitor, poate chiar mai puţin nobil decât adevăratul servitor, care şi reapăru lângă masa mea, stând la fel de imperturbabil în poziţia drepţi, cu privirea fixată înainte şi uşor oblic în sus, în timp ce managerul dispăru, tot cu un pocnet sec, dar asurzitor de astă dată, lăsând în urmă un miros insuportabil de sulf, ce îmi aminti de lacurile nămoloase pentru vindecat reumatismul. Mă aşteptai să apară în odaie un lac, dar el nu apăru, ci se ivi Palatul Domnesc, în balconul căruia domnitorul era un butuc căftănit, pe rotile, pe care lacheii îl trăgeau înspăimântaţi înăuntru, căci un sobor de preoţi intrase în piaţa placată cu bazalt, cădelniţând tămâie. Privii faţa imperturbabilă a servitorului, care îmi păru că îmi face complice cu ochiul, ceea ce mă contrarie şi mă uitai la el cumplit, cu un interes bolnăvicios, mai multe clipe, dar faţa lui era neclintită ca faţa unui indian din lemn într-un parc de distracţii, încât conchisei că mi s-a părut. Problema mea era acum să potrivesc lumânarea care se afla pe ecran cu lumânarea care se afla pe masă, dar e prea mare nepotrivirea între ele, mi-am spus, aşa încât le-am luat şi le aşezai într-un aparat de tablă cu fante pentru ochi, în care privind, puteai să vezi natura sufletului omenesc, după felul în care pâlpâiau flăcările. Sosi un omuleţ de ebonită şi apucă aparatul de mâner, mâner despre care nu ştiusem până atunci că există, şi purtându-l ca pe geanta *securit* cu pietre preţioase a unui mesager dintre băncile marii finanţe, dispăru cu ea şi ecranul display-ului rămase aproape gol, înceţoşat de un alb lăptos.

-Creează un personaj, strigă servitorul, dar când privii intrigat la el, acesta stătea ţeapăn, încremenit în poziţia lui de nobil lacheu şi eram sigur că nu mişcase buzele

sale vinete, iar când l-am atins era dur, ca o figurină din teracotă. Dar i-am urmat îndemnul. În ceaţa ecranului se ivi un licurici, care lumina şi crescu până se făcu om. Îl văzui orbecăind pe o scară şi deschizând o uşă.

-**Ş**napse! şnapse! striga Miron Licurici încă de la 7:30, când intra în birou. Era un om slab şi scund, cu o culoare purpurie, nesănătoasă în obraji. Îşi arunca diplomatul pe pupitru şi domnişoara Arabela vedea cum îi tremură mâinile transpirate. Miron simţea o slăbiciune pe dinăuntru, pe undeva prin stomac, prin ficat, prin intestine, ce mai, slăbiciunea era peste tot! şi era zdruncinat de un permanent tremur al celulelor. Atomii, asta e, explica el, nu se mai îmbină din pricina alcoolului şi tutunului. Alcoolul i-a umezit, iar tutunul i-a îmbulzit, încât electronii de valenţă, unşi cu prăştină şi oxidaţi de tabac, alunecă, razna, la vale. Arabela cădea în extaz înfiorat la vorbele acestea, Vai, domnu' şef, spunea ridicându-şi ochii cu gene clipitoare, false, de la unghiile pe care le tăia sau pilea – Dumnezeu ştie! – spre Miron…Nu, Miron nu era bătrân, abia să fi trecut de treizeci şi cinci. Mai putea să placă unei fete. Arăta binişor, tras la faţă, cu riduri numai verticale, căci avea chip prelung, iar ochii îi erau albaştri, Vai, tu, ca Peter O'Toole, spunea Arabela câte unei amice, clipind des şi cu ochii daţi peste cap, niţel ironic adică…Îndată ce şeful intra strigând *Şnapse!,* Chitic deschidea dulăpiorul, brusc înveselit şi cu mâini tremurătoare şi el, scotea două ceşti, le ciocnea să sune, apoi le umplea gâlgâit cu ţuici mărgelate. Hai noroc, striga şeful şi dădea *mai-mult-ca-ciocănelul*, cum îi spunea, peste cap, Hai noroc!, striga Chitic şi făcea aidoma şefului. Apoi şeful, aşezat cu o bucă şi-o pulpă pe biroul subalternului, îşi aprindea ţigara. Sufla vălătucii şi încăperea se parfuma intens, Arabela era cuprinsă de un acces de tuse, Vai, încă nu m-am obişnuit, spunea clipind des, cu ochii ieşiţi din orbite. Dar în venele şefului intrau catifele, mătase de Kaşmir, balsam de Smirna şi vorba bunului samaritean. Simţea în sânge moliciunea călduroasă a unor o mie şi una de nopţi care îl desfătau, cu întreagă căldura deşertului arabic. În acea clipă tremurul înceta, mâna îi devenea fermă, ochiul luciu şi ager. Dobândesc virtuţi mucalite – se aţâţa singur în gând. Ia spune, măi Chitic, de unde-ţi vine numele, îşi întreba atunci subalternul, rotindu-şi trunchiul şi capul către el. Ei, domn şef, de parcă dumneavoastră nu ştiţi! E *Pitic* în moldoveneşte, spunea moldoveanul sfios. Ia ridică-

mi-te-n picioare!, îi poruncea Miron şi Chitic se scula şi parcă era mai mic decât atunci când şedea, Bată-te noroc, măi Chitic, cât eşti de mic!, se minuna şeful, apoi sărea de pe birou, căci era vremea să sosească madam Dragobete. Şi ea intra! O sută douăzeci de ocale, sâni de afrodită africană, pântec de elefăntească, miros de băbească acrită. Picuri grei de sudoare îi lunecau din plete, pe sub marginile pălăriei negre dichisite cu frunze şi flori, îi şiroiau pe obraji adunând rimelul în pâraie funebre, se poticneau în aluniţa cât o nucă, lăptoasă şi înmugurită de peri groşi, din vârful bărbii şi de-acolo cădeau, clinc!, în ligheanul de sub spărtura din tavan, ori fără sunet pe covorul ca un burete uzat. Nici nu-şi trăgea bine sufletul, că şi începea! Domn şef, o ştii pe aia, Margareta, faină ficioară…hî?…ei, ea, află că una mai bună nu găseşti! Cuminte foc şi gospodină, ce mai, o nebunie, m-am interesat în amănunt, face nişte minciunele de să dai cu clopu-n câini, auzi şi n-are decât treizeci şi doi de ani are şi…şi Miron se aşeza pe scaunul său de şef, trăgea adânc în piept aerul acrit de igrasie, privea pereţii tapetaţi de mucegai şi, Peştele mamei lui de stat!, înjura în gând, că nu-i dă şefului birou *aparté,* scotea de prin sertare dosarele şi se prefăcea adâncit în muncă. Până la prânz, madam Dragobete îl însura de cinci ori, pe Arabela de patru şi cum la Chitic nu avea spor, fiindcă nu-i găsea femeie pe măsură, la stat mică, însă largă-n crăpătură, îl mai însura de trei pe Miron, vreme în care pocnea între fălci duzini de pomoroage: cireşe pârgoviţe, de era primăvară, pomușoară, agudă, măceşe, la vreme de vară şi să te ţii, în toamnele târzii: parmene, renete, ionatane, nucşoară, pere harbuzeşti, crăieşti şi popeşti, bergamote, scoroambe, perje, goldane, struguraşi, iar în unele zile chiar trântea pe birou un harbuz cât graţia divină, îl făcea să crape pârâind sub cuţit, ori aducea un pepene galben cât luna la crug şi-i poftea cu salivă şi-n ochi, respirând gâfâit: luaţi, de mai apucaţi! Nu prea apucau şi ca-n ziua lui Onofrei, treizeci şi doi de şoricei, sănătoşi şi albi precum cobaii, din gura cât şura a Dragobetei, lăsau numai coji, sâmburi şi zeamă pe duşumele. Baftă că pleca îndată după ceasurile treisprezece, mânată de treburi fără amânare: fete bătrâne şi flăcăi tomnatici. Răsuflau uşuraţi. Şnapse!, decreta atunci cu voce sfârşită Miron. Chitic, cu zglobiciuni în ochi, turna în pahare. Şeful dădea pe gât holerca, se strâmba, clemfănea şi ofta, gata de şumeneală. Scotea ciubeica şi îndesa în vatră tabacioc, până strâmba futacul. Duhănea şi se pupa cu clondirul, sta cu plosca-n nas şi duhănea. Făcea gâtul leică şi pântecele balercă, încât o vreme uita să vorbească. Doar pufnea când şi când: *'tu-le mama lor de tainele universului!,*

iar când spunea asta, caiere pufoase de fum ieşeau din gura lui şi porneau solemne prin odaie, ca norii într-o zi de târg. Dar de cum alcoolul îi dezmorţea sângele, i se descleşta şi limba. Spunea toată povestea, de la alfa la omega, purta vorba de Ana la Caiafa. L-au atras de mic misterele bolţii şi uite-aşa a ajuns la *Institutul pentru cercetarea tainelor universului*. Ce splendoare a fost la vremea lui, măi Chitic, dragă Arabela, institutul ăsta, nu vă pot mărturisi, zău! Clădirea era din marmoră, nu alta, din argint, ce să zic, în zilele însorite făcea din noi nătăfleţi, ne orbea! Veneai de drag la muncă! Birouri mari ca anii lumină, nu chiar ca astea ale patronilor de azi, dar erau! Şi îşi vărsa năduful pe bişniţarii care au dus ţara de râpă. Îşi cerceta când şi când fruntea daurită de sudoare şi încet-încet ajungea la subiectul lui favorit. Ce vise am visat, măi Chitic, dragă Arabela! Vroia în jurul institutului un mic orăşel de savanţi şi mari visători, toţi unul şi unul. Să fie studiată în el fantezia, impactul descoperirilor ştiinţei asupra imaginaţiei, asta îşi dorea. Da, starea civilizaţiei a ajuns la mizerie – şi cred că v-am demonstrat asta punct cu punct zilele trecute. Am urmat de fiecare dată o insuficienţă a lumii, pe care am resimţit-o interior, cu un de fiecare dată sens prăbuşit, în locul căruia a trebuit să caut, să găsesc şi să pun altul nou. Dar astăzi am fost despuiat. Nu, nu mai ştiu, nu mai găsesc, surpăciunea e dată dracului. Dacă aceasta este civilizaţia, atunci menirea noastră, a visătorilor, e să producem respiritualizarea lumii. Nu va fi învins astfel neantul, dar vom lupta cu el pentru fiecare milimetru din deşertul pe care se întinde, nu vom abdica de la existenţă, nu ne vom trăda forţa prometeică! Am putea câştiga încă victorii asupra morţii, v-o spun eu! Asta e!…Mai înghiţea o prăştină, ofta, îşi reaprindea pipa stinsă şi iar vorbea…Spre orele patru, când tiptil se apropia sfârşitul programului de muncă, ajungea la Icar şi zborul lui spre soare…La patru fix ofta din rărunchi şi, Gata!, spunea, se scula de pe scaunul pus în faţa biroului lui Chitic, dădea peste cap ultimul păhăruţ plin ochi, îşi golea pipa, o arunca în sertar alături de hârtiile strânse în pripă, aştepta să-i plece subalternii, ieşea şi el din birou, privea lung în urmă şi încuia uşa. Cobora scările şi pornea spre staţia de autobuz. Se oprea, privind în josul drumului…

Îl văzui în staţie, cufundat în singurătate, îşi pipăia ţigările în buzunarul de la piept, tuşea, iar inima, o simţi brusc alungindu-se, oblongă ca un bob de lacryma-christi, dar reveni la loc, nu era încă nici un pericol, însă respiraţia i se înteţise, căci nu mai avea destul aer. Îşi scoase mecanic ţigările din buzunar, aprinse una, trase un fum şi, gata, îndoielile i se

risipiră, respira iar în voie, doar pleoapele i se îngreunau şi ochii îşi pierdeau limpezimea. Văzu, în depărtare, autobuzul, acoperit de reclame, părea o raclă veselă şi Miron Licurici aruncă chiştocul, îl călcă şi atunci din plămâni îi urcă o mare energie fierbinte, o putere, în cap, îi paraliză creierul, iar pe el însuşi îl aruncă afară din propria-i ţeastă, o, dar acea putere ce-a ieşit din mine sunt chiar eu, îşi dădu seama, bucuros că există în afara propriului său corp, într-un câmp de energie inimaginabilă şi inepuizabilă, constată toate acestea cuprins de o neasemuită bucurie şi privi la propriul său hoit, rămas în picioare, pe trotuarul umed. Era un hoit puternic la o adică, nu se lăsa, dar era scuturat de frisoane, de un vaiet al cărnii ce trepida, era insuportabil acel clănţănit al celulelor şi îi porunci să se calmeze, iar zgâlţâiala încetă, pentru că el îi comunicase ceva special o dată cu porunca. Nu, maldărul acela de carne nu murise, mai păstra ceva viaţă în el, alta decât a celui ce se afla afară şi cel de afară cine putea fi altul decât sufletul, adică el însuşi, omul, Omul, iar hoitul de pe trotuar, adică Miron Licurici însuşi, avea şi el o brumă de viaţă, a lui, căci era încă viu, şi avea o brumă de luciditate, fiindcă îl putea asculta pe Om şi îi putea executa poruncile. Sufletul, Omul, îi ordonă şi Miron Licurici îndeplini sârguincios ordinul, se apropie de un bătrân şi îi ceru, cu voce limpede, încât părea dojenitoare, aşa cum nu o avusese el niciodată, un medicament pentru inimă. Oamenii, toţi, îl urmăriseră cu privirea, iar acum l-au şi auzit, s-au scotocit prin buzunare, din care au scos flacoane colorate de medicamente, nici ei nu o duc bine cu sănătatea, gândi Omul şi sunt bolnavi fiindcă nu ştiu că sunt nemuritori, o femeie îi strecură între degete lui Miron Licurici o pastilă şi acesta o băgă în gură, a zdrobit-o între măsele şi a înghiţit-o. Apoi s-a apropiat de bordură şi s-a lăsat în şezut pe ea. Şi încet, sufletul, Omul, se întoarse în craniul trupului pe care îl părăsise şi se răspândi în tot corpul lui, umplându-l de o neasemuită bucurie.

-Atunci mi-am dat seama că în trup este o scânteie de conştiinţă, care e viaţa trupului, alta decât viaţa însăşi, care e în suflet şi că, această conştiinţă, e luciditatea hoitului, care se exhibase egocentrică ani în şir şi teama de moarte mă îmbolnăvise, gata să mă ucidă!, spunea Miron Licurici despre propriul său trup. Căci conştiinţa hoitului e doar conştiinţă a morţii, deci teamă, disperare. Înainte de preinfarct, parcă nici nu existam pentru ea şi nici eu însumi nu ştiam de existenţa mea, căci luciditatea hoitului, ea era alfa şi omega. Nimic nu îi putea sta împotrivă. Numai voinţa ei şi a ei să triumfe - şi se umplea de amărăciuni, căci nu

descoperea nici o salvare. Abia apoi s-a micşorat la ea însăşi, a înţeles că nu e mare scofală de ea. A ştiut că am salvat-o, dar nici chiar eu nu mi-am putut explica la început de ce. Ce rost are existenţa acestei lucidităţi egolatre? Am salvat-o tocmai pentru că era pieritoare. Vroiam să o ştiu încă acolo, ca un embrion al creierului acelui hoit pe al cărui buletin de identitate scria Miron Licurici, vroiam să îi mai las bucuria de a explora încă lumea, de a îmbrăţişa o femeie frumoasă, de a vedea cerul şi munţii, dar mai ales pentru că am ştiut că ea e legătura mea cu lumea, pe care apoi o voi pierde pentru totdeauna. Dar şi mai mult, nu am părăsit luciditatea hoitului, viaţa ei efemeră şi nici prin gând nu mi-a trecut să plec, deoarece ştiam: Miron Licurici mai vroia să trăiască – aşa le povestea colegilor, când mai trecea pe la fostul său serviciu, cu proaspăta-i nevastă Margareta. Le arăta tuturor buletinul, de parcă nu l-ar fi recunoscut: Miron Licurici. Eu sunt şi totuşi nu sunt eu. Madam Dragobete sorbea cuplul din ochi şi le dăruia soţilor câte-o nucă…

-Da, am creat un personaj, i-am spus servitorului, luându-mi ochii de la ecran, dar el nu se clinti. Privii la Miron Licurici şi el zâmbea, Trăim într-o lume sordidă, spuse şi chiar după ce aflăm că suntem nemuritori, lumea tot sordidă rămâne, pentru că sunt prea puţini cei ce ştiu. M-au înfricoşat vorbele lui şi locul i-a fost luat de o ceată de hoituri care înaintau vesele spre mine, chiuind ca la nuntă şi purtând sticle cu vin şi pulpe prăjite de batal în mâini. Se auzea o muzică lăutărească îndrăcită, iar mersul poticnit, de parcă nu ar fi avut încheieturi, al hoiturilor, mă înspăimântă. Am întins mâna către ele şi le ştergeam pe rând prima literă a cuvântului ce-l aveau scris pe frunte, EMETH şi ele cădeau răpuse. Veni bătrânul Frankenstein şi cu mătura le adună într-un făraş, în care se făcură cenuşă. Bătrânul Frankenstein plângea, îşi turnă cenuşa în cap şi atunci se metamorfoză în Miron Licurici, personajul meu, care zâmbi şi se metamorfoză la rându-i într-un omuleţ de ebonită cu o valiză în mână, pe care o lăsă jos şi scrise grăbit pe ea, cu litere aurii: FANTASMA. CRONICA NAIVĂ A MORŢII, apoi fugi, lăsând geamantanul acolo. Privii tulburat în jur, aş fi vrut să-i vorbesc servitorului, dar el căpătase deja patina cenuşie a pietrei, se transforma treptat în statuie, cutele hainelor lui se întăriseră, îmi părea un Nelson de ceară, ochii îi erau goi, lipsiţi de ferocitate sau cruzime, mâinile sale nu mai păstrau nimic din sălbăticia vieţii. Atunci apăru managerul, Ai creat un personaj, mi-a spus, un personaj care se metamorfozează, ale

cărui experienţe existenţiale se permută singure, pentru că nu sunt într-o carte, ci în memoria pe care o poţi modifica a unui computer şi astfel ai reuşit să salvezi lumea, domnule autor, căci şi dacă lumea va fi să rămână încremenită şi nici un miracol nu ar mai fi posibil privindu-i destinul şi starea, ai produs un miracol în interiorul ei, în viscerele imaginarului ei şi ai spulberat astfel legi ce au ajuns să-i fie imuabile, cu cât cunoaşterea pozitivistă a înaintat şi care ne mortifică. Astfel vorbi managerul, iar eu căutam în tremurul vocii lui o undă de ironie, dar eram îngrijorat de altceva, însă înainte de apuca să-l întreb de soarta servitorului, dispăru. Am lovit surescitat tastatura, cred că de trei-patru ori şi înainte să-mi dau seama ce se petrece, se ivi un omuleţ de ebonită în fugă, o împuşcătură detună undeva şi omuleţul îşi duse mâinile la piept, am auzit un vaiet gâtuit, de muribund, omuleţul căzu, iar o pasăre ţâşni razant din cer, pierzându-se jos după linia orizontului. Atunci mi-am dat seama de eroarea regretabilă pe care o făcusem atingând tastele şi am strigat după manager, Maestre, Maestre, Maestre, dar el nu apăru şi poate că nici nu ar fi ştiut să dreagă lucrurile, ori poate chiar îmi transmitea prin absenţa lui că nu mai este nimic de îndreptat, răul fusese făcut şi altădată să am grijă să procedez în chip responsabil. Am ezitat o vreme şi îndoiala era iritantă, aş fi lovit din nou tastele, le-aş fi lovit iar şi iar, ca pe o răzbunare, sau ca pentru a duce dezastrul la final şi atunci cu siguranţă că managerul ar fi apărut, Îmi pare rău, ar fi spus, dar timpul dumneavoastră de creaţie a expirat, poftiţi vă rog afară – și m-ar fi eliberat fără doar şi poate, sau cel puţin așa speram, pentru că era posibil şi alt deznodământ, să fiu condamnat la moarte pentru nerăbdare şi bestialitate, iar doi gealaţi în negru să vină, unul să-mi proptească gâtul pe butuc şi celălalt să mi-l reteze, încât capul meu să se rostogolească în coşul cu rufe proaspăt albite al spălătoresei, care îl va lua şi îl va pune ca bibelou pe șemineu, plăcându-i cum clipeşte şi cum imită când şi când, cu limba scoasă, sunetul unei bese, stârnind hazul nevrednicilor târgoveţi. Dar deşi închipuiam, nu se întâmpla nimic şi omuleţul împuşcat mă deprima şi mă scârbea, căci începuse să pută, putrezea întocmai trupului unui om mort. Am stat o vreme, imaginând tot felul de scene şi aşteptând, aşa cum mă obişnuisem, ca ele să devină realitate. Am băsnit, am scornit, am născocit, am nălucit, dar toate visele mele se dovediră sărmane amăgiri, castele spaniole. Nimic nu s-a întâmplat. După mai multe ore, îngrijorarea mea crescuse într-atât, încât îmi doream ca, fie şi printr-o metodă infamă, să pot părăsi biroul acela în care managerul mă claustrase. Nu, nu e vorba că

nu avea uşi şi nu e vorba că nu avea ferestre – o fi avut el cândva! -, ci faptul că eu nu puteam face o uşă şi nu puteam face o fereastră, încât să pot ieşi, dar mai era ceva, de o vreme o voce bolborosită recita neîntrerupt într-un colţ: *în încăperea sumbră şi urâtă în care Dumnezeu m-a surghiunit* – şi nu ştiam cine vorbeşte, căci nimeni nu se afla în colţul din care venea glasul…iar cadavrul putrefiat al omuleţului de ebonită emana miasme insuportabile, putoare de peduncul de cal, duhoare de mână de domniţă tăiată, disodie de unghie de scroafă zdrobită, împuţiciune de ghimber pătimaş, dar mai ales puturoșenie de picioare, care e cea mai atroce, fiindcă picioarele îşi au rădăcina în târtiţă. Încât nu am mai avut ce face pentru a provoca vreo întâmplare, decât numai să închid ochii şi concentrându-mă astfel ca într-un exerciţiu ezoteric, să ghicesc tasta care trebuie apăsată şi curând am simţit că degetul meu mic e cel bun, iar când s-a îndreptat spre un anume loc, l-am lăsat să o facă…

Câinele Nauka căscă prelung, iar Ion Sefritul aruncă agheasmă spre Serafim, fiind el dascăl…Serafim îşi descălţă sandala, o amirosi şi se strâmbă. Sefritul nu se gândi la nimic, văzându-l. Îşi suflecă mânecile şi le cufundă în cristelniţă, voind să şi le răcorească. Deschide poarta, creştine – cânta cât îl ţinea gura Caporalul. Îşi scoase capul pe geamul portierei GAZ-ului şi porni în marşalier către gard. Câinele Nauka căscă iar lung şi scoase un ghiorăit, ce ieşi de aceea spart şi pe două voci parcă. Papa Alexandrovici privi anusul câinelui, mijindu-şi el ochii. Ce te holbezi, bre, spuse Nauka cu voce îngroşată. Ai mai văzut mata câine să vorbească?, întrebă Serafim. Văzut, spuse Ion Sefritul şi aruncă agheasmă spre câine. Ce-arunci, bre, se burzului câinele şi scuturându-se, împroşcă agheasma din blană asupra Papei Alexandrovici. Miroase-a cotarlă, spuse acesta, miroase ca sandala lui Serafim. Bre, sandala mea a călcat Englitera, de aia pute. O fi iz britanic, îşi dădu cu părerea Nauka, îşi arcui spinarea, căscă lung şi se duse împletecit spre umbră, lungindu-se acolo. Nu-mi pasă de voi, spuse şi adormi. Un soare ca un vierme sfredelea o bortă în cer. Papa Alexandrovici puse ochiul pe borta aceea şi văzu nişte maţe. Uite, bre, îi spuse dascălului, şi mata. Cred că l-am văzut pe Dumnezeu. Sit!, strigă Ion Sefritul. Dumnezeu nu se vede. Doar se aude. Atunci din bortă răsună un aer şi suflul lui puturos îl aruncă pe Alexandrovici pe spate. Nu-i a bună, spuse acesta, să mi se arate tocmai mie. Oi fi vreun ales! Nauka căscă un ochi rotund şi roşu.

Aşa i s-a arătat şi lui Pavel Corinteanul, spuse, în an una mie nouă sute paisprezece. A devenit sfânt. De unde ştii mata, că doar câinii nu ştiu, spuse Serafim. Numele meu înseamnă ştiinţă, răspunse Nauka şi aţipi. Adormit, începu să viseze. Se făcea că s-ar afla în călătorie, pe urmele lui Ioan Geograful. Câinii nu visează, îi spuse în vis Serafim. O fi murit, bre, spuse Ion Sefritul. Hai să-i cântăm prohodul – şi începu să cânte cu vocea lui arhidiaconească şi stropi cu agheasmă în jur. Nauka săltă coada şi Papa Alexandrovici privi iar anusul câinelui. Hai să-l prindem şi să vedem ce-i dincolo, propuse. Caporalul coborî din cabină şi fu de acord. Prinseră câinele şi îl ridicară în lumina soarelui, iar Papa Alexandrovici îşi lipi ochiul holbat de anusul câinelui. Nu se vede nimic, spuse, din cauză că e acoperit de un deget. Arde-l cu ţigara, propuse Caporalul şi Papa Alexandrovici făcu întocmai…Îmi trasei mâna şi privii degetul meu mic ars, lovii câinele cu piciorul, care fugi chelălăind. Pe vârful degetului se imprimase un cuvânt misterios: ŞA. Îmi amintii de basmele copilăriei, dar nu era vremea încălecatului. Mă uitai mai atent şi văzui că nu era un cuvânt, ci iniţiale, căci între litere se găseau puncte: Ş.A.   Mi-am dat seama că am greşit apăsând acea tastă cu degetul mic, care mirosea acum a capră. Am vrut să mă concentrez pentru a apăsa alta, însă am văzut că pe ecran apăruse o cazma soldăţească. Era un semn bun, totuşi, deoarece cadavrul piticului mort, descompus, exala…Şi atunci, brusc, mă înfioră un gând. Îmi amintii toate poveştile, iar în ele cineva ajunge viu în tărâmul morţilor. Intuiţia înfricoșătoare îmi cotropi rărunchii, îngreţoşându-mă, nu, nu se va întâmpla nimic, oricâte taste voi mai apăsa, fiindcă eu eram cel sortit să treacă în tărâmul celălalt, ca să îngroape piticul. Pentru a verifica acest gând ameninţător, am apăsat pe rând mai multe taste şi, într-adevăr, nimic nu s-a clintit în jurul meu. Aşa că după alte câteva ore de cugetări şi alte încercări, unele chiar necugetate, am fost silit să accept fatalitatea şi îndată m-am aflat lângă piticul mort, cu hârleţul în mână şi am început să scobesc pământul pietros, gropniţa a crescut şi în ea l-am azvârlit, ca pe ceva netrebnic, i-am cântat prohodul aşa cum ştiam că se face, am spus două vorbe de bine, după câte îl cunoşteam pe defunct şi l-am astrucat. Îndată aerul se tămădui şi am putut respira în voie. Necazurile însă nu s-au lăsat aşteptate. Într-un colţ, văzui un animal ce mă pândea. Avea ochi de căprioară, urechi de lup, bot ca un gât de sticlă cu o ventuză în vârf, trup de măgar, coadă de pinguin, picioare de porc şi două aripi albe de hulub, cu care mă gândii că nu poate zbura, în ciuda mărimii lor, din cauza greutăţii sale, dar asta nu îl făcea cu nimic mai

puţin fioros. Mi-am făcut cruce şi mă pregătii să mă aşez în genunchi pentru rugă, căci înţelesei că de scăpare nu poate fi vorba. Dar tocmai atunci apăru un bătrân cu mantie albă, sandale greceşti, pe cap cu o coroană de dafin, ce purta în mână un baston cu care căuta drumul şi astfel îmi dădui seama că e orb. Se îndrepta chiar spre gura fiarei şi nici nu apucai să strig, pentru a-l înștiința de pericol, că el ajunse lângă arătare şi o izbi cu bastonul peste bot, făcând-o să chelălăie, ODISEEA, mi se păru că ar fi urlat lugubru fiara, astfel bătrânul punând-o pe fugă. Apoi dispăru şi el, înainte de a apuca să-i mulţumesc. Rămasei singur şi nu ştiam încotro aş putea să mă îndrept, încât mă aflam foarte nefericit. Mai cu seamă că bătrânul îmi amintise de dragul meu bunic, pe care îl veneram încă din vremea în care îmi spunea poveşti şi mă apucă o mare tristeţe, ştiind că nu mai e pe lume. Am început să plâng, cu lacrimi mari, care îmi înecau obrajii, până când am auzit un glas lângă mine şi m-am oprit ruşinat.

-Da, asta e tot ce a mai rămas din lumea poveştilor, mi se adresă un băieţel, pe care privindu-l cu ochii limpeziţi de lacrimi, l-am recunoscut: era nimeni altul decât Bastian Baltazar Bux. Mă uitai în jur la îndemnul lui şi am văzut că mă aflam pe o planetă micuţă, micuţă, fiindcă, mi-am dat seama, se zbârcise şi se scofâlcise, deşi fusese o dată neîntrecut de mare. Acum semăna cu un bostan, ce din pricina uscăciunii se strânsese şi crăpase. Da, asta e Ţara Poveştilor, spuse Bastian Baltazar Bux. Sărmana de ea! Poveştile vin de pe Pământ, îmi explică el, în timp ce scobea cu briceagul un ram de soc, pentru a face un fluier, de acolo veneau până aici şi umpleau lumea noastră, care era mare şi înfloritoare. Dar acum oamenilor nu le mai arde de poveşti. Sunt prea ocupaţi. Vrei să afli ce poveşti ne mai vin de acolo? Şi înainte ca eu să-i răspund, se apucă de istorisit.

(Povestea cu împăratul)

Era o dată, de mult, o împărăţie şi nu prosperă ca toate împărăţiile, ci în paragină şi era condusă de un împărat care nu-şi mai ştia anii de mulţi ce îi avea, un împărat aproape orb de-atâtea zile şi nopţi care s-au scurs prin ochii lui şi aproape surd de la rumoarea atâtor vieţi care îl petrecuseră, un împărat cu degete amorţite, care nu mai simţea căldura şi gerul şi cu limba uscată, ce nu mai simţea dulcele şi-amarul. Un împărat!

Şi împăratul, văzând starea împărăţiei lui năpădite de bozii şi urzici, cu neghină în coşurile caselor, cu căminele reci şi muşchi de pădure pe acoperişurile umede, dădu sfoară în ţară că aceluia care va aduce apa tămăduitoare şi dătătoare de tinereţe, îi va da fata de nevastă şi îl va înscăuna spre a domni peste întreaga împărăţie.

Mai departe le ştiţi cu siguranţă pe toate câte s-au petrecut: Făt-frumos a pornit la drum, trecând codrii de aramă, de argint şi de aur, pe unde-a salvat împăraţi de insecte şi peşti, ba chiar un pui de vultur ameninţat de un şarpe, a păzit herghelii ajutat de furnici şi albine, a dobândit calul năzdrăvan, a scăpat de urmărirea Vâjbabei, apoi a ajuns la munţii care se bat în capete şi sfătuit de calul său fermecat, a trimis o turturea să ia dintre ei apa tinereţii…Şi toate acestea pentru frumuseţea fetei de împărat şi a împărăţiei, dar mai cu seamă pentru că el era Făt-frumos.

(Trebuie să vă spun că acasă, părinţii săi mândri au reuşit, graţie stimei generale câştigate prin faptele fiului lor, să se mute din grota confort trei într-o grotă confort doi sporit, eliberată prin decesul unui ascet mort de inaniţie).

După ce a luat apa, Făt-frumos a încălecat calul său fermecat – nu avea şa, deci povestea continuă încă – şi înaripatul l-a purtat ca vântul şi ca gândul până la palatul împăratului, ce îl întâmpină pe erou pe scara fostă de marmoră şi ajunsă de travertin, ba pe-alocuri chiar de cretă, i-a urat bun venit prin câteva silabe de peşte şi cu mâini tremurătoare apucă epuizat ulciorul cu apa tinereţii, vărsând câteva picături pe scările care îndată se prefăcură, aşa cum au fost, în marmoră lucindă – ba chiar mai ceva -, l-a dus la gură şi a sorbit o dată şi încă o dată, iar a treia oară, nimeni nu se mai temu că-l va scăpa din mână, căci braţele lui şi-au recăpătat vigoarea, chipul cruzimea, părul bogăţia şi barba negreaţa, ochii scânteierile şi tot aşa, glasul cutezanţa, picioarele tăria – şi cu ce a rămas în ulcior, a stropit palatul, slugile-i credincioase ori doar oportuniste, precum şi soldaţii uitaţi de moarte în bătrâneţea lor şi toţi au devenit pe dată mai mândri decât au fost şi mai disciplinaţi, şi strigară: Porunceşte, Măria Ta! Şi împăratul porunci: "Gărzi, luaţi-l pe trădător – şi arătă spre Făt-frumos -, căci îmi râvneşte împărăţia şi fata, iar prin intrigi îi pune în pericol hotarele. Tăiaţi-i capul!". Soldaţii făcură întocmai, salvându-şi împăratul şi împărăţia de la grea cumpănă.

Apoi împăratul, tânăr viguros acum, îşi luă fiica de nevastă şi domniră fericiţi şi îndelungaţi ani şi mai trăiesc şi astăzi, dacă un Făt-frumos s-a mai născut pe lume, spre a lua drumul plin de primejdii către munţii ce se bat în capete şi le-a mai adus apa vieţii veşnice şi-a tinereţii…

Iată altă poveste spusă de Bastian Baltazar Bux:

(Povestea cu Ali Ali)

Era o dată un om, Ali Ali, care primise de la Alah un dar minunat: atunci când vedea ceva adevărat, spunea cuvintele care arătau adevărul şi pe dată ele se împlineau.

Într-o zi, în timp ce lenevea cu prietenii săi, aşişderea de săraci ca şi el, la taifas, apăru un efrit cu un sac de galbeni şi le spuse: O să mă bat cu cel mai vrednic dintre voi, iar dacă acela mă va învinge, sacul va fi al vostru. Iar dacă nu, sufletele vă vor fi ale mele. S-au sfătuit ei trei zile, zi de vară până-n seară şi trei nopţi, dacă să purceadă la astfel de treabă. Până la urmă, şi-au zis ei, fie ce-o fi, poate îl va învinge Ali Bei şi banii vor fi ai noştri. Degeaba le-a tot spus Ali Ali că nu se poate cumpăni sufletul măcar al unui singur om cu tot aurul lumii, ceilalţi aşa au hotărât – şi unde e majoritate, e lege.

Şi Ali Bei a început lupta cu efritul şi se lupta straşnic, pe măsura vitejiei lui recunoscute. Au trecut două zile şi amândoi luptau cu şi mai mare înverşunare. Când îl văzu Ali Ali pe Ali Bei, nu se putu abţine şi zise: luptă ca un leu! Şi pe dată Ali Bei se prefăcu în leu şi-l înghiţi pe efrit. Au împărţit banii şi lui Ali Ali i-au dat o parte mai mică, fiindcă fusese împotriva luptei şi nu merita nici atâta măcar.

A mai trecut Ali Ali prin multe peripeţii şi în una din zilele sale câte le-a trăit, s-a întâlnit cu un înţelept. Înţeleptul, aflând de darul pe care îl avea, i se închină şi îi spuse:

-Bunule om, rosteşte vorbele pe care ţi le voi spune, rogu-te, că de o viaţă mă tot gândesc la ele şi nu le dau de capăt.

-Ce să spun? – întrebă Ali Ali.

-Spune aşa: lumea e bună. Ia zi!

-Dar nu pot! – zise Ali Ali. Eu nu pot spune decât ce văd că e adevărat. Fă mai întâi ca lumea să fie bună şi apoi o să pot rosti cuvintele tale.

Şi, din pricină că Ali Ali nu putea spune vorbe false, lumea nu a putut deveni bună nici până astăzi.

-Spun eu vorbele astea! – se auzi un glas. Am privit mirat, căci nu observasem iepurele mare şi alb ce se oprise lângă noi. Scoase un ceas din buzunarul jiletcii şi îl privi.

-Vai, nu am timp, nu am timp – se căină el şi o luă la sănătoasa, micşorându-se până a dispărut.

-Vezi, aşa e el – spuse Bastian Bux. Nu are timp măcar pentru o vorbă bună.

În urma lui veni o fetiţă şi întrebă:

-Nu aţi văzut un iepure mare şi alb care are un ceas?

-L-am văzut, răspunse Bastian necăjit. Dar nu a vrut să stea cu noi, deşi spuneam poveşti.

-A, povestea cu Miron şi Margareta!

-Nu, ce poveste e asta, am întrebat eu mirat.

-Cum, nu ştiţi povestea cu Miron şi Margareta?

Şi se apucă să povestească, netezindu-şi fustiţa cu mâna.

(Povestea cu Miron şi Margareta)

Toţi oamenii s-au evaporat într-o bună zi şi Margareta cu Miron au rămas singuri pe Pământ. Au ales o maşină, pe care de mult şi-o dorea Miron, dar nu avusese cum să şi-o cumpere din salariul său de bugetar, au încărcat-o cu de toate – inclusiv două puşti noi din magazinul vânătoresc pe care Miron de asemenea le dorise mult – şi au început să călătorească. Azi erau la Nisipurile de Aur, mâine pe Coasta de Azur, locuiau azi într-o vilă, mâine în apartamentul regal al unui hotel, poimâine într-un castel scoţian. Şi-au schimbat apoi maşina cu alta mai frumoasă şi se simţeau minunat împreună. Miron s-a apucat să vâneze, iar Margareta să se plimbe prin magazine. Seara făceau focul pe un ţărm de mare şi prăjeau vânatul, noaptea se iubeau fără să-i deranjeze nimeni. Întreaga planetă era pentru ei cum e casa pentru o familie – cu bucătăria şi dormitorul în care e linişte şi siguranţă.

Miron învăţa să piloteze un helicopter, ca să poată trece peste ocean, în America. Margareta umbla prin casele de modă celebre altă dată şi schimba toalete în faţa oglinzilor.

Într-o zi Margareta spuse că are ameţeli şi greţuri. Nu-i nimic, nu se pierdu cu firea Miron, găsim noi într-o farmacie ceva care să te ajute. Nu putem irosi anii ăștia frumoşi, îngrijind un copilaş, care plânge şi face pipi în pat. S-au dus la farmacie şi au găsit leacul folositor. Margareta l-a luat şi n-a mai avut ameţeli şi greţuri.

Imediat ce termină de istorisit, Alice plecă veselă, cântând: ce poveste frumoasă!

Sunt sigur că nu a înţeles-o, spuse Bastian Bux. E o poveste tristă. Se aşeză pe un rid al planetei şi stătea cu capul pe genunchi. Am privit în jur şi, cum nu aveam cu cine vorbi, m-am gândit la o povestioară plăcută, pe care să i-o spun lui Bastian, mult îndrăgit de mine, ca să-l împac. Dar nu-mi venea, de supărare, nimic în minte. Şi tocmai atunci văzduhul se întunecă, tunetul bubui şi vântul poliza cu nisip orizontul. Am văzut licorna ce alerga plină de teamă în clarobscur, licorna albă, urmărită de un nor roşiatic, care prăbuşea cerul peste pământul cutremurat, ca pe o tornadă. Taurul Stacojiu, suspină Bastian, dus pe gânduri, neluându-i în seamă. Vâjâiră pe lângă noi şi stâncile se surpară, praful se ridică în valuri. Eu m-am agăţat de un arbust, ca să nu fiu luat de vârtej, iar Bastian se prinse, brusc speriat, de un picior de-al meu. Taurul şi licorna trecură, iar în urma lor venea Schmendrick magicianul. Se opri alături de noi şi ne scormoni cu privirea. Bastian îşi netezea hainele prăfuite. Povesteam, îi spuse el lui Schmendrick. Aaa, să vă spun atunci povestea cu alchimistul, spuse acesta şi începu să istorisească.

(Povestea magicianului)

Va fi o dată ca niciodată, că de nu va fi, nu s-ar povesti, pe vremea când oamenii vor uita ceea ce ştiinţa i-a învăţat şi au păstrat din ea doar cele bune, un tânăr ars de dorul altui tărâm. Şi părăsi el bucuriile cele mărunte ale vieţii şi se consacră deplin studiului alchimiei, ştiinţă înaltă în vremea aceea viitoare. Căci aflaţi de la mine că nu ştiinţa e rea, ci felul în care oamenii o folosesc. Şi nu pregetă tânărul nostru să se adâncească în buchile

Cărţii şi în experienţe de tot felul – mai suspinând când şi când după plăcerile lumeşti, pe care apoi îndată le uita, fierbând elixire.

Locuia în podul unei case dintr-un vechi cartier vienez, privind rareori soarele prin lucarnă, căci îşi adunase acolo cărţile, retorte, eprubete, Athanorul, mercurul şi argintul şi multe altele trebuitoare ţelului său, pe care îl urma fără preget, cu cea mai zeloasă dăruire. În mansarda de alături locuia o fată mieroasă ca luna, singură şi ea. Într-o zi, când Miron, căci aşa îl chema pe tânăr, părăsi încăperea, ca să-şi cumpere niscaiva chimicale fermecate, ori altceva, nu ştiu, dar aşa spune povestea, fata ieşi, ca din întâmplare, căci uşile lor se aflau alături şi coborâră împreună scările, iar fata îl rugă să treacă în seara aceea pe la ea, ca să tăifăsuiască şi astfel timpul să le curgă uşor, în plăcerea cuvintelor. Dar Miron, când reveni acasă, se prefăcu a uita spusele fetei şi stătu aplecat asupra semnelor care îi păreau mai încifrate, căci se gândea la ea. Când noaptea şi-a deschis ochii-i de zgură, în privirea cărora cuprinse case şi oameni, Miron se ridică, aprinse lumânarea, se gândi o clipă la fata care-i fura acel gând, sleindu-i puterea cugetării drepte, apoi se aşeză iar la masă, dorindu-se sedus de arzătoarele semne în care de atâta vreme scotocea. Şi căută mai departe, până când glasul, firav la început, apoi tot mai clar şi curat al fetei, străpunse întunecimile cu un cântec de dor, ce îl găsi pe Miron nepregătit. Gândurile scăpate din frâu îi fugiră şi în van căută să le mai aducă în minte. Şi rămase la masă, rugându-se ca fata să înceteze. Auzi într-un târziu uşa de la mansarda ei scârţâind, dar fata continuă să cântec, fie cine ar fi vizitat-o. Miron îşi ascuţi auzul, dar nu-i fu dat să asculte o altă mişcare, ci, puţin mai târziu, un ţipăt surd al fetei, după care ea tăcu şi lucrurile în odaia ei se mişcară, purtate de un gâfâit solemn, iar după o vreme se făcu tăcere, uşa scârţâi iar, paşi uşori coborâră scara şi Miron ascultă suspinele fetei până în zori.

-Ştiu povestea – sări Bastian, oprindu-l pe Schmebdrick din istorisire.

-Dacă o ştii, povesteşte tu mai departe – se supără Schmendrick.

-Iartă-mă - spuse Bastian. N-am vrut să te jignesc. Şi nici nu ştiu dacă aş putea povesti ca tine.

-Mi-ai stricat cheful – zise Schmendrick şi continuă.

Miron a lucrat ani în şir, căutând să uite suspinele fetei. A stat aplecat peste retorte, barba i-a crescut până la glezne, părul i-a albit. Arăta ca un adevărat magician. Şi

tocmai când începu să creadă că nimic nu îi mai poate aduce viaţa veşnică, elixirul pământiu pe care îl fierbea de ani în şir, s-a făcut albastru – dar ce albastru!, ca fulgerul – şi împrăştia lumină în jur, tot mai intensă, până când materia universului se evaporă şi el rămase suspendat într-o altă dimensiune. Acolo a stat mulţi ani meditând, până ce a descoperit, într-o vreme, că poate să vadă, printr-o rază albă, ce ieşea din lumea desăvârşirii lui, Pământul şi oamenii. Apoi descoperi că poate coborî pe pământ în orice loc şi timp ar voi. Şi-a urmărit un timp propria-i viaţă. Se văzu în odaia lui din pod, aplecat asupra terfeloagelor şi eprubetelor, făptură blestemată, parcă, de care i se făcu silă şi se văzu ca bătrân, un cocoşat sinistru. Nu mi-am irosit oare viaţa?, se întrebă. Şi cercetă aceasta, fără a găsi un răspuns.

De la o vreme, în urechi îi răsuna un cântec, dar era atât de vag, încât nu ştia dacă l-a auzit şi altădată şi de la cine este. Până când, privind către casa bătrână, se apropie de lucarna odăii lui, unde ca tânăr se muncea în gânduri şi de la fereastra de alături auzi cântecul, pe care memoria lui îl păstra, încetinel şi tandru. Ţipă atunci şi se aruncă din dimensiunea-i înapoi pe pământ. Urcă scările scârţâitoare şi pătrunse în odaia fetei, care tresări văzând un magician atât de bătrân, cu tichia plină de stele şi, ca să-şi alunge teama, cântă mai departe. M-ai invitat în seara aceasta, şopti bătrânul, se apropie de ea, o dezbrăcă – ea cânta şi lăcrima – şi când fu goală, o străpunse şi ea ţipă scurt şi apoi nu mai scoase nici un sunet. Din plăcerea care îl răpi pe magician, ţâşniră scânteieri jerbe, nori de vreme frumoasă şi se stârni vântul răcoros al Edenului, venit dinspre fluvii. Când toate acestea sfârşiră, odaia se făcu iar odaie, iar bătrânul îşi lăsă capul pe umărul fetei. Pentru mine nu mai poate exista dragoste, spuse, sunt doar un magician nemuritor – şi ar fi dat orice să fie el tânărul din camera alăturată. Acum ar fi ştiut ce trebuie să facă, dar nu putea să-i spună nimic celui ce a fost, pentru că aşa cereau legile magiei. Un cuvânt şi din dimensiunea lui ar fi fost spulberat, încât şi oasele sale n-ar mai fi fost decât nimicul lumii. Îşi luă mantia şi tichia, pe care stelele abia mai licăreau, aproape şterse…

Eram mâhnit peste măsură de cele auzite, mai ales că atât de mult iubeam poveştile. Nu am avut însă vreme să mă lamentez, căci am fost intrigat de apariţia lui Miron Licurici în faţa universităţii bucureştene. Trecea pe lângă tarabele de cărţi, cercetându-le. Îndată ce descoperea una despre paranormal, o deschidea mai întâi în două părţi aproape

egale şi o rupea, apoi o făcea harcea-parcea. Perplecşi la început din pricina unui asemenea comportament, anticarii nu au reacţionat decât abia când pe trotuar se afla deja un vraf de foi, ca un moloz. Atunci îl imobilizară pe Miron Licurici şi au chemat sectoristul, care îşi dădu cascheta spre ceafă, îşi supse burta, ca să-i încapă degetele mari sub centură şi evaluă sinistrul. Cum nu leza cu nimic statul, scoase doar chitanţierul şi îi arse lui Miron Licurici o amendă. Înainte însă de a reuși să-i ia banii, doi vlăjgani în haine de piele îl apucară pe Miron de subțiori și legitimându-se drept inspectori ai *Centrului de Cercetare a Fenomenelor Paranormale şi Protecţie a Cetăţenilor Paranormali,* îl luară pe sus. Zadarnic bătea aerul cu picioarele Miron Licurici! Vlăjganii au deschis uşile din spate ale unei dube albastre şi au îmbrâncit arestatul, după cum presupuneam eu că era, înăuntru.

Apoi duba a dispărut, dând colţul spre Piaţa Unirii. Am început îndată să mă tem că personajul meu, care la o adică îmi era protejat, va dispare definitiv din poveste, închis pe veci sau poate chiar ucis. Nu ştiam însă cum să-l urmez, căci asta ar fi fost posibil doar dacă aş fi avut bani de taxi şi nu aveam, ţara aflându-se, din anul 101 d.Ch. în tranziţie, dar auzii vocea potlogărească de acum pentru mine a servitorului, căci venea de niciunde, care îmi aminti că mă aflu într-o realitate virtuală de mine însumi născocită (deşi eu nu am fost niciodată sigur de una ca asta), în memoria culturală a lumii, aşa încât pot manipula întâmplările după plac, fapt ce nu se petrece din pricină că eu nu eram prea convins că pot una ca asta, datorită eşecurilor repetate de câte ori încercasem, Sigur, am auzit vocea servitorului, eşecurile nu sunt decât propriile tale blocaje, drumuri care pe traseele creierului s-au închis, pentru că aşa ai fost crescut şi de câte ori ai pătruns pe ele ai fost pedepsit, iar mai târziu, de câte ori ai vrut să le străbaţi, ai suferit eşecuri, ca acela de a zbura, de pildă, căci ele nu aduc succes în lumea aceasta, până ţi-ai spus: gata, de acum m-am învăţat minte, pe aceste căi n-am să mai umblu şi trei sferturi din mintea ta e zăvorâtă cu lacătele falsei morale, ale dogmelor şi cu timpul se va atrofia, căci se pustieşte. Însă ai ocazia acum de a deschide o poartă, sau alta, căci nu e vorba de altceva, decât de nişte mituri vechi ce ne oprimă, distribuite în conserve cu ulei sau marinate şi mâncate zilnic cu puţină sare de lămâie, deoarece lămâi nu mai există în lumea noastră secătuită, ori fie şi cu alt condiment, de pildă puţin Faust cu piper, puţin Don Quijote cu ghimber şi puţin Don Juan ardeiat, Bruno cu ciuperci mâncat de-un ciupercar, sau Galileo Galilei cu hrean, ori Einstein cu şofran,

miturile oficiale ale lumii noastre, despre cum s-a tras omul din maimuţă, înfeudate de put a holeră şi înghiţite cu noduri de popoarele creştinătăţii. Aceste cuvinte ale servitorului mi-au dat curaj şi m-am gândit: ce-ar fi să mă aflu în clipa aceasta acolo unde e închis Miron Licurici, căci nu mă îndoiam că a fost încarcerat, pradă şi eu stereotipurilor unei lumi post-totalitare, da, să mă aflu unde e în clipa de faţă Miron Licurici – şi îndată mă aflai - protejatul meu, pentru care am început să cred că pot face mai mult decât crezusem până atunci că îmi stă în putere – şi, chiar, pentru câteva clipe l-am încoronat, i-am dat herb, veşminte crăieşti şi îl suii pe tron, între boieri de viţă, dar el se pare că nu era prea mulţumit între halebardele străjerilor săi şi nu-i plăcea să poruncească acelor supuşi, ceas de ceas, ce să facă şi nimeni să nu-i iasă din vorbă, mai cu seamă că îl supăra o măsea, iar cum era un om al secolului XX, nu putea sta înţepenit pe tron, ci îşi urcase un picior pe rezemătoarea de coate şi stătea cam răscrăcărat, încât boierii se foiau indignaţi – ei, da, ca autor, puteam face pentru el mai mult decât un becisnic de senator pentru un netrebnic de jălbar, ba chiar mai mult decât preşedintele ţării pentru vreun urgisit de calic, pe care-l miluieşte ca să-l dea exemplu naţiunii. Aşa că îndată ce-l găsii pe Miron Licurici legat fedeleş de un scaun, în subsolul Palatului de Justiţie, cu capul îngropat sub o cupolă de plexiglas din care ieşeau cabluri şi fire ce duceau la aparatele electronice, care acopereau pereţii, iar cei doi zdrahoni, aşezaţi de-a stânga şi de-a dreapta lui, îi puneau întrebări răstite, fără a mai asculta ce răspunde, i-am schimbat soarta: îl făcui director chiar în acea clădire, pe care am renovat-o pe loc şi i-am dat un birou larg, l-am aşezat într-un jeţ, l-am înţolit fercheş cu costum şi plastron, i-am pus la gât papion, iar în barul ascuns, ce culisa când apăsai pe buton, i-am pus numai whisky, ştiindu-l sătul de prăştină, i-am umplut un sertar cu trabuce (din cele olandeze), iar pe Chitic i l-am făcut secretar, pe madam Dragobete şefă de cabinet, pe Arabela documentaristă, iar afară, de-a lungul clădirii, am atârnat o firmă nouă şi fosforescentă, făcând din Palatul Justiţiei, Noul Institut pentru Cercetarea Tainelor Universului. Miron Licurici mă apostrofă însă, neobrăzat de-a dreptul, muşcă vârful unui trabuc, şi-l aprinse şi cu emfază îmi reproşă că l-am întrerupt din discurs, discursul vieţii lui la o adică, unica ocazie de a-şi dezvolta concepţia în faţa unor adevăraţi iniţiaţi, cum erau inspectorii pentru fenomene paranormale, care pe deasupra îl şi înregistrau pe bandă magnetică, ocazie cu care crede că nu se va mai întâlni. Mă înfuriai la început, dar apoi mi-am recunoscut greşeala, căci nu e de ajuns să-i dai

omului putere, respectabilitate, bani şi faimă, ci trebuie să-i împlineşti mica dorinţă ascunsă, care poate fi pentru tine te-miri-ce, însă pentru el este buricul lumii, iar eu nu cercetasem dorinţa lui Miron Licurici, care nu jinduia la alta decât să se confeseze, să-şi mărturisească îndelung rumegata concepţie, prin care ajunsese să cuprindă lumea în degetul mic, într-o imagine coerentă şi plină de miez ca un cristal de diamant, pe care ar fi vrut să i-o împărtăşească toţi ceilalţi. Îmblânzit de aceste gânduri, i-am adus lui Miron Licurici auditoriu, mulţimea pestriţă de gură-cască a străzilor, câteva posturi de televiziune, printre care şi pe cel naţional, câteva frecvenţe radio şi-un savant amical, ales în Parlament cu majoritate de voturi, Domnule Miorn Licurici, îl interpelă reportera blondă ca o holdă de grâu şi piept ca un tăpşan cu două pepenoaice fermecate, ori, dacă vreţi, cu două ridichi urieşeşti - de vă mai amintiţi povestea -, Domnule Miron Licurici, după ce a-ţi luat atitudine în Senat contra literaturii paranormale, aţi convocat această mare conferinţă de presă, ca să pledaţi pentru o cauză ce spuneţi că a fost până acum prost înţeleasă, Da, hâm, îşi drese vocea protejatul meu, încât îmi păru că e mulţumit de ipostaza ce i-o conferisem, da, cercetând ani în şir tainele universului, am ajuns la concluzia, domnilor, că facultăţile paranormale sunt un dar aparte. Un dar prin care noi avem şansa de a intra în legătură cu însuşi Dumnezeu! Dar, e un *dar* în toate, pozitivismul nostru le cetluieşte amăgitor. Căci în loc ca ele să fie lăsate libere, ori educate chiar, pentru a deveni trans-sensibilitatea de care avem nevoie ca să comunicăm cu divinul, le preschimbăm într-o farsă; pentru că altceva ce e psihokinezia, când avem macarale, biocomunicaţia, când avem celulare, radiestezia, când avem aparatură geofizică, accentuă el. Degradăm energiile nobile – şi Miron Licurici îşi miji ochii, ca să vadă numele scris pe ecusonul reporterei blonde, Mar-ga-re-ta, silabisi el, încât am început să cred că dorinţa lui de autoritate ascunde o alta mai profundă şi de nemărturisit. Gândind eu astfel, cuprins de îndoieli, scena, cu tot cu oameni, dispăru. În locul ei rămase doar celularul lui Miron Licurici şi fiindcă suna, ce e drept stins, l-am ridicat şi l-am pus la ureche, dincolo se auzea un horcăit, o voce care agoniza, un glas de muribund: Alo!, spuse, Alo!, am răspuns timid, Eu sunt Dumnezeu, zise vocea, cu cine vorbesc, dar, de spaimă, am scăpat celularul din mână, Te costă atât şi atât convorbirea, auzii îndată lângă mine un glas şi privind am văzut o tânără frumos îmbrăcată, care ţinea pe braţ un laptop şi bătea tastele, iar printr-o fantă ieşi o chitanţă şi ea mi-o înmână, o cifră astronomică, E horoscopul

zilei, spuse, aveţi grijă la colesterol, sunt şanse ca inima să vă cedeze, pielea să se zbârcească, dinţii să cadă, ridurile să vă înghită obrazul, sunt şanse să adormiţi pe timp nelimitat şi nu speraţi în Judecata de apoi, căci Dumnezeu e pe moarte şi nimeni nu va mai avea pentru ce vă trezi.

Mă apucă deznădejdea şi de urât mă aşezai pe bolovanul ce se afla acolo şi începui să mă vaicăr, boceam cu lacrimi mari, când apăru, şontâc-şontâc, pipăind înainte-i cu bastonul pământul, bătrânul orb cu mantie albă şi mă oprii din plâns, din pricina ruşinării şi privindu-l mai bine, l-am recunoscut, era Homer, el îmi dărui o pietricică şi mă îndemnă să o duc la ureche, încât înăuntru-i auzii clinchete de trianglu şi suspine de clopoţei, iar apoi mă îndemnă să pun urechea pe bolovanul pe care şedeam şi în el am auzit o întreagă orchestră, sunetul se naşte numai din uscăciune, din căldură, din foc, rostirea e întotdeauna verticală, spuse Homer, iar eu îmi amintii vorbele lui Dante:

O, voi, ce teferi v-aţi născut la minte,
căutaţi cu sârg ce tâlc ascund de gloată,
sub tainic văl, ciudatele-mi cuvinte.

Şi mi le amintii pentru că mă nedumereau vorbele lui Homer, care poate că ascundeau doctrina şi eu nu puteam s-o înţeleg, Nici nu încerca, mi-a spus, căci nu există nici un lucru cu înţeles, uite, eu am fost desemnat să-ţi fiu călăuză, dar cum aş putea, când sunt orb?, zise şi dispăru, iar în locul lui se ivi Miron Licurici cu un trabuc în colţul gurii, care-i îngălbenise mustaţa, era preocupat să rezolve un test de inteligenţă, însă doar se prefăcea, după cum mi-am dat seama îndată, căci îşi săltă ochii din carte, privindu-mă sfidător şi spuse: eşti în stare să rezolvi testul acesta?, cunoscându-mi orgoliul, obsesia bolnavă de a da soluţii, fiindcă soluţia e o semnificaţie, aşa credeam şi prin semnificaţii simţeam că înşel moartea, doar că în ultima vreme toate înţelesurile pieriseră şi îmi rămăsese doar travaliul, încât numai o clipă dacă nu munceam, mă cuprindea disperarea în ocna ei, Da, cum să nu, i-am spus lui Miron Licurici şi i-am luat caietul din mână şi în vreme ce dădeam răspunsurile, el se puse pe bavardaj, E o vreme mizerabilă chirăi căscând, încât îţi apasă creierul, ştii, zilele trecute i-am dat unui cunoscut testul de inteligenţă şi a realizat l82 de puncte, i-am pus în faţă nodul gordian şi el a ezitat, mi-a spus apoi că se întreba de ce i-am dat problema nodului,

a cărei soluţie o cunoştea şi atunci m-a făcut curios, m-am aruncat în vâltoarea timpului şi am ajuns în vremea lui Alexandru Machedon, i-am dat testul de inteligenţă, el l-a rezolvat şi avea 185 de puncte, i-am pus în faţă nodul gordian şi el îl reteză a doua oară fără a sta pe gânduri. Îi întinsei lui Miron Licurici testul rezolvat, el făcu în minte calculele şi spuse, Trebuie că e o greşeală, ai 189 de puncte şi mi-a pus în faţă nodul gordian, iar eu l-am ridicat deasupra capului, l-am arătat şi întrebai: cine e în stare să-l taie? Hm, zise Miron Licurici, ce să însemne asta?, Înseamnă că eu nu am nevoie să-l tai, spusei, aşa cum tu, care eşti personajul meu, nu ai avut nevoie să-l tai, ci doar l-ai arătat, pentru a savura plăcerea în faţa celor care îl taie şi a celor care ezită să-l taie, Îmi place soluţia ta, spuse Miron Licurici şi în locul lui apăru Homer, Caut pe neguţătorul de labirinturi, spuse, nu cumva l-ai văzut, are un trabuc în colţul gurii şi mustaţa îngălbenită de nicotină, Ba da, i-am răspuns lui Homer, tocmai a dispărut, dar pentru ce îl cauţi?, Pentru că, spuse el, nimeni în zilele noastre nu mai e în stare să taie nodul, însă am auzit de un anume Alexandru, căpitan de oşti, care ar putea să-l reteze, Dar ce nevoie ai de el retezat, m-am arătat nedumerit, căci pentru cei ca noi este de ajuns să-l contemplăm, Da, dar pentru ceilalţi e un chin, spuse Homer cu mâhnire şi vor să îl vadă rupt, deşi, chiar spintecat, el continuă să existe şi o dată cu el suferinţa celor ce nu îl pot dezlega.

II

Felicitări, auzii vocea managerului, care se afla acum alături de mine, ai intrat pe un drum înfundat, ceea ce înseamnă că ai străbătut un drum până la capăt, încât ai reuşit să ieşi din joc, felicitări, nu reuşesc prea mulţi şi drept să spun nici chiar noi nu cunoaştem modul în care se poate parcurge un drum complet, poate că din întâmplare ţi-ai construit bine personajul, sau poate călăuza ta, în ciuda faptului că e oarbă, ţi-a oferit cele mai directe racorduri, sau, cine ştie, poate că jocul însuşi nu e decât o cacialma şi îl duce la împlinire pe cel mai puţin menit împlinirii şi la eşec pe cel mai vrednic dintre oameni. O singură problemă există acum: cum vei intra din nou în joc, spuse managerul şi dispăru. Mă aflam iar pe scaunul din faţa display-ului, am privit în dreapta şi am observat un aproape imperceptibil

zâmbet pe chipul servitorului, poate un zâmbet ironic, nu puteam să-mi dau seama, i-am atins hainele, erau moi, normale, Domnul doreşte ceva?, întrebă el, Aş vrea să ştiu, i-am spus, dar nu eram foarte sigur de ceea ce vroiam să ştiu, sau dacă vroiam să ştiu într-adevăr ceva, aş vrea să ştiu de ce e nevoie să intru iar în jocul acesta?, am întrebat într-o doară, Pentru că trăiești, spuse el şi nu ai altă cale şi dacă vrei alte motive, pentru că acum e mult mai greu, spuse servitorul, ai ajuns la nivelul al doilea, poţi foarte bine să nu reiei jocul, eu cel puţin am asistat la numeroase abandonuri, așa că al tău nu mă va uimi, căci existenţa ce e, dacă nu o sumă de neînţelesuri? Domnul doreşte ceva?, întrebă iar la finele discursului său. Probabil aţi ştiut de la bun început, i-am reproşat, că sunt incapabil să abandonez, să-mi reprim pătrunderea în neînţelesuri până acolo încât chiar eu să devin eşecul însuşi al acestei lumi şi apăsai o tastă, pe ecran se ivi un omuleţ de ebonită, poate acelaşi cu cel pe care l-am îngropat, deoarece pentru el memoria calculatorului putea fi considerată o abstracţie infinită, deci putea să-l resusciteze şi să-l multiplice, chiar, la nesfârșit, întocmai cum poate că face Dumnezeu cu noi.

-Ce ai de gând, mă întrebă managerul, care apăruse lângă mine, vrei să creezi un nou personaj, sau îl păstrezi pe cel vechi, eu nu prea ştiam şi nici nu mă puteam hotărî, aş fi lăsat hazardul să aleagă şi întocmai aşa am făcut, pentru că, într-adevăr, nu are importanţă de e una sau alta, am lăsat hazardul să aleagă prima imagine şi dacă ea se va potrivi cu vechiul meu personaj, atunci aveam să îl las să fie acelaşi, Mulţumesc, zise Miron Licurici, apărând pe ecran şi...

Medicul se cruci, o asemenea gură schilavă nu mai văzuse, cu cioatele dinţilor rupţi, cu măsele zdrobite, cu gingiile flenduri, Ce-ai păţit, domnule, ce nemernic te-a nenorocit în aşa hal, că nu mai ai un dinte întreg, îi ceru asistentei seringa, dar, nu, nu putea să-i anestezieze toată gura, l-ar fi ucis, aici era nevoie de morfină, îi era milă până şi medicului, deşi era atât de învăţat cu suferinţa, pe care de multe ori o provoca, pentru a putea să vindece, dar gura lui Miron Licurici era ca un hartan de carne din care ieşeau câteva cioturi de dinţi, o masă zdrobită şi însângerată, o fleică, privi femeia care îl adusese, E soţul dumneavoastră?, întrebă medicul, Nu, răspunse femeia făcând un pas înapoi, N-am ce-i face, spuse medicul, deocamdată, decât să-i curăţ carnea de fragmentele de dinţi zdrobiţi şi peste

două luni să începem un tratament, altceva nu e de făcut, dar cum s-a întâmplat?, Nu ştiu, zise femeia, eram în staţia de autobuz şi părintele – arătă pacientul, pe Miron Licurici -...ştiţi că preoţii atrag atenţia, iar el o făcea în mod special, fiindcă fuma, iar apoi mi-a înteţit-o, căci s-a îndreptat ca un automat spre un bătrân şi i-a cerut un medicament pentru inimă, eu am recunoscut simptoamele şi i-am dat, iar când s-a prăbuşit pe caldarâm, am chemat un taxi şi l-am adus la spital, Deci nu ştiţi dacă a fost bătut înainte, dar, de fapt, numai înainte putea fi şi asta trebuie să fie cauza preinfarctului, Nu, nu cred, spuse femeia, pentru că înainte a fumat o ţigară, a aruncat chiştocul şi l-a zdrobit cu talpa, dacă ar fi fost bătut aş fi observat, iar dacă nu înainte, atunci când l-am suit în taxi şi când i-am descleştat cu degetul gura ca să-i mai administrez o pastilă, Foarte bine, spuse medicul, doar nu sugeraţi că s-ar fi întâmplat aşa ceva în spital, Doamne fereşte, spuse femeia, nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta.

I se întâmpla numai în somn. Somnul e un chin, spuse Miron Licurici, aşezat pe marginea patului. Îi vedem imaginea deformată, noi privindu-l de sus, prin vizorul unui teleobiectiv. Stă chincit, ca un copil pe oliţă şi de la fruntea, ce se află aproape de noi şi deci e enormă, cu riduri îngroşate şi de la vârful nasului cât un butuc, se tot subţiază, încât labele minuscule ale picioarelor, desculţe, par de păpuşă. Miron priveşte în sus, spre noi, îşi încreţeşte fruntea şi când deschide gura să vorbească, gura lui creşte, ocupă întreaga imagine aproape, căci fruntea şi bărbia i se retrag, micşorându-se, dar el nu scoate decât un ghiorţăit, îi vedem omuşorul din fundul gâtului, vibrând, suprafaţa crăpată a limbii încordate. Nu a spus nimic, poate nu are ce, ori s-a răzgândit, închide gura şi înghite în sec. Apoi îi vine să caşte. O vreme se reţine şi îi vedem muşchii faciali deformându-se, alungindu-i faţa, în timpul coborârii bărbiei. Şi cască prelung. Cască, somnul îl loveşte în tâmplă, dar nu are curajul să se culce, îl sperie ideea că ar putea adormi. Ia două beţe de chibrit, le fragmentează cu unghia şi face două ţepuşe mici, îşi holbează cu degetele întâi ochiul stâng şi introduce între pleoape o ţepuşă, apoi face acelaşi lucru şi pentru ochiul drept. Dar ochii încep după o vreme să-l usture, căci nu poate clipi. Nu durează mult până când pleoapele sunt cuprinse de convulsii şi din ochi îi curg primele picături de sânge, i se preling pe obraz şi cad pe dormeza lipsită de aşternut, se sparg de ea, pulverizându-se, ca primii picuri ai unei ploi torenţiale. A privit fără să vrea dormeza şi i se face greaţă, nu mai suportă culoarea ei roşie, pluşul ei

sângeriu şi iar i se năzare că a fost aruncat pe întinderea unei mări de sânge. Ca să-şi revină, îşi fixează ochii asupra unui punct şi alege pata de pe uşa dulapului, care înfăţişează un animal hibrid, cu cap de porc, picioare de măgar, urechi de buhă, aripi de liliac şi coadă de păun. Miron Licurici iubea animalul acesta, amestec de suavitate şi spaimă, ce îl ţinea treaz. Însă din pricina nopţilor nedormite, ochii i se împăienjeniră. Da, e bine spus împăienjeniră, zise Miron Licurici, pentru că în dreptul privirii mele apăruse o pânză, foarte fină şi largă, cu un centru mic şi perfect rotund…Porni, ca de obicei, de la firul care susţinea pânza de tavan şi încercă să străbată, fir cu fir, întreg labirintul, până la centru. Da, pânza de păianjen e un labirint perfect, spuse, e locul captivităţii şi al morţii, dar şi al iluziei victimei că ar exista o salvare dincolo de condiţia sa de muritor…Prinse pulsul pânzei care se umflă de câteva ori şi privind spre colţul ei, văzu paingul, ochii lui bulbucaţi, de ebonită, labele păroase, corpul gras. Din bot îi ieşeau doi cleşti, ca de crab, ce se strângeau şi se desfăceau lent, spasmodic. Minotaurul, sau un embrion?!, căci ambii urmau legile disoluţiei. Privi centrul pânzei, da, îşi spuse Miron Licurici, viaţa nu e decât expansiunea ce porneşte din întâlnirea ovulului cu spermatozoidul: diviziunea celulară, formarea fătului, naşterea, creşterea, îmbătrânirea, moartea, o expansiune spre dizolvare, care pleacă exact din centrul labirintului, e o minciună că ne îndreptăm spre centru, când de fapt noi înşine suntem labirintul, născuţi în miezul lui, de care ne îndepărtează fiecare clipă…Cugetarea îi făcea bine, îl ţinea treaz, pânza de paing e o piramidă perfectă, labirintul un mausoleu – şi locul pânzei de păianjen fu luat de piramida lui Keops din Guiza, în pustia deşertului, în care se spune că ar fi fost înmormântat faraonul şi Miron Licurici văzu faraonul, pânzele veşmântului său mâncate de molii, miteme, şi moliile moarte care îl troieneau, sfărâmicioase şi mumia, ca o pastramă veche, se multiplică în sute de morţi, care sub misterioasa putere din miezul piramidei, ce concentrează energiile cosmice, ale pământului şi norilor, se ridicară din sarcofagele lor şi porniră, cu mersul poticnit, armata cerşetorilor zdrenţuiţi, spre orizontul pustiei, locul pe care stătea Miron Licurici, acolo unde cerul, pământul şi marea se unesc. Nu, gemu acesta şi îşi pălmui faţa, se ridică şi merse în baie, îşi umezi obrazul şi ochii. Reveni şi se aşeză pe marginea patului, scobitorile îi străpunseră pleoapele, pilonii lor trădători adunaseră sângele închegat, ca pe trupul unei lumânări ceara cursă. Dar cortegiul morţilor, cohortele pustiei se adunară iar în pulberea privirii pironite, oşti...Decebal auzi că Traian a lovit Dacia, adunând oştirile

Golemului din pământ italic şi iberic, astfel că spuse poporului său să se ascundă în păduri, iar oamenii poporului se preschimbară în arbori. Priveau oştirile Golemului, mersul lor ordonat în legiuni, iar când au fost aproape, le luară prin surprindere şi astfel, ştergându-le soldaţilor cotropitori prima literă a cuvântului scris pe frunte, au învins. Dar Traian a vrut iar să-l înfrunte pe Decebal şi atunci acesta a pus armata să-l prindă. Şi atunci poporul a atacat din nou Roma şi l-a eliberat pe Traian şi împreună au cucerit Roma…şi scobitorile pleoapelor se făcură una cu pleoapele, piloni ai treziei, ai neîntreruptei vederi a morţii, piloni ai sângelui, coloană vertebrală a începutului şi sfârşitului, de la osul occipital, la coccis…Mi-aş fi dorit insomnia boierului Manolache, spuse Miron Licurici, nu trezia din arcele vertebrelor, în lungul şirului cărora văd întunericul găurii occipitale, intrarea în piramida propriei mele minţi, piramidă a faraonului mort şi Golemului, loc de refugiu a lumii întregi ce mi-a intrat în minte prin văz şi auz, loc al umbrei corbului, al dulcelui fru-fru vrăşmaş al cerului şi lărmuirii gâlcevite a mării, loc al bulendrelor ferfeniţite a tuturor imaginilor ce m-au străpuns din concret şi din vis. Flenduri, flenduri în cuibul corbului gigantic şi hidos, pe care nu îl pot alunga din mine. Dar când va fi să fugă...Privi tabloul peretelui stâng, pete bălaie şi laie, ocru şi crem pe fond broticiu, îi amintiră o turmă de oi pe un tăpşan şi atunci prinse pilonii pleoapelor între unghii şi smulse pleoapele, două petale ţesute din răstigniri văduve, le aruncă jos şi le privi cu silă cum se zbat, cuprinse de spasme, căutând să se împotrivească gravitaţiei, care le sorbea în vortexul ei, în gaura occipitală, în piramida creierului, două mumii erau pleoapele, doi gemeni faraoni, meşteri ai întunericului istovirii şi fauri ai lumii visului. Îşi puse pe ochii mari cât orbitele două monede reci de o sută de lei şi globii albi, cât bulbul de lalea, îşi tămăduiră predestinările, arseră şi topiră monedele, privirea goală le modelă într-un sihastru fluture de noapte, într-un sinistru fluture mort, cu forma osului maxilar încărcat de coroana dinţilor şi măselelor…Şi atunci poporul a atacat din nou şi l-a eliberat pe Traian şi împreună au cucerit Roma…Încet, pleoapele se volatilizară într-un abur narcotic, ce îl învălui pe Miron Licurici şi intrându-i în cavitatea nazală, rupse vomerul şi îi coborî în plămâni ca într-o catacombă, mormânt comun al unor neştiuţi şi infinit de mulţi morţi, mormântul supraetajat din subteranele Parisului, din mărginimea Romei, din străzile Berlinului bombardat, mormânt al celor şapte regi ai Bucureştiului – şi aburii, ca spirocheţii, se înşurubară în alveole, străpunseră pleura, bronhiile şi năvăliră în sânge, asemenea unor

globule veninoase, urcară spre creier şi stinseră o clipă scintilaţiile neuronilor, făcându-l pe Miron Licurici să adoarmă…Începu iar visul. Din străfundurile memoriei urcară, ca dintr-o fântână cu izvoare bogate, imagini ancestrale. Ce vis neîntrecut, îşi spuse în somn Miron Licurici! Era iar cioban pe râna unui munte înverzit şi mioarele erau puzderie ca logostelele, mândre şi cornute. Miron Licurici era fericit cât nu se poate spune, dar prin fapt de seară, când în mod misterios puterile ciobanului se istoveau, iar el începea să trăiască imponderabil ca în vis, un om cârmâziu apărea în mână cu o seceră şi hârşti!, tăia capul mioarelor, hârşti! Zadarnic vroia Miron Licurici să le scape, căci încercând să fugă spre omul de cârmâz, doar plutea şi lente, picioarele lui, mângâiau aerul, gâdilau florile, el se rotea în văzduh, ca într-o magică sferă. Până dimineaţă omul cârmâziu tăia jumătate din oi, hârşti, hârşti! Plângea ciobănelul, inima lui jelea. Trunchiuri de oi în sângele curs ca o lavă, lâna închegată de sânge, dar mai ales rotundul rubiniu ce rămânea în trup, pulsând, şi capetele mieilor cu ochi holbaţi şi bot rânjit, îi vicleneau cu tânguiri inima lui Miron. Ducea oile rămase vii mai departe, pe munte în sus şi închipui pe gâtul lor zgărzi de piatră, care să ştirbească secera, să o tocească până nu a rămâne nimica din ie. Întocmai făcu. Tăie stâncile şi şlefui din ele juguri salvatoare, le strânse oilor gâtul în coliere de cremeni. Dar, în fapt de seară, când i se istoveau puterile, apărea un om de porfiră cu un ciocan în mână, poc!, în capul mioarelor, poc! Şi până dimineaţa cădeau toate răpuse, poc, poc! Abia acum se putea trezi Miron Licurici din vis. Iar de cumva adormea în alt ceas, ori noapte, ori zi, visa, de la început la sfârşit, acelaşi vis. Când se trezea, sărea înspăimântat din patul ca o întindere de sânge, se lăsa în şezut pe marginea lui, îşi prindea capul între palme, plângea. Papagalul Rumineţ, mare cât colivia, îl readucea între cei vii: Colivă, părinte, striga cârâit şi răguşit, de câte ori era nevoie, până primea grăunţe.

Miron Licurici se lăsă pe bordura trotuarului, în staţia de autobuz şi neliniştea sa era ameţitoare, ochii i s-au înfundat în orbite şi vedea oamenii, strada, ca printr-o sită cafenie, iar auzul nu mai percepea decât sunete surde, o rumoare…ca şi când ar fi avut capul înfăşat în bandaje. Simţi pe umărul lui mâna unei femei, Vă e rău, părinte, dar el nu ştia, ameţeala îl cuprinsese cu totul – şi se prinseră într-un vârtej feroce, amestecându-se, staţia cu oamenii ce aşteptau, strada lungă cu asfalt luciu şi maşini uleioase, magazinele de peste

drum, blocuri, stâlpi, arbori, trecători, toate se vărsară în el ca într-un sorb cu un vuiet sinistru de aripi de corb, el le supse împotriva voirii lui, a intrat lumea în mine, Vă e rău, părinte, întrebă iar femeia, faceţi ceva, oameni buni, că nu e de glumit, opri un taxi şi doi bărbaţi în haine de piele vopsite carmin au coborât, îl apucară de subţiori şi îl târâră până la portieră, îl îmbrânciră pe bancheta din spatele şoferului. Miron Licurici privi la el însuşi, bunda ciobănească duhnea a oaie, un miros familiar, opincile, ca două jumătăţi de bilă, legate strâns cu şnururi de piele, se roteau ca două planete în jurul soarelui lor, cuşma înfundată pe cap dogorea, şi privi spre cei doi bărbaţi care îl încadrau, unul cârmâziu, altul porfiriu, unul avea o seceră în mână, altul un ciocan şi atunci, trezit ca într-o revelaţie, îi recunoscu pe amândoi şi ei rânjiră la el, Aha, tâlharule, spune unde s-au ascuns ceilalţi şi începură să-l lovească peste gură cu pumnii, până îl schilăviră.

-O asemenea gură schilavă n-am mai văzut, spuse medicul.

Homer trecu, gârbov, cercetând cu băţul pământul înainte-i. L-aş fi urmat, dar un tremur al trupului – templu grandios al spiritului?! – îmi îngrămădea nelinişti paralizante în fiecare centimetru cub de carne. Unde mergi, orbule, am vrut să strig după el, dar am avut îndată intuiţia că tot ce e în afara vederii nu există, că toată existenţa, şi materia ce pare a o face palpabilă, nu e decât o iluzie, pe care ochii, urechile, pielea, o fac să trăiască. Am fost sigur atunci, că îndată ce Homer va păşi dincolo de orizontul vederii mele, se va destrăma ca o fantasmă ce este, în ceaţa veşnică a unui început ce nu a existat niciodată şi care e una cu sfârşitul, stare eternă…şi am fost sigur că doar în globii ochilor mei lumea se naşte şi moare, ca o nesfârşită iluzie, în care firul cârmâziu al existenţei, e tenacitatea noastră de a ne nutri, dincolo de fobie, cu o finalitate care e doar vâscoasa fantasmă a febrei unei boli ce poartă numele **viaţă**, că în globii ochilor mei stă întreg cosmosul văzut şi nevăzut, Luceafărul şi Hiperion. Pe mişcătoarele cărări, corăbii negre: cerul şi clipa. Nu, nu avem ce cunoaşte mai mult decât spaţiul cuprins sub clopotul unui orizont stelos, pe care însă doar ni-l închipuim, nu avem ce cunoaşte mai mult decât cuvintele – şi gândul la ele aprinseră în mine o bucurie insuportabilă, rostire verticală, rost al nostru, singurul ce poate imprima o urmă în spaţiul sideral, urmă de rumeguş, pe care îl purtăm în buzunarele noastre, în jerpelitele noastre cărnuri şi îl prefirăm din pumni printre degete, din gură printre buzele ştirbite de pătimiri şi

dorinţe. Cuvintele, da, ele sunt totul, frumoasa coifăriţă şi întreaga reflecţie, mugurele domesticit al memoriei şi înzecitele eforturi de a rezista ca o convergenţă a fibrelor de materie ce-şi întind dârele în tot universul – înşelătorie atroce, invenţie a unui diavol ce nici măcar nu există, căci nimic tandru sau duşmănos, loial ori pizmaş, nu se destăinuie în nesfârşirea apatică a lumii, decât numai în egolatria noastră, început de realitate, de materie obiectivă a subiectivităţii, fiindcă afară e doar cosmică indolenţă, vid inexpresiv, în irealul cărora construim nălucirile sinelui.

Mă strânsei de scaun până când carnea mâinilor se albi şi până când scrâşnetul oaselor reverberă dinspre palme în orizontul încăperii – temniţă îngâmfată a propriei mele îndeletniciri -, până când trosnetele falangelor făcu să-mi intre în vibraţie scheletul întreg, crăpându-mi solzul frontal şi meliţându-mi arcadele cu pocnete seci, îndârjite, strânsei atât de tare, încât vibraţia oaselor mele făcu să tremure pereţii, podeaua şi mă săltă, prins de scaun, să moletez prin aer ca un duh blestemat. Descinsei, câteva minute mai târziu, sub avalanşa propriului meu schelet râşnit, pe fundul sărat al unei foste mări moarte. Un grup de beduini, iscaţi din himera ondulată a unei Fata Morgana, se rugau lui Allah, făcând mătănii şi vocea lor ajunse la mine, în chiar aceeaşi clipă când ei se stingeau.

Strigai Maestre, Maestre, dorind să apară managerul, dar el nu apăru, privii servitorul şi poate din pricina imaginilor ce mi se perindaseră până atunci pe dinainte, cristalizându-mi hialinul şi făcând din globul ochilor faguri ca ai unei bile de sticlă împăienjenită de fisuri, l-am văzut ca pe o pasăre mare şi demnă, înclinat ca o cumpănă de fântână, exact aşa cum stau păsările şi avea penele negre, lucioase, bătând în albastru. Îi trecui palma prin faţa ochilor şi pieliţa lor translucidă clipi grăbită de câteva ori, Ce-aş mai putea face, l-am întrebat, dar nu pentru că aşteptam un răspuns, ci doar pentru a cugeta, aşa cum se cugetă, adică știind că nu există răspuns. Închis în beciul propriei mele pieli, mi-am spus că libertatea nu poate sta decât în a te simţi liber: să-mi abandonez neliniştile în sublimări, să-mi încarc întreaga confienţă într-un gând înfocat, să preaslăvesc Unicul, dar şi unicitatea, să-mi port ostentativ părerile, stindardul opoziţiei neputincioase faţă de moarte, râsul meu hohotit, răsuflarea, propria-mi risipă, exasperata bucurie de a fi rudă mărginitei materii, sângele, care se pare că singur mi-e sincer, deci mă va ucide, solitudinea, nesiguranţa şi toate slăbiciunile, hipnoza pe care mi-o doresc pentru a putea să adorm – astfel încât, cu

toate acestea la mine, mărunţişuri poate că nu mai de soi ca batista ori ceasul, să trec o anume linie de sosire, dincolo de care nădejdile, însele lor stăpâne, îmi vor arăta că nu-mi sunt un străin. Aşa, nu va mai trebui să-mi măsur statura în umbra ce-o arunc, nici chipul în tabloul oglinzii ce retează lumea în două - două lumi false, una însă fatală -, tăinuindu-mă mie însumi, ascuns între paiaţele teatrului în care se joacă o tragicomedie, *Balul morţii*, şi nu-mi va trebui timp, loc, căci voi avea veşnica tinereţe şi viaţa fără moarte. Abia atunci, da, smerenia mi-ar putea fi titlu de nobleţe, căci altfel, aici, smerenia e doar umilire, lacună a propriului duh şi a fiinţei din el, aici vinovăţia nu e măcar vizitată de-o umbră, dar-mi-te să fie voracitatea însăşi a conştiinţei omeneşti – dacă a neprihănirii nu mai poate fi. Dacă mizeria nu m-ar amuţi, aş îmbrăca pustia în aur…(Şi îl văzui atunci pe Miron Licurici, din vremea când ne povesteam *mal d'horreur*, în şezut pe patul său roşu, cu ţigara în colţul gurii. Mă privi trist – şi fruntea lui de prieten îmbătrânit, cu o pată de albinos ce îi cuprindea şi o sprânceană, se încreţi. Era mărunt la trup, aşa cum îl ştiam din copilărie şi începu să vorbească, lent şi ca şi când tot ce spusesem ar fi fost vorbele lui şi acum doar le spunea mai departe. Abia astăzi, pentru prima oară, zicea, am constatat şi o anumită diferenţă între noi…). Da, aş îmbrăca pustia în aur, dar cum să o fac, când însăşi viziunea, ce s-a croit prin zborul lent ca mersul melcului al fiinţei mele, e spartă de netrebnicia existenţei, încât nu mai am ce trăi decât eşecul lumii şi simt că oamenii sunt eşecul veşnicei ei ratări. Extras din mine însumi, sunt sortit damnării, căci mă aflu străin în creşterea-i informă, ca sufletul într-un ţesut malign – şi cum sunt aruncat, scos din mine! Ce sunt, ştiu, sunt fiinţă a lăuntrului meu, dar s-a aglutinat pe el reverberaţia demonică a existenţelor sterile, a unei ţări insomniace şi patrii pământeşti sleite, iar în el s-a înfipt, înşurubată, disperarea şi *espergersia.*

Un ţărm al fermecatelor Antile, prin care cosmosului să fim redaţi, unde să găsim? Trecut, viitor – doar descurajante rădăcini şi tulpini, căci coroana frunzoasă a clipei s-a uscat. Borangic de miracole nu se mai poate ţese, ci doar tristimanii tărăgănate, sau, cel mult, inflorescenţa artificială a mugurilor de aracet din pungile copiilor străzii. Mi-aş dori amnezia, cred că singură ea m-ar reda mie însumi, ca penitenţă ultimă şi totală a şansei izbăvirii, m-ar dezrobi de inexistenta satană şi mi-ar putea reînturna stupefacţia minunărilor în faţa unei taine, ce acum, ofensată, s-a imolat în zidăria obscură a lumii.

Am sfruntat divinitatea şi independenţa noastră ne-a făcut să fim alt popor de îngeri căzuţi, fără ca măcar răzvrătirea să ne fi fost radicală, ci doar emfază, retorică a poftei de obscenităţi şi injurii. Îngeri căzuţi, da, dacă nu cumva vom afla într-o zi, că noi suntem demonii acestui univers. Unde mai e obsesia neprihănirii, mi-am spus, milostenia şi vrednicia – nu, doar memoria lor mai există, păstrată în cuvintele care le-au denumit, dar nicăieri în noi, încât cuvintele vor dispărea şi ele, iar într-o mie de ani graiul nu va mai fi, căci vorbele nu vor avea ce să numească.

Şi-mi apăru un bric-goeletă în nemarginea mării, din vremea când eram marinar, spuse Miron Licurici, dar, nu, aceasta e doar imaginea nostalgiilor mele, vasul-fantomă şi-a oceanului cu insulele lui de coral, a nopţilor cu Leviatanul şi nostalgia altor făpturi fabuloase, octopode gigante, bântuite de-o inteligenţă drăcească, mermaide (femeile-peşti), oracularele fosforescenţe ale fiinţelor din abisuri şi clopotelor translucide de meduze, căci de fapt nu am fost decât un marinar de uscat, bătând pustia, pentru a căuta, cu urechea ciulită lipită de pământ, cine ştie ce nestemate, rezervoare magmatice, dyke-uri şi pungi de sare urcând diapiric spre suprafaţa Terrei ca zepelinele spre marginea văzduhului – cufundându-mă atât de adânc după ele, încât, ca umbra lui Zorro, conturul misterios, al tânărului Isidor Ducasse, mă însoţea de la distanţă, multiplicat, ca în miraje, în Maldoror, Lautreamont, Manfred, Faust sau Prometeu, adică până când materia toată, prin proteicu-i clocot al formei, se metamorfoza într-un vis, încât o transcendenţă de neconceput, reuşea s-o măsoare cu necrozele suprarealităţii. Atâta farmec, fără maturitate, atâta mulţumire, fără meşteşug, atâtea mesaje, fără memorie, îmi erau date, că nu puteam crede decât într-o alcătuire ocultă a lumii, în interstiţiile materiei căreia stau, sălăşluind încă dinainte de a fi fost Începutul, silfi şi driade, îngeri şi serafimi, mani şi naiade – şi oare cum acestea să nu fi existat, când există cuvinte pentru ele! Dar s-au stins fiinţele spulberate de un ev barbar şi bolnav – ne-au rămas doar cuvintele, mai există penaţi numai în memoria culturală, imens cimitir, pe ale cărui monumente funerare, mai putem citi doar pieirea unei lumi ce altădată a fost glorie vie. Şi nu mi-aş dori decât, asemenea unui dumnezeu, să o resuscitez în dramatismul clipei trăite, din veşnicia ei colburoasă. Dar o pot face numai în mucavaua

cărţilor mele, schelet pentru un rug ce nu se va şi încarna, ca să facă posibilă combustia, pară înălţată la cer, pentru a arde gerul cosmic, căci mare a lor parte, se va stinge o dată cu mine şi nu vor rămâne ca martore ale croirilor mele, decât petecele unui modelaj rustic şi, poate, urma flambării literelor ce le-am scris, de la para rugilor însoţitoare.

(Crăiasa Zăpezii)

1

Ce valuri şi ce alge s-au suit pe ţărmurii aceştia! O dată îmi păreau altfel vânturile, nu aveau aceeaşi simţire a zăpezii care împodobeşte bătrâneţea.

"Urcă-te pe un val!", îmi strigă o pasăre mare, neagră, un corb rătăcit între ciudaţii pescăruşi.

"Eşti o pasăre a uscatului, ca şi mine. Ce vrei?", i-am spus, apoi m-am întors cu faţa spre vânt şi, împingându-mi părul către spate, am plecat spre miază-noapte cu paşi egali şi rari. Dar pliscul păsării mi s-a agăţat de haină şi am fost nevoit să-mi întorc privirea, să văd plaja pustie pe care o străbătusem, să-mi văd urmele paşilor şterse de valuri şi depărtare, să-mi văd chipul de ceară proiectat uriaş pe o ceaţă de praf, să văd urmele păsării cu o aripă frântă, care ţopăie după mine într-un singur picior, cu numai trei gheare. Da, pasărea nu are decât un singur picior, aşa s-a născut, cu un picior în mijlocul pieptului şi cu o aripă frântă. Abia atunci mi-am dat seama ce greu e drumul ei printre firele de nisip, în care de multe ori cade cu ciocul şi i se înfundă nările cu răşina scoicilor putrezite şi i se albesc penele cu sare. Aşa am ajuns şi eu o ciudăţenie a mării, omul cu o pasăre neagră pe umăr.

Totul se schimbă în mod ciudat din momentul în care soarele nu-ţi mai umflă din spate velele hainelor vechi, ci bate la întâmplare, pe-un tărâm lipsit de hazard, ca pe nişte cuie, penele albe ale unor păsări desfătate. Călătorule, o dată ajuns aici, să nu crezi că tot răul pe care îl opreşte umbra păsării, s-a cuibărit între aceste femele ieşind din nisip şi păşeşte fără şovăire, dacă ai cugetul împăcat; dacă nu, mai bine îndreaptă-ţi paşii spre alt loc, spre un tărâm uşor de străbătut pe spatele unei broaşte ţestoase. Nu vei auzi nici o vorbă de ocară, vei merge până la poalele unei cetăţi ruinate şi te vei odihni sub zidurile ei, care aruncă o

umbră egală de-a lungul întregului an. Nu vei avea remuşcări, ci doar o istoveală soră cu virginitatea, legănată de frunzele unor palmieri evantai…Dacă însă vei lua drumul printre penele albe, să nu uiţi că ele au prins rădăcini şi orice drum de întoarcere este oprit. Umbrele vor căpăta o lege: pana mare din mijloc are umbra sub ea, iar celelalte au umbra cu atât mai mare cu cât te îndepărtezi de mijloc. Vezi aşadar ce drum alegi, oricare din ele are o răsfrângere în cer, mutând stelele după o regulă neştiută decât de conducătorul caravanei de cămile. Ia seama, deci, vorbele mele vin către tine ca un val ce se rostogoleşte asemenea unei ploi sigure de apele ei, când în fiecare picătură se ascunde o înşelătoare furnică vorace, care îşi va înghesui în carnea ta ouăle să germineze la cald şi să te piardă, aşa cum marea îşi pierde hialinul mâncat de puiul clocit în ea, sau cum îşi pierde digurile secundă cu secundă, val cu val. Marea, ouată de soare, cât am iubit-o! Marea în carnea pământului, ca vorbele mele în carnea ta! Căci tărâmul copilăriei nu se părăseşte decât cu carnea impură, friptă pe spuza stelelor. De vorbele mele, călătorule, îţi va vibra spaima ascunsă în celule şi nu vei şti de unde vine decât cu calculul astrologului, care ţi-e atât de rar prieten. Soarta ta are un drum sigur printre buruieni, ca a mea şi a prietenilor mei printre morţi. Înfrângeţi dorinţa de a scrie, înăbuşă glasul tău în zumzetul nedesluşit cotidian şi nu te lăsa dus pe o frunză-plută, care te poartă într-o ţară ucigătoare pentru semenii tăi. Mie mi se spune “Omul cu o pasăre neagră pe umăr” şi, plecat din lumea noastră, plimbările mele pe această plajă îmi aduc amărăciunea întâlnirii cu Omul Negru în Tărâmul Pustiu. De ce nu spuneţi că marea m-a scos din ea, aşa cum scoate scoicile moarte, să le dea odihna putrezirii la soare? Seamănă pasărea mea cu un clopot gelatinos de meduză? Străbate lumina pasărea şi naşte, fără durere, pe spumele mării, un curcubeu, ori se răsfrânge în penele negre şi neputându-le nimici, se aruncă în ape, ca într-un noian?…

Cerului îi doresc să fie mai adânc, mării să fie mai albastre, ţie, omule, să fii risipitor. Mie, cât mai puţine cuvinte, cât mai puţine cuvinte. Ţie, Marí, îţi doresc viaţă lungă şi un canar care să-ţi cânte. Să nu îl ţii în colivie, învaţă-l să stea pe umărul tău şi desigur că nu te va judeca, dar îţi va spune cum să faci bine. Ascultă-mă, Marí, eu am spart de atâtea ori cocos pentru tine şi te-am privit cum beai laptele şi ce mulţumit eram! Acum, Marí, îţi doresc viaţă lungă! Ştii, ţi-am povestit o dată de o bătrână care a făcut doi copii cu marea şi nu m-ai

crezut. Fluturii se nasc numai din ouă – aşa credeai, că fluturii se nasc! -, nu dintr-o bătrână schizofrenică şi-o apă, ai spus, care oricât de mare, tot stătută este: nu o primeşte decât norii şi noi, iar asta pentru scurt timp; o trimitem apoi la loc, nepăsându-ne de ea şi de gloria ei, nici de pescăruşii ale căror aripi s-au înmuiat de val și nu mai pot să zboare. Erai crudă, Marí. Căci noaptea vezi străbătând văzduhul două umbre gigante, care acoperă stelele, sau poate le înghit în negura lor, care freamătă de o răcoare odihnitoare pentru morţi. Îmi poţi spune, Marí, ce sunt aceste umbre surori semănând cu marea? Dar ce sunt morţii, m-ai întrebat atunci şi eu ţi-am spus povestea cu Karl şi Crăiasa Zăpezii.

La lumina stelelor, pe cea mai apropiată treaptă a văzduhului, un licurici rătăcitor pe un fir de păianjen, încearcă să coboare între firele de nisip alburii pe care le străbat paşii mei. E atât de aproape şi totuşi, e atât de grea coborârea. S-a născut o aşteptare încordată, pasărea pe umărul meu plânge, stelele şi nisipul se privesc în puzderia lor, care-şi imită una alteia răvăşirea. Chiar sunetele s-au oprit, s-au înţepenit în văzduh ca nişte păsări împăiate cu aripi desfăcute, ce sălăşluiesc într-un decor de acvariu cu peşti fosforescenţi. Lumea acesta împodobită cu pete de lumină şi raze între care domneşte vidul negru al nefiinţei şi-a găsit un joc, atârnând licurici în fire de paing, ca să-şi urmărească propria soartă în paloarea luminii bătută de vântul rece al Hiperboreei. O lume încremenită în tăcerea ei, neputincioasă de a ieşi din cleştii atotputerniciei făgaşului pe care trebuie să-l urmeze fără şovăire, pentru a nu schimba cosmosul într-o prăbuşire. Ah, zeilor, voi, care nu cunoaşteţi durerea! Cum v-aş putea oare încălzi cu trupul meu, să vă schimb în tremurătoare fiinţe neputincioase? S-ar încrusta atunci pe chipul vostru semnul dragostei! V-aş da suferinţa, v-aş da fericirea! Dar jocul vostru nu caută decât tot în răceala luminii o rază care să fie altfel decât a voastră. Însă, iată, un licurici s-a desprins de lumea lui nesimţitoare, a luat calea stelelor căzătoare şi curge, dâră de argint, lăsând lumina unui ocean în străfundurile bănuite ale întunericului; iar ochiul minţii mele, cu care îi urmăresc căderea, s-a preschimbat într-o piatră preţioasă, ce poartă în ea simbolul lacrimii.

A căzut şi s-a stins, e acum un fir de nisip pe care pasul meu calcă, simţind o moliciune de zăpadă. Ce drum anevoios, păşind pe licuricii stinşi…

2

Oricât de sus s-au ridicat zmeele noastre în copilărie, pe noi tot nu ne ascultă nimeni, vocea noastră e o rocă măcinată de timp, care îşi păstrează-n văzduh fantoma formei de odinioară. Glasul nostru nu îl mai ascultă nimeni şi adorm într-un târziu între fantasmele norilor nemişcaţi, pe când Pământul se roteşte nebun, iar umbrele se reped spre noi, purtate de soarele care se grăbeşte prea mult. Respir adânc, aerul pieptului meu se rostogoleşte încercând să devină un spasm, sol al respiraţiei universale, trupul meu se coşcoveşte de sânge, limba mea a prins rădăcinile unui copac de eter, ochii mi-au căzut în iris, gândul mi-a fugit până în împărăţia morţilor. De ce eşti atât de aproape de mine, omule care nu mă iubeşti, ce pustnic ascuns într-o zeitate, ţi-a dat necumpătarea lui nefericită de-a te spoi c-un bulgăr de tină? Negoţul cu aur ţi-a înnegrit dinţii, semnele destrăbălării şi-au pus pecetea pe cutele pielii, adânci până la oase; gândurile îmi cad ca grindina pe tine, în loc să fie ploaie fecundă; nu te speria, nu-ţi apăra cu mâinile faţa, eu nu sunt decât un călător ce moare la marginea drumului, spunându-şi ultima oară povestea vieţii.

Limba mi-e o larvă şi mâna o cădelniţă. Inima e un sul de ceară şi sufletul o flacără. Eu sunt un trup de nea primăvăratică şi soaţa mi-e o frezie. Suria, Suria, însufleţeşte locul acesta și nu-l lăsa pradă plutirii către adâncul peste care păsările zboară şi peste care eu, acum, gânditor, trec, pășind pe văzduh, ca pe apele mării.

Inima e o trapă care ascunde sipetul cu fluturi veninoşi de atâta fragilitate. Ajunge ca o mână răutăcioasă să o ridice şi vor cădea în praful soarelui flori de primăvară, pierdute de albul zăpezii. Mi-e dragostea atât de plină, încât fiecare clipă înseamnă pentru mine o coroană nesfârșită de ani, în care scurmă sufletul cu un ciob, până izvorăște apă pentru călătorul însetat; şi curge din mine, asemeni unui torent, un clocot care muşcă ţărâna şi o duce cu mine odată, să o scufunde în mare, între scoici şi meduze; iar deasupra, rătăcind la-ntâmplare, epava timpului îşi trece umbra, căutând un ţărm pe care să naufragieze.

-Dar cine e Crăiasa Poeziei?, mă întrebai, Marí? Ea vine, îţi pune un ciob de oglindă în ochi şi un ciob de oglindă în inimă şi nu o mai vezi decât pe ea şi nu o mai iubeşti decât pe ea?

Iar eu, pe ocolite: frumuseţea a căzut înăuntrul meu şi ochii mei şi-au întors privirea într-acolo. Cuvintele mele să ardă degetele care le ating. Nesăbuința să fie foc și pară între fiinţele ale căror lumi nu pot fi îndeajuns adoratoare… Mi-am așezat tâmpla bătrână între sânii tăi, Marí şi în loc de orice cuvinte ţi-am ascultat bătăile inimii. Aş prăda mirosul florilor. Aş preschimba calcinatele oase în păpădii. Scheletul tău l-aş preschimba în râu. Dar frumuseţea pură, Marí, singura demnă de a naşte, s-ar înmulţi uluitor de rapid, până ar curge în valuri pe întreaga planetă, ca spuma din gura unui Ocean mort.

Apa nervoasă, Mama nervoasă, Moartea nervoasă:

-Unde-ai fost, domnule?

-În tărâmul fără zăpadă al zăpezii, în tărâmul fără gheaţă al gheţii?, întreabă Cerberul cu gânduri de Sfinx.

În faţa lui trebuie să mă plec, cum se pleacă vertebrele Cerului în faţa Atotputernicului.

-Nimic, îi spun, face şi asta parte din dumneavoastră, Crăiasă! Nu îmi călcaţi genunchii, pentru că mersul nu mă tentează. Puneţi mai bine harpia casei să ciugulească dâra seminţelor, care arată locul de unde-am plecat. Când o să-mi crească iarbă în sânge, vi-o spun de pe acum, voi nu o să mai aveţi putere asupra mea – aşa i-am ameninţat. Sexul atât de schimbător al lucrurilor nu se va mai încărca de litere şi jocul îşi va desface o aripă cu degete în vârf, replămădind lumea. Spuneţi o ghicitoare, crezând că voi şti să îngheţ, dar prietenii mei vor şti s-o dezlege, vor spune unde este pătată cu alb aripa îngerului, salvându-mă de nu voi putea să răspund, dar de voi şti să dezbrac lumina de culori şi să mă cufund în perii pensulei, voi înghiţi cerneala şi o să mă prefac într-o literă mare de carne. Ştiu că nu o să dispăreţi atunci, dar cel puţin eu voi învinge. Aşa că, sfinxule, fantasmă, mai bine taci, nu îţi primejdui ghearele, încercând să smulgi faţa unui pământean care te dispreţuieşte, la fel cum şi tu îl dispreţuieşti pe el. Nepăsarea mea faţă de tine te va duce la o mânie neputincioasă. Ce vei face atunci când stelele căzătoare, de mine scornite, prin puterea ce o voi câştiga, vor

râde de trupul tău mitic, iar tu nu vei putea întinde laba să le striveşti, pentru că, prefăcut în piatră, având ochii sparţi, numele nu îţi va mai fi oglindă şi glasul tău, înţepenit în balamalele cerului gurii, nu va mai scuipa rugină?…Dar, Marí, adevăratul blestem s-a împlinit cu mult mai târziu, când oamenii n-au mai crezut în Sfinx şi atunci el nu a mai existat.

În fiecare seară, de o vreme, un clopot cu limba de lemn anunţă căderea funinginii pe pământ şi cerul se descoperă cu luna ca un ochi de reptilă. Liliecii se îmbrăţişează atunci deasupra stelelor şi scot sunete ce nu pot fi auzite de muritori. Poate că nici nu vrem să le ascultăm, pentru că şarpele negru se târăşte în umbra pietrelor şi caută femeia.

Cine stă atunci aplecat deasupra lacului, oglindindu-și chipul în negura unui întuneric închizând două lumi? Cine se priveşte în apă, când oglinzile sparte ale palatului, îşi trimit fantomele în lume, să bântuie până dimineaţa prin faţa ochilor sufletelor omeneşti, care se privesc în cioburi de gheaţă şi n-ar vrea să mai vadă? Este fecioara, nemulţumită de oglinzi. Ea fuge de o vreme în fiecare seară din palatul părinţilor ei, pentru a se oglindi în ape. Atunci, chipul ei cuprins de undă, este purtat în lumea umbrelor, unde trăieşte fără a-şi lua stăpâna cu el, în vreme ce sub aceeaşi oglindă, lumea cărnii mele prefăcută în vis, vieţuieşte. Părul despletit al fecioarei, unduit de vânt, curge spre apă. Pare că două întunecări s-au întâlnit şi se contopesc, iar eu, animalul ce pândește Crăiasa, pentru a o salva din primejdii, cad pradă unei tulburări în care visele se amestecă în realitate şi nu văd şarpele ce se strecoară ca însăşi viclenia printre pietre, mângâiat pe recele trup de razele reci ale lunii şi însumi eu, căzând între oglinzi, mă schimb în propria-mi fantomă, în timp ce trupul meu zace sugrumat de hidoasa reptilă.

Aşa, pana se ridică pentru a mai scrie un rând, în degete chircite şi neputincioase şi, iată, în urgia căderii, stropesc cu cerneală tavanul lumilor şi trag după mine stelele într-un vârtej de scântei şi trag după mine spaţiul şi aerul lui, pe când restul universului luptă să nu se răstoarne în tromba de vid rămasă în urmă-mi şi se închide cu un clămpănit de fălci după mine. Iar locul căderii îşi surpă pământul, lăsând un mare crater, ca o gură deschisă, în care umbra mea se întinde şi devine stăpână. Aici timpul este prăpastie fără

ecou şi fără stânci, o continuă înălţare în care gândurile ameţesc şi caută buimace un sprijin, ce îl va izvorî imaginaţia, smulsă nesfârşiriii ambiguităţii poetice.

Un ciorap de mătase pe piciorul ei alb…Şi-l întinse, muşchii se încordară, da, era un picior perfect. Coborî talpa pe duşumea şi ridică piciorul celălalt, îi privi degetele subţiri, nervurile tarsienelor ca un mănunchi de raze, puse căuşul ciorapului de mătase rulat pe vârful degetului mare şi cu mişcări lente, asemenea unui masaj, îl derulă, urcându-l pe gambă, pe coapsă, îl îndreptă şi îl netezi. Îşi îmbrăcă şi chiloţeii, un sutien mic şi moale, ce cuprinde sâni mugurii, îşi trase peste trup un furou satin şi, mlădiindu-se, rochia de tafta cu trandafiri maron. Apoi se privi în oglindă şi sus, în cer, limba Domnului plescăi, zise încet, Merită s-o priveşti – şi închipuiţi-vă că Dumnezeu spune ceva abia o dată la un milion două sute de ani. Ovalul feţei, îngereşte strunjit, e încadrat de bucle blonde. Îşi tapează cu gesturi iuţi părul, umflându-l uşor spre stânga, pentru a da o umbră asimetrică pe obrajii de-o albeţe lăptească. Retuşă, cu dermatograful înmuiat între buze, un colţ din arcul sprâncenelor. Pielea, nici rid, nici zbârcitură, zâmbi, buzele grele se lipiră de dinţii ce reflectară, orbitor, lumina, într-un mănunchi de raze, la fel de iuţi ca razele ţâşnite din enormii-i ochi viorii, cu iris de cristale. Da, e frumoasă Margareta, oftă Dumnezeu încă o dată în acelaşi ceas, încât nu va mai scoate vreo vorbă în următoarele două milioane de ani…Îşi întări, fin, conturul buzelor cu un creion mov şi atât, nu avea nevoie de ruj. Nici de rimel, nici de pudră. Se ridică, zvâcnind ţâfnos din şold…Cine-a născut-o? Se spune că Praxiteles şi Hefaistos s-au întâlnit în somn şi visul lor o plămădise. Ea îşi miji ochii şi genele lungi, negre, tremurară o clipă şi mintea ei construi cu migală Palatul. Coloane canelate, cu capitel corintic, abaca arcuită, astragal sculptat şi între ele frunze de acant săpate în piatră, alcătuind loggii umbrite cu arcade largi. Coloane în arc, ferestrele cu arhitrave, iar arhitravele cu basoreliefuri de stele şi comete. O propilee, cu nu mai puţin de nouă porţi, legate prin porticuri şi scări de marmoră. Din tavan, candelabre curgeau ca mănunchiuri de perle, din sferele lor gri-argintoase, cât nuca, picura sidef de pralină, încât îţi venea să le prinzi pe limbă. Margareta, în timp ce construia, cu propria-i închipuire, Palatul, puse un disc, o simfonie dirijată de Perlea, rupse o bacă din ciorchinele cu perle de Csaba şi îl strecură printre buze, tămâios, îl zdrobi apăsându-l cu limba de bolta palatină. Da, un peristil, neapărat, avea Palatul, în faţa lui urca

un obelisc, parchet avea din palisandru, un atrium intim, vitralii clypeaster pe ferestre, metope prin odăi, grădinile Ginkakuji înainte-i, de la distanţă să fie un al doilea Colosseum – şi visul ei secret era un turn cu metereze într-un colţ, în altul campanila Domului, neapărat un mirador pentru vreme ploioasă, lucarne în acoperişul de şindrilă, iar cel mai ascuns vis, lares familiares în odăi cu minuscule statuete de lari şi penaţi. Dar îndată ce închipuia larariul, un mic dictator (mic de stat), se ivea între meterezele turnului şi bătând din picior, urla: ce larariu cu lari şi penaţi?! Să fie cu Lenin, cu Marx şi cu Stalin. Ce campanilă ca Domul din Florenţa? Să fie ca Turnul din Pisa, că e mai celebru. Ce Colosseum când îl vezi de departe? Întocmai ca Bastilia să fie! Şi tot bătând din picior, arhitravele se sfărâmau, marele vitraliu crăpa, coloanele se îndoiau şi se surpau, lucarnele cădeau, metopele curgeau şi tot ce rămânea din Palat era o mică faţadă, cât o placă de faianţă cenuşie, ornamentată non-figurativ, cu câteva mâzgăleli geometrice. Margareta suspina atunci (avea o voce subţire, aproape de copil) şi-o lacrimă îi înviora ochiul o clipă umbrit. Îşi îmbrăca paltonul verde şi cu un volum din Platon sub braţ, ca semn de recunoaştere, pleca la concursul de machete pentru Casa Poporului.

Se ivi omuleţul de ebonită, cu geantă de comis voiajor. Era agitat, privea în toate părţile, parcă aştepta pe cineva. Îl privii şi el se preschimbă în lumânare, pe care o aprinsei. Flacăra galbenă, ascuţită, pulsa şi în ea vedeam viermele ars, doar cu vârful de jar, al fitilului. O pasăre trecu razant, coborând spre linia orizontului şi Miron Licurici se ivi, ţinea un lornion la ochi, invenţia sa, cu o lentilă trans-sensibilă, ce ar fi trebuit să facă vizibil divinul. Privi spre cer şi îl văzu pe Dumnezeu, ascuns după un nor, sau poate după propria-i barbă înspicată. Ochiul de bou al Domnului, ţintit, o reflecta pe Margareta, în miliarde de imagini mici – era ca un fagure de cristale ochiul său, ca un ochi de insectă. Trecu un tramvai, hodorogind din table şi se pierdu în lungul unui bulevard, pe care nu îl recunoscui, căci toate sunt la fel, O, dar există o construcţie deosebită pe acest bulevard, ieşi o bulă scrisă, ca în benzile desenate, din gura omuleţului de ebonită, ce se ivi de după lumânare. O omidă în culori aprinse urca lent pe spatele lui şi arunca razele firelor ei de păr ca dintr-o statuie a libertăţii şi atunci văzui că omida era cu mult mai mare decât omuleţul şi că intraseră în simbioză, piticul gemea de plăcere, în timp ce omida i-a străpuns ceafa cu trompa şi îi sugea

lichidul rahidian, pe care îl vedeam gelatinos, prin tubul trompei, care pulsa ca un furtun de pompier. Îl ţinea pe pitic strâns cu labele şi era ca un mantou, ca o enormă excrescenţă a spinării piticului, dar nu ca o boală, ci ca o nesfârşită şi fericită unire, era ca şi când subconştientul ar fi îmbrăţişat conştientul…Mi se păru că e aglomerată ca niciodată scena, erau pe ea omul de ebonită, omida, într-un colţ Miron Licurici fumând un trabuc şi privind cu lornionul trans-sensibil perişorii omizii, aveau în ei chipul multiplicat al Domnului, într-un lanţ ale cărei zale erau urechi şi formau şiruri de acizi nucleici, lanţuri de AND bicatenate, structuri tautomere, complexe enzimatice, cromozomi minusculi, care glisau şi se amestecau, dar ce îi plăcea acum lui Miron Licurici, dus pe gânduri, erau culorile acestora, numai culori primare şi atât de vii, încât păreau o băutură vrăjtă. Era şi un pictor de biserici acolo, cu pletele roşcate hulindu-i umerii scheletici, ce scotea din cucura de piele câte-un pumn de hamadriade, degeţei, elfi, blajini, aruncându-i în iarbă. Margareta, în paltonul ei verde, îi arăta micului dictator macheta Palatului, care semăna acum cu Bastilia, o, dar e o construcţie minunată, spuse piticul de ebonită şi se repezi la uşa acestuia, intră în el şi îl văzui la o fereastră, făcea semn cu batista lui Andi Boeriu şi râdea, pictorul îşi scoase pensula şi uleiuri aproape uscate, suflă asupra lor pentru a le aburi şi începu să picteze faţada, făcu întâi un zimbru flocăit şi lângă el trei cai sfârtecaţi de un al patrulea, care muşca din trupul lor, rânjind şi rânchezând. Un stol de porumbei zbura dinspre Palat, cu mişcări haotice de lilieci şi îmi pusei mâna acoperindu-mi părul, când trecură pe deasupra mea cu ţipete ascuţite şi atunci văzui că Palatul era un craniu şi odăile lui erau găvane, cămările lui erau fose nazale şi între dinţii acelui cap erau cuiburi de harpii. Homer trecu pipăind cu bastonul pământul şi când se afla lângă uşa Palatului, auzind sâsâitul unui şarpe ieşit printr-o lucarnă, îl prinse cu un bun reflex de gât şi trase de el, făcând să răsune în săli ecou de clopoţei lemnoşi. Mi-aş vinde sufletul să-mi accepte proiectul, gândi Margareta şi atunci faţa lată a unui om care rânjea, se iţi lângă urechea ei şi îi strigă asurzitor, gata să-i sfâşie timpanul: ai câştigat şi din gura lui cu dinţi rari năvăli miros greu de pucioasă. Aşchiuţă apăru în zbor şi prinse sufletul ca un glob, ca o beşică transparentă, ce ieşise din ea şi plutea ca un balon de săpun, îl aruncă în sus chiuind şi îl rostogoli pe scândurile aşchioase ale scenei, ieşind în culise. Feriţi, s-a rupt roata lui Iezechiel, strigă Vărzaru, trecând în fugă, greoi ca un leu de mare. Dar ai fost înjunghiat, am strigat şi Vărzaru se opri locului ca lovit de fulger, Au nu ştiai că sunt

nemuritor, strigă şi porni mai departe ţopăind ca un ţap. Cine-a văzut pe neguţătorul de labirinturi, întrebă Homer cu voce tremurată, Aici sunt!, strigă Dumnezeu de sus, dar avea glasul aşa piţigăiat, ca de gaie, încât toţi crezură că un ventriloc s-a strecurat între ei şi mă priviră cu suspiciune. Luai lornionul lui Miron Licurici, care nu vroia să mi-l dea şi în efortul lui de a-l reține scăpă o aghioasă şi atunci mâna i se descleştă din pricina plăcerii simțite şi aşa m-am putut uita la Dumnezeu, ţinea în braţe, înfăşat, un prunc dolofan, însă privind mai bine, văzui că era colonelul Vărzaru cu biberon în gură, pus la clondirul cu mastică şi sugea, clemfănind cu poftă, încât mirosul de mastică se răspândi, înecăcios, făcându-ne să tuşim. În loc de sunătoare îi atârna deasupra roata berlinei şi când m-am crucit, colonelul se ridică într-un cot, scoase biberonul din gură şi am văzut cum i se întindeau pe bărbie bale şi mastică, Au cine crezi că-i e fiul, de când i-a fost răstignit Fiul?, mă întrebă cu veselie în ochi, apoi se tolăni iar, desfătându-se. Ura la ruletă, strigă din Palat omuleţul de ebonită şi pe-o lucarnă se scurseră monede galbene, zornăind şi se adunară într-un morman ca balega unui vestit patruped şi un măgar apăru, amirosi banii, era urmat de un câine şi după ei veni Petrache, I-aţi găsit?, strigă Vărzaru, ridicându-se într-un cot, către convivii cu chip vânăt ca pruna, ce beau spirt doi-ochi-albaştri din ţoiuri, cu ciocurile lor de cocostârc, la o masă de tablă. Pe cine?, întrebă unul dintre ei, cherchelit rău, Asina albă şi pe Dumnezeu, strigă Vărzaru enervat şi din gură îi ieşi o pamblică şfichiuitoare, ce se încolăci pe gâtul omului, sugrumându-l, până ce acesta căzu, vânăt, la pământ. Şi atunci apăru Radu, urmat de Eugen, care ţopăia ca o capră şi se răspândi miros de porc, Radu ţinea o gumă între degete, pe care era imprimată efigia Irinei şi cu ea şterse scena şi plecă fluierând.

III

-**B**ravo, bravo!, aplaudă managerul, ai intrat şi ai ieşit din joc, fără să ştii măcar şi ai străbătut un alt culoar şi ai ajuns la capătul lui înfundat şi ai ieșit din joc, bravo, bravissimo!, strigă şi dispăru. Iar mie mi se făcu teamă, căci mă neliniştea o îndoială, ce înseamnă să străbaţi un drum până la capăt, dacă nu cumva acesta e tocmai eşecul? Nu, nu este aşa, spuse servitorul, depinde cum priveşti lucrurile, pentru că, drept să-ţi spun,

personal nu cred că ar putea exista un centru, centrul e pretutindeni şi întotdeauna acolo unde te afli, Da, i-am replicat servitorului, asta dacă ai tăiat nodul gordian, dar eu nu l-am tăiat, ci doar îl arăt, Nu contează, spuse servitorul, de rătăciţi nu ţinem seama, pentru că ei se fericesc acolo unde se află, ei doar au stele cu noroc, nici nu pricep că sunt în labirint, că mai este ceva dincolo de naştere şi moarte, dincolo de raza bătăii privirii şi de pasta de dinţi, ei nu contează, pentru că doar trăiesc în labirint, fără a participa la construirea lui, sunt ca nişte carii în lemn, adică se nasc şi nu le pasă, au grija trupului lor şi atât, nu știu de suflet şi se sting, uneori fără să vadă în jur şi fără să atingă fundătura unei căi false, născută pe un drum cu pulberi metafizice şi fără să caute un miez, construindu-l…Vorbele meşteşugite ale servitorului m-au liniştit o vreme şi am stat apatic pe scaun, gândindu-mă la Miron Licurici şi la trabucul lui, el apăru, stătea ascuns după un arbore şi păzea intrarea unui bloc, din care ieşi Margareta în paltonul ei verde, cu Platon sub braţ şi Platon avea forma unei machete din lemn, care semăna cu Bastilia. Porni după ea, urmărind-o, E cea despre care vorbea madam Dragobete, spuse Miron, întorcându-şi capul spre mine…

Întotdeauna am vrut ca scrisul să fie altceva decât scriu, îi mărturisii servitorului, altceva şi încă puţin, să fie materializarea unei lumi nevăzute, dar nu a cuprins decât răzvrătirea contra Răului – şi iată că Dumnezeu m-a pedepsit, m-a închis în camera obscură a minţii mele, mi-a luat intuiţia cu care Îl simţeam, mi-a stors imaginaţia cum storci de oţet buretele christic şi după ce I-am scuipat în faţă: vid, mi-a pus în carcasa oaselor saţietatea de sine, în casă mi-a adus sărăcia, pe trup bubele, iar cum nu pot fi un preaplecat Iov, căci amestec în iubirea mea ura, nu-mi va da nimic înapoi din ce mi-a luat, căci de câte ori I-am cerut mila, am avut parte doar de batjocură şi toată munca mea a fost doar amăgire, căci nu-i urmă nimic, întocmai cum morţii nu-i urmează nimic, decât putrezirea. De-aceea, filă după filă, îi spusei servitorului, schimb pana, căci nu se poate aduna într-o singură formă întregul şi caut fantasme în care pot să încapă cuvinte şi-aceeaşi vorbă-i ba ghimber, ba leuştean, lapte de cocos, ori poate levănţică, pusă în altă gură. Sunetul lor lemnos îl caut, ciocnind cuvintele: "de lemnoasa mână-a morţii inima e stoarsă-acum". Truda mi-e doar pentru a înşela clipa. Da, i-am spus servitorului – era impasibil ca un butuc vopsit -, aş fi vrut o cât de mică satisfacţie, dar ea nu există…Şi atunci apăsai tastele şi pe ecran apăru o mică

grădină, uite, am spus, voi pune aici o masă de lemn, o bancă şi câteva scaune, arbori şi foşnetul vântului molcom în frunze, câţiva stupi şi zumzetul fără timp al albinelor, odihnitor ca o seară de vară. În grădină va intra bunicul, spusei şi el intră cu o farfurie în mână, sau, mă rog, era un blid, pentru că am vrut un loc de la ţară în scena aceasta, un loc tihnit, în care nervii inflamaţi de cicăleala zilelor orăşeneşti, să se calmeze. Bunicul se apropie de stupi şi, ciorchini de albine i se atârnară pe mâini şi pe ceafă. Umblă cu gesturi lente între faguri, din care mierea curge, grea, ca un aur topit şi transparent. Bunicul priveşte cu coada ochiului spre tufe, Mira!, strigă şi se aude frunzişul foşnind, Vino, Mira, am scos miere pentru tine, continuă bunicul, cu voce molcomă, ca şi când ar descânta un melc, scoate coarne boureşti, iar eu atunci mă gândii, auzind orologiul din turnul primăriei, să fac un proverb, Sunetul ceasului era ca trilul păsăruicii, dar ceasul nu era păsărică, spusei cu glas tare, pentru a auzi servitorul proverbul meu, Cred că un proverb Zen, îi spusei, făcut de mine, sau, în orice caz, asta am vrut să fie, ca să exprime libertatea mea interioară, faptul că m-am desprins de toate lucrurile şi nu-mi pasă de ele decât în măsura în care le pot îndrăgi, căci ele nu există ca atare, ci un lucru e doar sentimentul meu, el nu există decât ca sentiment, Dar e multă nelinişte în proverbul tău, spuse servitorul, iar bunicul se apropie de o tufă, îşi cufundă mâna în ea ca într-o apă şi o scoase pe Mira ţinând-o de braţ, Uite acolo, îi spuse arătând stupii, am adus miere pentru tine, Mira se apropie șovăielnică de fagure, îl luă şi începu să mănânce timid şi cu cât buzele i se miereau, cu-atât devenea ea mai lacomă. Ceara las-o acolo, spuse bunicul, vom face lumânări pentru nunţi. Ce frumos sună albinele, spuse Mira privind împrejur şi din părul ei se scuturau albine, Sună!, sună!, mai spuse ea bunicului, bucuroasă ca un copil. Cine sunt albinele, întrebă ea, E o poveste lungă şi tare frumoasă, spuse bunicul pe care ţi-am mai spus-o de câteva ori, Le aud mereu, continuă Mira, albinele sunt surorile mele?, Poate, spuse bunicul în timp ce înlătura frunzele de pe bancă, Eu știu că sunt o albină, spuse Mira, când dorm sunt întotdeauna albină, numai când sunt trează devin fată, dar când dorm zbor împreună cu albinele, care sună frumos din aripi şi sun şi eu frumos din aripi, iar într-o zi voi aduce polen de pe flori şi multă miere, dar de unde vin eu?, E o poveste şi aceasta, spuse bunicul, ai apărut într-o zi aici în tufiş, nu vorbeai, nu ştiai de cuvinte, nu ştiai dacă există o casă a ta, la început plecai des, dar apoi ai început să stai tot mai mult aici, poate că ţi-a plăcut şi până la urmă ai rămas şi după o vreme ai început să vorbeşti, Poate că

sunt o albină preschimbată în fată, Acum e senin, e linişte, spuse bunicul privind în sus, dar la noapte o să fie furtună, Pot dormi aici lângă stup?, întrebă Mira, E târziu, chiar e timpul să dormi, spuse bunicul, se apropie de fata sălbatică şi face semn cu palma asupra feţei ei, fata adoarme, Acum dormi, spuse bunicul, furtuna o să te ocolească, şi-acum la treabă, dar noi nu ştim ce are de făcut, el scoate faguri, iese şi după un timp se întoarce cu un arici în palmă, pe care îl aşează într-o tufă, Aaai!, se-aude un strigăt în iarbă, bunicul se apleacă şi ia pe buricul degetului mijlociu un Degeţel, Tu ce cauţi aici, îl întreabă, am impresia că nevastă-ta avea nevoie de tine, Hm, se fâstâceşte, tuşeşte Degeţelul, hm, îşi drege iar vocea, dar nu ştie ce să răspundă, Ia du-te s-o ajuţi, spune bunicul şi îl lasă în iarbă, tu o să stai aici, îi spune ariciului, dormi şi tu, o să te scol după ce mă întâlnesc cu Sfântul Ilie, ariciul se strânge ghem şi adoarme. Bunicul pleacă, dar se aude motorul unei maşini ce se apropie, scrâşnete de frână şi un nor de fum şi praf traversează grădina, lăsând pe frunze o negreală lipicioasă ca mâzga, un glas: Fir-ar!, ăia de la *servis* spun că au reparat-o, mama lor de mecanici, motor ambalat, huruind, câteva pocnete ale eşapamentului şi iar neguri de fum şi gaz, frunzele se mişcă panicate, Las-o, dragă, c-o strici, se aude un glas de femeie şi n-o să mai avem cu ce ne întoarce în oraş, motor ambalat, Cu carul cu boi, spune bărbatul, că aşa ne trebuie, dacă n-avem civilizaţie, Mira tresare, se scoală, îşi freacă ochii cu podurile palmelor, Nu se mai aud albinele, spune, se ridică şi iese în fugă. Bunicul apare grăbit, strigă şi aleargă bătrâneşte, face un semn cu mâna în aer şi o vedem pe Mira revenind, Nu te teme, spune bătrânul şi o conduce spre tufă, Mira dispare între frunze, iar bunicul îşi întinde palma spre ea şi Mira adoarme. Bunicule, se aude vocea unui băieţel şi Liviu intră în grădină, bunicule, ce bine-mi pare că te văd, strigă, se repede şi îi sare bătrânului în braţe, se agaţă cu mâinile de după gâtul lui zbârcit şi îl sărută pe tot obrazul, de zeci de ori, Ce bine-mi pare că te văd, bunicule, spune el, motorul se opreşte, Margareta apare şi ea, M-am săturat de motoare şi gaz de eşapament, de blocurile alea ca nişte cavouri supraetajate, de oameni şi de tot, spune şi se aşează pe bancă, dar aici e vară, e cald, constată şi îşi scoate paltonul verde, în oraş e tot timpul înnorat şi e un frig care te pătrunde până la oase, madam Dragobete îşi face intrarea, grasă-şi-frumoasă, planturoasă, feştită pe faţă violent, Bunicule!, spune, se apropie de bătrân şi îl sărută zgomotos pe amândoi obrajii, lăsându-i două scoici roşii pe pomeţi, intră şi Pavel, soţul ei, Bunicule, ce bine-o duci!, îi spune, a ieşit ceva vin anul ăsta?, am venit să ne dai vreo

două damigene, e îmbrăcat în costum de vânător, are pană de păun la şapcă, bine-o mai duci, bunicule, repetă şi s-o ia naiba de maşină, că nu vrea să meargă, Ţi-am spus s-o iei pe aia nouă, se burzuluieşte madam Dragobete, Pe drumurile astea!?, se arată mirat Pavel, se duc dracului planetarele şi suspensia, aia-i maşină occidentală, nu Dacia, să mergi cu ea prin toate hârtoapele, Pavel se apropie şi el de bunic şi îl sărută, Ce bine-o duci, spune, ăsta-i secretul longevităţii, noi la oraş murim cu zile, fiindcă ne hrănim artificial, fiindcă înghiţim gaze şi fum, zgomote, fiindcă avem nervii încordaţi, dar la tine, bunicule, e ca în Paradis, nu-ţi lipseşte nimic, numai să repar maşina aia, ca să putem lua şi noi ceva, Da' mai termină cu maşina, că într-o zi o să-i dau foc, spune Margareta ridicându-se amenințătoare de pe bancă, apoi iese, Las-o în pace, spune madam Dragobete, că de când a câştigat concursul de machete şi ăia au pus-o să transforme palatul, să-l facă asemenea Bastiliei, nu-i mai intri în voie, Pavel se îndepărtează, bombăne, Da' nu i-am făcut nimic…nimic!, spune, Chiar şi-aşa las-o în pace, se răsteşte madam Dragobete la el, Pavel iese, Doamne, de când vreau s-o mărit şi ea nu şi nu, de-o să ajungă fată bătrână, că de aia e aşa năzuroasă, dar ia spune, ţi-a ieşit mult vin anul ăsta?, întreabă madam Dragobete, Liviu mănâncă miere din faguri, mierea îi curge pe la colţul buzelor, Măi copile, parcă n-ai fi învăţat să mănânci, spune madam Dragobete, scoate batista din buzunar, o desfăşoară, îi înmoaie un colţ pe limbă şi îl şterge pe Liviu pe obraz, Iar mă mânjeşti cu salivă, strigă Liviu, Hai să te spăl, zice madam Dragobete, că nu se duce, ies, Da' nu vreau, se aude vocea copilului, atunci stai murdar, se aude şi vocea femeii, Liviu se întoarce în grădină, se apropie de tufă, Bunicule, aici e un arici, madam Dragobete revine, Hai, unchiule, să punem vinul ăla, că am lăsat-o pe Gina singură acasă, că are examen şi nu putem sta mult, Liviu ridică ariciul şi se îndreaptă spre madam Dragobete, Mami, uite ce arici frumos, spune, Nu-l da spre mine, ţipă isteric madam Dragobete, ia mâna de pe el, e plin de ţepi, de otravă, de microbi, de boli, aruncă-l, Liviu pune ariciul înapoi în tufiş şi descoperă furnicile, Auzi, mata, ce idei are copilul ăsta, şi-a pus singur nume, cică-l cheamă Liviu Levant, de parcă numele lui taică-său nu ar fi bun, te-aştept, unchiule, spune madam Dragobete şi iese, Bunicule, uite furnicile, spune Liviu şi auzi cum zumzăie albinele?, apoi sare înapoi speriat, E cineva în tufiş, şopteşte, E Mira, îi zice bunicul, du-te şi adu-o, Cine-i Mira, întreabă cu teamă copilul, Ia-o de mână, îl îndeamnă bunicul, Liviu se apropie de tufiş, o prinde pe Mira de mână şi aceasta apare, E o femeie, zice Liviu, motorul maşinii porneşte brusc,

surpând liniştea, cineva ambalează motorul, Mira tresare, îşi trage mâna din mâna copilului şi fuge, Hai, bunicule, să punem vinul şi ce ne mai dai, o curcă, nişte găini, că am fi stat mai mult, dar ţi-am spus, Gina…n-avem o clipă de linişte şi mai vreau să-l însor şi pe Miron şi chiar pe Chitic, mai am de peţit şi două vădane, apoi ce să mai zic de Margareta, că nu vrea în ruptul capului, n-am o clipă de linişte, bunicul iese urmat de femeie, motorul se opreşte, Mira, strigă Liviu şi intră Margareta, urmată de Pavel şi madam Dragobete, întoarsă din drum ca să spună câteva vorbe, Iar ne-am împotmolit, se plânge ea, o să ne-apuce noaptea şi unchiul zice că-i vreme de ploaie, Liviu pune urechea pe un trunchi de copac, Tuşă, îi spune Margaretei, vino să asculţi, Margareta îşi lipeşte urechea de trunchiul copacului, mâna unei hamadriade iese prin scoarţă şi o mângâie pe păr, Margareta tresare, se îndepărtează şi vede mâna diafană retrăgându-se în copac, o cuprinde ameţeala, Haideţi că se întunecă, spune madam Dragobete, Da, da, îi întăreşte vorbele Pavel, poate împuşc vreun iepure dincolo de cotul râului, că pe-aici întotdeauna am avut ghinion cu vânatul, n-am prins o prepeliţă măcar…o raţă barem, Iată ce melc am găsit!, strigă Liviu Levant, e mare cât pumnul lui tata, Ah, o albină, sughiţă madam Dragobete, saltă, dă din mâini şi ţipă, Pavel!, Ce dai din mâini, dragă, spune acesta, doar nu te-mpunge!, Pavele, scapă-mă de ea, porunceşte femeia, Pavel îşi scutură palmele pe lângă faţa ei şi albina dispare, Ei, vezi, a fugit, spune el, Ce insectă nesuferită!, e indignată madam Dragobete, Dragă, dar albina nu-i insectă, spune Pavel cu superioritate, Dar atunci ce-i?, întreabă provocator femeia, Nu ştiu, dar nu-i insectă, răspunde arogant bărbatul, Ţie mereu îţi place să mă contrazici, se plânge madam Dragobete, apare bunicul, uf, uite că mă înţeapă în partea stângă, continuă femeia şi se agaţă de Pavel, cred c-o să mor, bunicul se apropie de ea, îi pune palma pe piept, Nu-i nici o problemă, zice, Pe mine nimeni nu mă crede, apreciază ofuscată femeia şi se îndepărtează de Pavel, se aude clar zumzetul albinelor, apoi zgomote în tufiş, S-a întors Mira, îi şopteşte Liviu tainic bunicului, Mira, Mira, cheamă el, Pe copil îl lăsăm până luni, când venim s-o luăm pe Margareta, spune madam Dragobete, haideţi odată, că altfel ne apucă noaptea şi Pavel mai vrea să şi vâneze, ies toţi şi se face linişte în grădină, se aude zumzetul albinelor, Mira apare din tufiş, dar când motorul porneşte şi se ambalează, Mira o ia la goană, maşina porneşte peste câteva clipe şi se aude o izbitură, un sunet de tablă lovită, maşina se opreşte, Aţi lovit-o

pe Mira, se aude glasul ascuţit al lui Liviu Levant, Mi-a sărit chiar în faţă, S-o ducem în oraş la spital, spune madam Dragobete, aveţi grijă cum o ridicaţi, că poate are vreo vertebră ruptă…

Dacia hârbuită şi părăginită, scârţâind din încheieturi, iese, în fine, de pe drumul hârtopit, de ţară, pe şoseaua naţională. O întâmpină tăbliţa lui Băsescu şi, într-adevăr, asfaltul e proaspăt (dar cât va dura?), încât până şi Dacia merge fără hurducături. O întrec, e drept, noile Cielo, Mercedesurile plutitoare, câte-o Skoda fericită, rareori câte un Trabant, căci din acestea se mai găsesc foarte puţine în ţară, cu luminile lor de poziţie triste. Trec pe lângă bătrâna Dacie, producţie '74, încă pe roate. Pavel răsuflă uşurat, dar îl încearcă totuşi o nelinişte, noroc că e şofer profesionist, taximetrist vechi de şapte ani, în timpul liber, desigur, când nu e patron al unui butic şi a două aparate TEK. Cum se mai simte fata?, îşi întreabă nevasta când şi când, Cred că n-are nimic rupt, spune madam Dragobete, cred că a fost mai mult sperietura, a leşinat şi-atât, iar acum se foieşte, de parcă ar avea purici, auzi, Pavele, n-o avea purici, Ei, na, spune Pavel, la ţară nu sunt purici, că i-au mâncat pe toţi păduchii, încearcă să se destindă, dar e tot încordat, neliniştit. Drumul întreg nu ia mai mult de o oră, dar lui Pavel îi pare acum nesfârşit, noroc că Dacia intră în oraşul cu neoanele lui orbitoare, în Europa, cu firme luminoase, intră pe bulevard, depăşeşte un autobuz greu şi fumegos, puţin şui şi pictat cu reclame, a apăsat acceleraţia pentru a depăşi, acum vrea s-o ia mai încet, dar e prea nerăbdător să ajungă la spital şi gândurile îi îngheaţă, când din staţia de autobuz îi sare o femeie drept în bătaia farurilor, dar cu un reflex uimitor, de vechi şofer, Pavel frânează, încât maşina se pune de-a râna bulevardului, cei din spatele lui se bulucesc, claxonează, înjură ieşiţi jumătate pe geamurile coborâte, E un preot aici care se simte rău, strigă femeia, a făcut infarct, doi bărbaţi îl iau pe Miron Licurici de sub braţe şi îl urcă în maşină, alături de Mira, madam Dragobete se trage ofuscată spre cealaltă uşă, o deschide şi urcă în faţă, ca să lase femeia ce a oprit maşina, să stea lângă preot. Miron Licurici asudă, simte că se sufocă, e într-o stare de semiconştienţă şi tocmai când un val pornea iar dinspre piept spre cap, vede cum din unul din buzunarele fetei de care e lipit, pe care parcă ştie că o cheamă Mira, îşi iţeşte capul un pitic, priveşte în toate părţile şi apoi, sigur pe el, iese, purtând un peşte în braţe ca pe un copil mărişor, coboară pe piciorul fetei şi sare pe cel al preotului, îi urcă pe sutană şi i se strecoară în buzunar. Miron Licurici e prea uimit ca să-i

mai fie rău, valul s-a oprit la baza gâtului și se întoarce într-un reflux lent în plămânii săi. Privind, vede acum un cortegiu întreg ce vine dinspre fată spre el, în faţă cu un străuş cu chivără şi paloş, apoi un cârd de ştime ce se hârjonesc, o drăgaică bosumflată, trei soboli sobri, un ţânţar ţanţoş, o stahie ceremonioasă, Agerul pământului, o dipsidă singuratică, câţiva sfredeluşi, Tândală şi Păcală cărând cu rândul un sac de nuci, o moroaică înghiţită de-un negru zgripţoraş, Andilandi, Zburătorul şi Statu Palmă Barbă Cot, o samcă tristă, o dihanie îmbufnată, zece bicentauri şi-o herghelie de duhuri. Miron Licurici simte cum i se umple buzunarul, gata să-i crape.

Popor nevrednic, am auzit câinele urlând în scara blocului şi zgâriind uşa unui necunoscut de teama lupilor şi lupii, într-o haită mai deasă decât cârdul corbilor, alergau după lună pe cerul albit ca fundul sticlind al unei mări secate şi când au ajuns-o, cu perii spinării zburliţi, au muşcat din ea şi luna toată s-a înroşit de propriul ei sânge şi s-a făcut de cârmâz şi sângele-i sleit a curs nouă zile pe pământ, roşindu-l, şi-am văzut vârcolacii ca nişte viermi albi, colcăind în cerul ca gheaţa şi au sfredelit soarele şi-l înghiţeau şi soarele s-a făcut de porfir când l-au muşcat colţii lor tăioşi şi-a curs ca o baltă de sânge în mare şi marea s-a făcut rubicondă şi-apoi s-a închegat şi toate planetele le-am văzut cum se rostogoleau din boltă şi cădeau ca nişte căcăreze şi se sfărâmau de pământ şi-am văzut galaxiile, oprite din rotirea lor şi prăbuşindu-se în ele însele, încât pe toată întinderea cerului nu mai rămăsese decât un mare soare beteag şi roşu, ce se sparse în miliarde de scântei, care căzură pe pământ în roiuri aprinse, ce-au stârnit vâlvătăi în păduri, au topit munţii şi apele mării, le-au vaporizat, secând marea, am văzut peştii fierţi în oceanele date în clocot şi din pământ rocile topite s-au revărsat şi bolta, neagră ca un catafalc, surpată pe sutele de milioane de tone de piatră ieșite din pământul crăpat şi rănit, sub formă de magmă, iar catapeteasma cerului în două despicată am văzut-o…şi în acest joc de tinereţe cu Miron, prietenul meu, pe care ne plăcea să-l jucăm, hai, povesteşte Apocalipsa, ne îndemnam, i-am cerut să mă lase pe mine să îndrug mai departe parodia, căci timpul lui expirase, dar nici eu nu aveam mai mult talent ca el pentru închipuirea întâmplărilor finale, n-ai povestit de Apocalipsă, îl necăjeam, ci doar despre Iad, fiindcă oamenii tăi nu mor, ci doar sunt chinuiţi veşnic, Ba nu, riposta Miron Licurici, e drept că e vorba de Iad, dar unde în altă parte mai poate exista o apocalipsă

continuă şi fără sfârşit, aşa că am câştigat. Însă îi ceream să aştepte să povestesc şi eu, el îmi făcea şicane, dar nu mă lăsam…femeile au născut monştri cu ochi de bou, picioare de broască, mâini ca labele de paing, cap de şarpe şi-am văzut oameni cu gurile holbate, dar nu pentru a implora iertarea, ci fiind cuprinşi de asfixie, coloanele bolţii s-au surpat, râurile au fost cutremurate de lavă, le-am văzut vâlvătăile frez ce urcau la cer, iar în maldărele de cenuşă ale pădurilor, jarul ce mai trăia era ochiul marmaziu al morţii…blocurile s-au prăbuşit în ţăndări şi pulberea lor a cuprins de trei ori pământul şi celor ce le intra pulberea în ochi, orbeau, celor ce le intra în urechi, surzeau şi celor ce le intra în gură, mureau şi-am văzut doi oameni, care erau numai pe jumătate oameni, căci crunt la chip, cu ochi de vier, bot de maimuţă şi urechi de linx era unul din ei în jumătatea lui omenească, iar în jumătatea de jos avea formă de seceră şi el era întreg din cârmâz şi hârşti, tăia capul mioarelor, hârşti şi căuta un miel anume, pe care nu l-a găsit şi-atunci sudoarea lui s-a preschimbat în plumb topit…Ha, striga Miron Licurici, ai făcut o rimă, n-ai voie….şi unde cădeau picăturile conabii, arborii se usca şi apele se prăpădeau, iarba de pe faţa întregului pământ a pierit, iar celălalt om avea chip de buhă în partea omenească a trupului său, iar sub mijloc era ca un baros şi lovea capul mioarelor, poc, poc!…Iar jucaţi jocul ăla prostesc despre apocalipsă?, întreba mama lui Miron Licurici, în trecere pe sub bolta de viţă de vie unde ne aflam adunaţi…Ard! Ard! Ard! – săream eu atunci în picioare, de teamă că voi pierde întrecerea. Lumea arde. Oamenii sunt vâlvătăi de necurată magmă oxidată-n nelinişti, sunt cercuri de foc ce se rostogolesc pe asfalt, sunt pătrate de pară, pojar de nedesăvârșite anatomii antropomorfe. Ies, din diagonalele lor, radicali – epoleţi de carne – şi π-uri din diametrele lor – medalii de plăgi purulente – iară deasupra ceru-i jivină de întuneric, Argus nepăsător. Pe acoperişul căminelor plouă şi ninge cu statuete şi manechine aprinse, plouă şi ninge, apele învolbură străzi, ne cuprind, inundă oraşe cu pară, ţări se scufundă...Stele comate au căzut din cer...Gata, striga Miron Licurici, a expirat timpul, dar Sorin, cu ceasul în mână, anunţa implacabil că mai e un minut, după care avea să jurizeze apocalipsele...şi fum şi foc şi pucioasă, mă bâlbâiam eu, încât toate vietăţile pământului au fost arse şi pământul a aruncat fum şi foc şi pucioasă, ucigând oamenii lui…Şi tocmai când mă simţeam pierdut, îmi venea câte o idee de final, cu care să-l zdrobesc pe Miron…Iar după ce toate acestea s-au întâmplat, a venit Adonai şi avea faţa de aramă cu flăcări stacojii, coarne până dincolo de vreo lume, cap

de struţ, piept de cămilă, sex de şacal asemenea unei limbi despicate, un picior de lup şi altul de vier şi vrând să împungă cerul cu coarnele lui de berbece, a văzut că nu era cer şi vrând să potopească pământul cu focul răsuflării lui, a văzut că pământul nu mai era şi când a vrut să înghită vietăţile în pustia pântecelui său, a văzut că vietăţile nu mai erau şi vrând să crape între dinţi oamenii, ca pe seminţele de dovleac, a văzut că oamenii nu mai sunt şi nimic nu mai era şi Adonai vru să se aşeze spre a-şi plânge singurătatea, dar nu era loc de şezut şi vru să jelească, dar nimeni nu îl auzea şi vru să scurme cu piciorul de lup, dar nu avea ce scurma, fiindcă rămăsese singur singurel, aşa cum a fost înainte de a fi lumea…Apoi băieţii se certau o vreme, pentru a hotărî a cui poveste a fost mai dibace, unora le plăcea mai mult a mea, fiindcă la sfârşit vorbeam de Adonai, altora le plăcea a lui Miron, fiindcă parcă era mai spăimoasă şi astfel mai trecea o după-amiază şi am rămas până astăzi cu gândul la imaginea candidă a apocalipsei, despre care nu ne puteam închipui că va veni câţiva ani mai târziu peste noi, cea adevărată, vreau să zic, îndată ce vom fi maturi…Dar acum eram nedumerit, căci în timp ce îmi aduceam aminte, cineva povestise cu glas tare apocalipsa aceasta, întocmai cum am scornit-o eu cu Miron Licurici. M-am uitat împrejur şi nu ştiau ale cui puteau fi vorbele ce au repovestit, ale servitorului să fi fost, m-am întrebat şi am privit spre el, dar el era ţeapăn ca duşmănia, ca ebonita și totuși altcineva nu le-ar fi putut spune şi pentru a mă salva de îndoieli pustiitoare, mi-am zis că numai el putea fi, căci a mai vorbit servitorul cu altă voce, iar acum îmi păru că e glasul bunicului, dar nu credeam ca bunicul să fi rostit apocalipsa, fie ea şi naivă…Eu am vorbit, auzii un glas grav, fornăit şi ameninţător şi când am privit, am văzut pe Nero prăbuşit în tronul său larg, Nero, atât de enorm cuprins în grăsimile lui şi veşmintele albe cât zece cearceafuri, cu degete cât pâinile, încinse de inele nărtoase, cu antebraţul cât un vier, cu ochii înfundaţi în slăninele feţei. Era cât statuia lui Baal şi privii de jos către el, de la labele picioarelor umflate cât două buturugi şi gambele în ale căror cărnuri sfidătoare intraseră adânc şireturile sandalelor romane, şi la trupul lui revărsat peste marginile tronului şi la capul lui fălcos pus direct pe trunchi, iar în spatele lui erau colonadele lui Apollon din Pavlovsk, în jur numai ruine, Eu am vorbit, spuse el mişcându-se puţin, atât cât o putea face şi speriat l-am chemat în gând pe Decebal şi el veni cu tot poporul său, spre a lovi Roma şi oştirile Golemului, spre a-l salva pe Traian şi atunci Nero înclină cu mare greutate capul şi huruiră în el sicrie şi oase ca într-un mare cavou-

catacombă, mă privi şi râse apăsat, îşi înălţă trompa, sumeţindu-şi caninii cât fildeşii de lungi şi scoase un răget de colun şi-am auzit răsuflarea lui gâfâită, parcă împinsă din burta chitului, ce stârni vântoasele şi oştenii au fost spulberaţi, i-am văzut ridicaţi în aer şi duşi sute de leghe, unii căzând zdrobiţi între stâncile Tatrei, alţii în Devol, câţiva în Marea Moartă şi-n Cyrenaica puţini, pe câmpiile abia însămânţate, printre ciori, unde carnea li s-a sfârtecat şi ei s-au prefăcut în flenduri de carne, Da, eu am vorbit, spuse Nero şi acum uită-te la ochii mei putrezi şi m-am uitat, ochii îi erau ca două ugere de vacă mâncate de viermi şi uită-te la nasul meu rânced şi-am văzut cum din carnea lui necrozată curgeau sucurile veştede ale morţii şi uită-te la obrajii mei mucezi şi-am privit leşul lor albicios şi uită-te la trupul meu, spuse şi-am simţit duhoarea stârvului şi pestilenţa hoitului, încât mi se făcu greaţă, Şi curând mă voi trezi, spuse Nero şi mă voi aşeza în scaunul de Judecată şi păşind încet, voi terciui întreaga omenire sub talpa sandalelor mele, căci sunteţi mai păcătoşi ca mine şi mi-a fost dată puterea peste voi, şi-am întins mâna, pentru a-i şterge prima literă a cuvântului scris pe frunte, dar nu ajungeam, Descrie acea literă, spuse Homer, apărut lângă mine şi-am început să spun: e făcută din patru segmente şi patru este cifra crucii, am spus şi atunci monstrul se prăbuşi, topindu-se ca un terci puturos, o gelatină care s-a întins şi-a curs spre noi şi-apoi s-a strâns, preschimbându-se într-un imens leu de mare, ale cărui cărnuri tremurau în înaintarea lui târâtă, de vierme şi-am închis ochii, înspăimântat şi apucându-mă de poala hlamidei lui Homer, l-am lăsat pe orb să mă călăuzească în fugă…Vom intra în viscerele timpului, i-am auzit glasul şi o moliciune mă cuprinse, ca şi când m-ar fi ameţit un abur de oţet aromat…

(Anatomia timpului)

1

Acum că lumina ne-a deshumat din iarnă
şi insinuează în altarul cerului curcubeul
ghicit în scrâşnetul dintre culori
priveşte iubito în jur şi spune-mi
cum ţi se pare întinderea răvăşită
de câmp brăzdat de dinţii-lăstare

ai unei vegetaţii născute din putregaiul
frunzelor căzute în anotimpul trecut
florilor veştejite
de câmp care pe-alocuri
îşi încordează fiinţa
şi se aruncă în afara lui
hrănindu-se cu soare?

Se vede un singur copac
care a supt în trunchi pământul
negru şi umed
şi doarme acum ca un copil
într-un crepuscul credincios
care îl mângâie şi îl iluminează.
Totul e moale e cleios
ai grijă să ridici bine paşii
huma este adâncă
petele de zăpadă se amestecă-n brazde
şi apa viermuie din ele
spre urmele noastre
profunde şi clare
în care a început să încolţească iarba.

Ţii minte zeii s-au lăsat pe vine
întrebându-se ce e cu furnicile roşcate
dar nici unul nu a îndrăznit să le mănânce
sau să le spargă muşuroaiele să vadă de unde vin
până au fost năpădiţi şi li s-au supt ochii.
Ce capcană oribilă
pentru inocenţii aceştia care se jucau

de-a nemurirea!

Ţii minte puii de harpii s-au întors la cuiburi,
şi-au mâncat mamele în joacă
apoi au urlat că au aripile arse
chemându-şi părinţii.

Doar un alcion strălucea albastru şi depărtat
într-un timp fără evenimente
bucurându-se de aceeaşi singurătate care îl crescuse
pe întinderea nesfârşită a odihnei în neodihnă
care nu poate fi sfârtecată şi arsă.
Când şi când îşi găseşte perechea
şi umple văzduhul cu strigătul lui
care sună enorm
pe când în zbor îşi zămisleşte copiii.

Ţii minte ţi-am spus că iubirea
e la fel de gravă ca moartea:
nu se pulverizează pe lângă acest monolit întunecat
alături de care trecem într-un cortegiu nesfârşit
cuprins între două neanturi:
depărtarea de unde venim
şi depărtarea în care ne ducem.

Iubito priveşte fiinţele
care se smulg din lut
masive şi întunecate
una câte una
cu o perseverenţă inconştientă

şi totuşi dureroasă.
Priveşte-le cum se plimbă greoaie
îşi cercetează urmele
cercetează în jur
numai pe ele însele nu.
…Tot ceea ce se naşte are amintirea morţii.
Viaţă.
Sufletul nostru umple forma Sufletului sfârtecat
în milioane de globule
ce se reîntregeşte azi
în forţa lui atotcuprinzătoare
dureros
pentru că nu poate primi în sine
decât aceeaşi curăţenie
pe care el a împrăştiat-o.

S-au stins păsările din neamul nostru.
Găoacea ouălor ouate o singură dată în viaţă
e goală.
Trăiau laolaltă
în vacarmul
propriului lor glas
trăiau ascunse în colonia lor întunecată
din vreascuri și humă.
Ce vacarm ce vacarm
întrecut doar de glasurile disperate
ale puilor cu aripile arse
pe când îşi strigau mamele.
S-a aşternut liniştea
în mausoleul nostru pietrificat de foc

pe care nu îl va găsi nimeni vreodată.

Şi cum au străbătut până la noi
ţipetele acelor fiinţe ciudate
de humă şi apă
care se rostogoleau în ele însele
şi toate zbieretele lor înfricoşate
nu făceau decât să ajute soarberea lor
în adâncul care le crease.
O, fiinţe cuminţi şi neştiutoare:
pentru voi aţi ţipat
ori ca să auziţi ecou din veşnicie?

Îţi aminteşti?
Zeii s-au adunat în ascuns
sub lespezile mării
şi au jurat să nu mai moară.
Chipurile lor sălbăticite de sare
au vrut să despletească fiinţa.
I-a măcinat singurătatea.
Nu ştiau că nimic nu piere
că ei sunt un val
al unei întinderi nesfârşite de repaus.
Ce tinereţe tristă au avut
măcinaţi de îndoiala naşterii lor
căutându-şi mamele în pământ
deasupra lor şi dedesubtul lor.

Colonia neamului nostru
A fost prima lume a tăcerii.

Umbrele umplu de val limpezimea
peste care timpul va trece
ca un cristal fumuriu
împrăştiind răcoarea unui fâlfâit de aripi.
Pe fundul nisipos s-au ascuns puii
informi şi slabi
care se vor înălţa într-o zi
fiinţe gigante şi stăpânitoare
deasupra lumii care i-a creat.
Văzduh
răvăşit de primul lor ţipăt.
Iubito de câte ori putem renaşte?

2

Ce crezi despre această primăvară
în care arborii – cavaleri ai rădăcinilor crude -
au pornit unul câte unul
să-şi unească armoniile cu sunetul mării?
Jungla ţipetelor lor de fericire
cum ţi s-a părut?
Fiinţele sorbite în fiinţe
cum ţi s-au părut?
Toate trăiesc în ele însele
şi alături de ele
în ceea ce e asemănător lor.
Fiinţele trăiesc în fiinţe
respirând depărtarea
fără să ştie unde ajunge ea.
Şi unde începe
şi unde sfârşeşte

adierea pe care o poartă
vizibilă doar într-un punct
de tulbure tihnă.

Ţii minte
singurul copac şi-a deschis rădăcinile
peste muzica iscată de el
ca un gest de tandreţe
împrăştiind sunete lungi
până în depărtările ascunse
unde apa îşi află o formă.
Nu a plâns nu a plâns
doar depărtarea l-a chemat
cu mii de glasuri
ca şoaptele unei mări nevăzute.
Şi unde ajunge nu este fiinţă
ci doar ceea ce naşte fiinţă…

Priveşte poate aici e urma ştearsă
a făpturilor de apă şi lut
deschisă ca o rană mesianică
din care înfloresc alte fiinţe.
Şi nu le scutură toamna
ci apa le cheamă
în bogăţia liniştii ei.

Iată, întoarcerea noastră
a fost izbânda bucuriei.
Îmbrăţişarea îţi stârnea râsul
şi frunzele foşneau.

Am regăsit într-un târziu
bătrânul copac
cu crengile încă pline de fructe
cu muzica amplă a frunzelor lui
ca o ceată de fluturi
răzbătând în mireasma florilor.
Şi nici o depărtare nu îi părea străină
şi nici o moarte nu îi părea nevăzută
ca însuşi glasul lui.

S-au întins ca şopârlele verzi valurile
peste florile albe
deschise în marginea ta
şi s-au săvârşit de atâta pudoare
într-un murmur fluid pescăruşii
jucând jocul petelor de senin.
Închinate unui timp opalin
răstignit pe adâncul depărtării
s-au întors în sine toate fiinţele
cu un zgomot de val
spălând crinii albi
din marginea ta.

Ţii minte magia culorilor
care întâia dată s-au deschis
în petalele unor litere înflorite
chemându-ne către zborul lor
de pasăre mare
cât jumătate de stea?
Bruma lor lipicioasă

a unit depărtările noastre
într-un singur simbol:
atât de departe de unde venim
şi atât de departe unde ne ducem.

Într-un cadran de clepsidră
s-au contopit sferele
luminate de arcul stelelor
poduri pe emisfere.
Eclipsa a pus stăpânire pe sunete.
Numai cântecul tău
a rămas întregul
călător dincolo de soare şi ape.
Te vei întoarce o ştiu
peste ochii mei cad
coroane de regi
şi numai frunzele tale mă hrănesc.

Te vei întoarce, o ştiu
peste timpul meu adormit
care nu se poate naşte
decât pe el însuşi.

Te vei întoarce peste timpul meu adormit
într-o formă de zeu prăbuşit
în ungherele cu foamea odihnei
să mă ridici în ramuri şi flori
din adâncul
care ţipă în sângele meu hăituit.

Când am ieşit din tunel, eram orbit de ameţeală, dar într-un mod plăcut, fiindcă mă simţeam aproape plutind, ca atunci când ai coborât dintr-o maşină după ce ai călătorit mult timp cu viteză sau ca atunci când din întuneric intri într-o sală de bal luminată feeric şi totuşi, în orizontul vederii mele era crepuscul, o lumină parcă umbrită, filtrată de vegetaţia luxuriantă a unei lumi apuse, tropicale, o lumină lutoasă, negru-mierie, ca pielea feţei asiaticelor blonde, având fineţea cearăi. Privii în jur, căutând din ochi pe Homer, dar nu mai era şi am văzut mişcându-se neliniştitor enormele asparagus dintre eucalipţi, ferigile cu frunze penate, războlite de ciorchini de sporangii, iar dintre ele se înălţa vertical aripa translucidă a unei ortoptere, ţesută fin, în mozaic iregular, din nervuri roşietice şi se mai înălţa un craniu acoperit cu piele roz-de-porc fragmentată în plăci, ca la şopârle şi-o spinare de rinocefal, cu coarda dorsală elastică şi frumos arcuită, făcută dintr-o pieliţă fină, întinsă pe oase subţiri ca oasele de peşte, aşa cum stă marginea pânzei umbrelei deschise pe spiţele întinse, iar pe craniu, între două coarne cum sunt cele de rinocer, călărea Aspasia din Milet, iar când arătarea se ivi cu totul dintre frunze, condusă de femeie cu frâu de borangic legat la zăbala de aur ce-i era înfiptă în gură, am recunoscut acel trup imens, de leu de mare înaripat, cu picioare de şopârlă, verzi, era Nero, împăratul romanilor şi el porni, mânat de femeie, răsturnând de-a valma cocotierii albi, bambuşii noduroşi, micile agave, gardeniile roz, dracila înfoiată, laurii, manglierii, stejarii, velnişii, încât lăsa în urmă o cale pământoasă, zdrobită, foarte clară între baobabi, chitri şi secvoia, pe care l-am urmat, mai cu seamă pentru maiestuoasa regină a bunului gust, până ce balaurul ieşi din pădure, urmându-şi calea printr-un deşert de aur arămiu, aflat într-un veşnic crepuscul şi am mers pe dâra lăsată de el, până când am văzut că Aspasia, deşi ţinea frâul, era captiva monstrului, între coarnele lui ca într-un turn. Şi după ce arătarea a traversat deşertul, s-a cufundat în ocean şi a prins să-l înoate, ca un leviatan, lăsând deasupra apelor zimţate doar botul cu Aspasia între coarne, aripile lui translucide, întinse pe mare ca două gondole, pe care m-am urcat, şi creasta de dragon din spinare, ca pânza unei jonci, în care bătea vântul. Trecu prin Gibraltar, tăie apele viorii ale Mediteranei, l-am văzut ieşind din ele în Delta Nilului mâlos şi apele i se scurgeau de pe trup ca un diluviu, suflând din ele aburi ce îl ascundeau pe alocuri, încât monstrul părea un pământ de început al lumii. Se târî, împingându-se cu picioarele lui de şopârlă, ce nu-i puteau suporta greutatea, de-a lungul ţărmului, până în Alexandria, oraşul Ptolemeilor,

surpând cu greutatea trupului său temple şi mastabale, cu aripile lui sanctuare şi Marele Obelisc în vârful căruia tocmai răsărea soarele, enorm cheag de sânge şi se îndreptă spre Bibliotecă, făcu o spărtură în ea cu cornul ca o trompă din vârful botului şi pătrunse între rafturile cu giuvaericale de cărţi, aleside de suluri de papirus, îl auzii râzând şi ridicându-se ca atunci când l-am întâlnit întâia oară, drept Nero pe tron, scăpără un chibrit şi aprinse o torţă şi cu ea împrăştie focul în toată clădirea, hohotind nebuneşte, cuprins de furoare şi strigând neîntrerupt *Laudă ţie, Prometeu!*, iar când focul căpătă atâta putere, încât se făcu asemenea unui rubin translucid şi trosnind, se aşeză calm în mijlocul bibliotecii, pe un tron de aur şi argint bătut în nestemate şi l-am văzut cuprins în vâltoare, până se înroşi ca oţelul topit, când strigă: O, ce artist mare piere odată cu mine!, iar Aspasia se făcu răsurie, cu diadema-i ruginie forjată pe cap şi cocul, în agrafe bordo, stacojiu ca o pară, cu fibulele veşmintelor, ţesute-n platină, purpuroase şi o văzui înălţându-se de pe creştetul monstrului, soră a zeiţei Atena, ca duh marmaziu şi îndreptându-se spre El-Kahira în zbor, se opri deasupra Gizeh-ului între marile piramide, ezitând între Kefren şi Keops, dar se lăsă într-un târziu pe creştetul Sfinxei, cufundându-se în capul ei ca într-o mlaştină, în care îmi dorii să mă afund şi eu.

Sentimentele noastre sunt atât de sărace, mi-am spus, încât nu putem privi decât cu un ochi naiv lumea. Mă apropiai de Sfinx, crezând-o moartă, dar gura ei se deschise: *Ce creşte când iei şi scade când pui*, zise, înviată o clipă, căci apoi, privind-o, era la fel de tăcută şi singură ca servitorul meu, nepăsătoare de piramide, de pustiul Deşertului de Est, căci inima ei, însăşi, îmi dădui seama, era un pustiu de eresuri, arse de soare şi ger şi fără izvor, de când putem răspunde tuturor întrebărilor sale, *E groapa, groapa*, am plecat de lângă ea murmurând, în minte cu imaginea-i nesfârşită, pe care n-o doream înlocuită de nimic, căci ce e Sfinxul altceva decât o ghicitoare şi ce e ghicitoarea dacă nu o Enigmă şi ce e enigma, dacă nu labirintul, al cărui centru e un răspuns?

Şi ce e Sfinxul, dacă nu multiplicarea nesfârşitelor potenţe ale spiritului, inflorescenţa iluziilor noastre în aerul de aur foşnitor al planetei, atunci când iubim miracolul răcorii, nu a cavoului, ci a neasemuitei ciocolăţi fierbinţi, auzii un glas lângă mine,

urmat îndată de o pocnitură – era managerul, îmbrăcat ca un chelner al anilor ‘3o, cu haină albă şi pantaloni negri, cu o medalie de crom la rever, cu ghetre în picioare şi părul purtat ca un dandy al zilelor noastre, prins în inel la ceafă, spre a face o coadă, şi care tocmai desfăcea o sticlă de şampanie, cu gesturi versate: poc!...Răspunsei: poc!, poc!, deşi încercat de mari îndoieli, căci răspunsul putea fi şi hârşti!, hârşti!, dar nimerisem, Felicitări, spuse atunci entuziasmat managerul şi îmi turnă şampanie în pahar, care sfârâi şi se topi, încât abia rămase un strop ca să beau, deşi eram însetat şi băui, iar apoi am mâncat “dulcea limbă de pisică” -, ai trecut de încă o barieră, ai recunoscut instantaneu codul de acces: poc!, zise, răspunsei: Poc!, poc! şi el râse ca după o glumă bună şi atunci se ivi Homer, Am fost prin preajmă, spuse, dar mi-a fost teamă să mă arăt, până când aţi râs, căci aşa se spune, că de omul care râde şi de omul care fluieră pe drum să nu te temi, Dar să te temi, spuse managerul, de omul care nu-şi pune picături oftalmice în ochi, picături de vin pe limbă, de omul care nu iubeşte femeia, de cel care nu-şi doreşte mai mult decât are, de cel care nu s-a lamentat niciodată, de cel pe care nu l-a durut ficatul, dar mai ales fereşte-te de Omul Roşu, spuse şi fiindcă vorbea aşa mult, l-am suspectat că nu vrea să-i toarne şampanie şi lui Homer, dar el tocmai atunci luă o cupă şi turnă, până când spuma s-a revărsat peste marginea ei, Homer bău, Ar trebui să facem focul, spuse, pentru că ne aşteaptă o noapte lungă şi cum eu eram cel mai tânăr, am adunat de pe ţărm aşchii şi scânduri de epave ale marilor galioane scufundate şi aduse de valuri la ţărm, le-am aranjat sub forma unui rug indic de incinerare, pe care l-am dat focului şi în jurul căruia ne-am aşezat, Un foc de tabără, spuse Homer, care-şi sprijinise bastonul de stâncă, şi îşi duse palmele aproape de gură, ca şi când ar fi vrut să le încălzească răsuflând, Un foc de tabără, repetă...ca pe vremea aheilor...şi atunci era ca şi acum iarnă, o iarnă post-atomică, dar acolo, în faţa Ilionului, era normal ca iarna să fie aşa, fără zăpadă, cu lapoviţă doar şi acesta era motivul pentru care Ahile nu lupta, ura “apăraia”, cum i-a spus şi se ascunsese în cort, cufundat în adoraţia îmbujoratei Briseis. Şi, într-adevăr, lapoviţa curgea din cer, bătea faţa mării ca-ntr-o piele de tobă, dar asupra noastră şi-a focului se întinsese o cornişă de sticlă galben-portocalie şi, ciudat, nu ne era frig, deşi vântul răbufnea, aducând peste noi pulberi de ape şi fulgera şi tuna atât de amarnic, încât mă înspăimântai, căci îmi spuneam că asemenea ploaie va atrage cataclismul unui cutremur şi îmi va fi dat să văd prăbuşirea pământurilor în ele însele şi căderea cerului, încât toate se vor

face una. Îmi era cu adevărat frică, nu era nimic manierist în frica aceasta, căci vedeam moartea şi: Nu ştiu de ce, de o vreme moartea mă înspăimântă, le-am spus, dar nu ştiu de ce am vorbit, era singurătatea ce ne înconjura, cerul inexistent, care îmi evoca nefiinţa, încât dincolo de moarte nu mai vedeam nimic – sâmburele din oameni murise şi nu erau decât golemuri și înțelesei atunci de ce mă înspăimântau oglinzile, căci privindu-mă în oglindă, mi-aş fi putut oricând vedea cuvântul scris pe frunte, da, era invizibil, dar îl ghiceam în pielea tâmplei ce se rida şi în carnea feţei, tot mai informă şi aceste lucruri mi le-a spus şi Homer, Ţi-ai pierdut credinţa în nemurirea sufletului, Da, ne-am pierdut-o toţi, i-am spus şi focul atunci se înfioră, tot ce vreau, am continuat, este să spulber orice sens al existenţei, căci de aici vine răul, din descoperirea unui sens, De ce?, întrebă managerul, dar se vedea că se preface naiv, Pentru că orice sens înseamnă un lanţ al cauzalităţilor şi eu nu mai suport determinismul, am răspuns, determinismul înseamnă moarte absolută, căci leagă lucrurile unele de altele într-un şir logic al materiei, din care piere frăgezimea liberă a fiinţei Create, exaltarea veşniciei simţite, bucuria destăinuirii unei lumi transcendente şi nu mai suport, Da, spuse Homer, înţeleg, e o mare năpastă, mai cutremurătoare decât cea a conului Manolache, Cred că aşa este, i-am confirmat lui Homer, pe mine mă înspăimântă moartea lumii, nu moartea mea în speţă, încât nu mai cred în preziceri, căci toate spun un singur lucru: sfârşitul a fost din început şi de fapt începutul nu e decât mirajul prin care am fost făcuţi să credem că am fi şi că există fiinţă...un fulger imens tăie cerul, la lumina căruia îl văzui pe bunic trebăluind la stupii săi, Hei, bătrâne, l-a strigat Homer şi el veni către noi, plutind într-un glob de lumină, în care nu era ploaie şi norii nu erau substanţa informă a lumii, ci se aflau plutind pe cerul albastru, De ce-i spui *bătrâne*, l-am întrebat pe Homer, Pentru că e mult mai bătrân decât mine, spuse acesta şi Bunicul ajunse lângă noi, râse, Văd frica, glăsui, asta pentru că nu ştiţi ce se întâmplă şi făcând cu mâna un semn, deschise vălmășagul haosului și într-o insulă de neasemuit senin, cu lumină de aur, Sfântul Ilie, cu o nebridă pe umeri, urcat pe vălătucii norilor, lovi cu suliţa un enorm leu de mare, înroşit în foc, care se zvârcolea, sunând asurzitor din trompă, dar Sfântul atinse cu degetul acel sunet şi îl preschimbă în clinchete de clopoţei şi râse, Asta e, spuse Bunicul, nu e nimic înspăimântător în furtună, ci e doar Sfântul Ilie care străpunge fiarele, De aceea e atât întuneric, am spus, pentru că fiarele s-au înmulţit nemăsurat, Da, dar Sfântul Ilie are destule fulgere, râse Bunicul, iar dacă o fiară e

mai aprigă decât puterile lui, atunci vine Sfântul Gheorghe călare şi o loveşte cu suliţa-i vătămătoare, iar calu-i arhanghel o sfârtecă sub copite, mai spuse Bunicul şi se făcu nevăzut şi atunci întunericul se rupse şi pe cerul afund, petece albe de nori spărgeau auroral, în pânze de argint, lumina soarelui, iar marea se făcu mierie şi orizontul se deschise până dincolo de puterile ochiului de-a vedea, nisipul plajei se auri şi un alcion turcoaz plutea în adâncimea cerului, fără solemnitate…

Când această imagine dispăru, odată cu toţi cei care îmi stăteau alături, se ivi piticul de ebonită şi am văzut că făcea o pantomimă ca pentru a-mi reaminti o tragedie, avea două lacrimi desenate cu rimel sub un ochi, una sub cealaltă, pe faţa-i pudrată cadaveric şi încerca să-mi atragă cu tot dinadinsul atenţia, cu un soi de exasperare parcă…mâinile lui subţiri ieşeau din mânecile scurte ale fracului, încât îi vedeam uneori o parte din antebraţul osos şi fără păr între marginea mânecii şi cea a mănuşilor albe, jobenul îi umbrea fruntea şi din nou se aplecă, scuturându-şi braţele pe care apoi le lăsă să atârne, dar nu înţelegeam, şi gambele albe i se vedeau între pantalonii scurţi şi jambierele albe, iar pantofii lui de lac cu pompon, de forma fierului de călcat, tropoteau, căci aveau tălpi de lemn, Nu, rotii eu capul descurajat, nu înţeleg şi atunci el trase un panou, dar pe care nu era nimic scris, deşi el îmi arăta tot mai insistent ceva – şi încă şi încă – şi atunci parcă ghicii în gesturile lui câteva cifre…

(Miron Licurici în şapte zile)

1

Am format numărul şi am aşteptat să sune de mai multe ori, pentru că Miron la ora aceea ştiam că ori doarme, după ce a ieşit din tura de noapte de la Combinat, ori e în tura de dimineaţă - şi atunci trebuia să mai aştept câteva ore bune pentru a da de el. Eram cât nu se poate de nerăbdător să-l văd. Era prietenul meu cel mai bun, dar aşa cum se întâmplă, viaţa m-a purtat pe mine, hăt, la câteva sute de kilometri depărtare, pe când el a rămas în oraşul copilăriei noastre. Nu îl mai văzusem de doi ani şi cum nu ne dădeam veşti, pentru că prietenia noastră era prea certă şi ştiam, cum se întâmplă de la o vârstă, ce face şi ce simte

celălalt…Dar mai sigur ştiu ceea ce simţeam eu: simţeam că dacă i-aş fi scris şi mi-ar fi scris, asta ar fi însemnat să recunoaştem distanţa care ne desparte. Pe când aşa, ne puteam întâlni după un an sau doi, ca şi când ne-am fi despărţit în seara precedentă. Am văzut că de-a lungul anilor, aproape reluam vocabularul nostru din copilărie de câte ori ne întâlneam. Doar în urmă cu doi ani ceva se schimbase. Ironiile pe care ni le aruncam în glumă, erau mai obosite şi ştiam de ce: trecuserăm amândoi de cumpăna vieţii, cum numeşte Dante vârsta de treizeci şi cinci de ani, moment din care iluziile se surpă şi ştii cam ce te aşteaptă în următorii ani, fără să te mai aştepţi la vreo surpriză care să te farmece sau să te doară prea tare, dar-mi-te la una care să-ţi schimbe viaţa. Chiar mi-a spus Miron atunci că “uite, uneori mă gândesc dacă e într-adevăr musai ca un om să se însoare…pentru că o nevastă ar mai avea grijă de mine şi aş mânca şi eu o mâncare caldă”. Nu discutam niciodată problema asta şi nici nu l-am ironizat pe tema celibatului său, pentru că ştiam că sunt destui care s-o facă. Şi, la urma urmei, la asta e bun un prieten, să te înţeleagă indiferent care îţi sunt hotărârile şi faptele, pentru că nu ţi-ar deveni prieten un om pe care din câte îl cunoşti, nu i-ai putea da credit pentru toate câte le-ar face în viaţă, ale căror măsură le ştii.

Miron era cu câteva luni mai mare decât mine, dar la şcoală a fost dat cu un an înaintea mea, aşa că a rămas pentru totdeauna “mai mare”. Era unul dintre cei mai cuminţi copii şi an de an premiant cu coroniţă. Mi-l amintesc şi acum cu diploma în mână şi coroniţa pe cap, de la un sfârşit de an şcolar, când încă nu deveniserăm prieteni. Şi dacă ar fi fost să nu ajungem prieteni mai târziu, tot mi l-aş fi amintit aşa. De ce, dintre sutele de elevi ai şcolii, tocmai el să fie cel care să-mi rămână în memorie, într-o anumită ipostază, la un anumit moment? Nu cred că voi putea şti vreodată. Apar uneori clipe miraculoase şi inexplicabile, cum a fost aceea, când s-a creat un canal de la ochiul meu spre el. Pe toţi ceilalţi copii i-am văzut în acea clipă ca şi când ar fi fost o zi înnourată şi numai el, Miron Licurici, se afla într-o zi însorită. Poate că emana căldura unei mari mulţumiri sufleteşti, atât de lipsită de orgoliu, încât nu puteai să nu i te aliezi, pentru a participa la bucuria lui…Nici atunci şi nici mai târziu nu am auzit vreo vorbă de ocară la adresa lui şi nici nu am constatat vreo răutate îndreptată spre el. Nici măcar cu obişnuitul “tocilarule” nu îl apelau colegii, aşa cum li se spune de obicei premianţilor, cu oarecare ciudă ce mimează dispreţul sau cruzimea. Şi era singurul pe

care profesorii îl aminteau, între ei – am surprins o dată o astfel de discuţie -, cu satisfacţie. A avut o copilărie fericită, ca şi mine de altfel. Şi vârstnicii îi prevesteau un viitor aparte.

Prieteniile se legau, în cartierul nostru, între copiii din acelaşi an şcolar, care locuiau pe aceeaşi stradă. Aşa că aveam doi prieteni, pe Ticu şi pe Dan. Mai era şi Doru pe strada noastră, dar era cu un an mai mare. Am fost şi cu el prieten, dar nu ca între noi, cei de aceeaşi clasă. Noi ne împărtăşeam unul celorlalţi toate cele, împărţeam ce aveam, ne certam uneori şi ne împăcam, eram aproape toată vremea împreună, fie că mergeam la cinematograf, fie pe dealuri, fie la fabrica de cărămizi, în jurul căreia era un teren viran, peste care noaptea bântuiau liliecii. Dacă ne prindea cumva înserarea în apropierea fabricii, Ticu îşi acoperea creştetul cu haina, pentru că tatăl său îi spusese că liliecii au ce au cu părul oamenilor, vin şi li se încâlcesc în el. Sau mergeam la vânătoare de guşteri de-a lungul râpei în care curgea pârâul Nigel, învăţam să tragem fum în piept din ţigară, spunând "hiii, caii popii-n păpuşoi", sau vorbeam despre femei, într-un mod foarte concret şi plin de râvna a ceea ce credeam că e dorinţa. Însă nu despre rememorarea copilăriei, ca fapt în sine, e vorba aici…Miron locuia pe altă stradă, chiar în faţa şcolii. Şi era "mai mare". Şcoala şi curtea ei, cu terenul de sport, erau imense şi în jur străzile adunau o mulţime de case. Copii din acest perimetru, care aveau aceeaşi vârstă, erau prieteni. Îmi amintesc cum l-am cunoscut pe Miron şi acum, amintindu-mi, îmi dau seama că, subiectiv, am deplasat acest timp cu câţiva ani înapoi şi credeam că l-am cunoscut prin clasa a doua, a treia…Unul dintre colegii mei de clasă locuia în perimetrul străzilor şcolii. Într-o bună zi i-am spus, la o întrebare de-a lui, că îi arăt cum se rezolvă problemele de geometrie în spaţiu şi am fost pe la el. S-a legat o oarecare prietenie între mine şi Peşte, cum îl porecleam şi prin el l-am cunoscut pe Miron. E ciudat, nu, că deşi simpatia între Peşte şi mine s-a păstrat în timp, prietenia s-a născut între mine şi Miron. Nu îmi amintesc un timp precis, dar ieşind de câteva ori cu Peşte pe acele străzi, el mi-a făcut cunoştinţă cu Miron, ca pe un fel de recompensă. Voi doi ar trebui să vă cunoaşteţi, parcă aşa a spus. Eram în clasa a şaptea, pentru că atunci am făcut geometria în spaţiu. Şi curând am început să-l frecventez zilnic pe Miron, care mai era înconjurat de o droaie de copii mai mici – fapt paradoxal pentru mentalitatea noastră de cartier. Mi-l amintesc pe Sorin cel grăsuţ, pentru că mai târziu, când am început să facem drumeţii prin munţi, venea şi el cu noi. Mi-i amintesc pe toţi, dar pe unii nu am ştiut niciodată cum îi cheamă. M-am

împrietenit doar cu Miron, încât în scurt timp mi-am părăsit chiar vechii camarazi de pe strada mea. Avea o cămăruţă a lui, cu intrare separată, plină cu rafturi doldora de cărţi, un pat mare, o masă, un scaun sau două. Era înghesuială mare la el. Dar până să pătrund în această tainiţă a lui, o vreme am stat împreună cu ceilalţi copii adunaţi în juru-i şi citeam fragmente umoristice din cărţi poliţiste, cum ar fi cele din *Aventurile unui detectiv particular*. Miron era cu iniţiativa aceasta. Îi mai plăcea Jerome K. Jerome (câţiva ani mai târziu mi-a spus că am un umor asemănător cu al acestuia, dar mie nu îmi plăcea Jerome). Tot pe la începuturi am făcut şi un schimb de cărţi: i-am dat *Oul de cristal*, un volum masiv cu povestiri de Wells, contra *Douăzeci de mii de leghe sub mări* a lui Jules Verne. Eu îl iubeam pe atunci pe Jules Verne, dar înainte de cărţile acestuia, am devorat cam doi ani cărţi poliţiste şi de aventuri, de la Sir Arthur Connan Doyle, la Dashiel Hammet şi Agatha Christie, *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*, *Arcaşul verde* şi multe altele, din care mai îmi amintesc doar de Sherlock Holmes, de Rouletabil (dacă aşa îi spunea) din *Misterul camerei galbene*, dar cel mai bine îmi amintesc romanele lui A.J. Cronin, care, paradoxal, mi-au plăcut cel mai mult. Însă bibliotecara mi l-a interzis curând pe Cronin, spunând că nu e pentru copii. Păcat, pentru că mai târziu mi-a pierit interesul pentru acest autor. Citeam aproape întreaga noapte…Şi, într-o zi, Miron m-a invitat în cămăruţa lui şi mi-a dat testul de inteligenţă. Avea un caiet în care îşi nota coeficienţii QI ai prietenilor lui. M-am aflat curând pe locul al treilea, după Miron, care era al doilea, iar primul era un băiat dintr-o familie cu numeroşi copii, care a devenit mai târziu ofiţer de marină şi a murit într-un accident pe navă, aproape adolescent încă. Era cu un an “mai mic” decât mine…De ce erau atraşi copii de Miron şi de ce îi aduna în jurul lui, nu ştiam prea bine. A avut mereu enorm de mulţi prieteni, iar eu eram prieten cu ei, pentru că erau prietenii lui Miron, dar nu a existat între noi altă legătură decât aceea dintre oamenii care se cunosc şi atunci când se întâlnesc întâmplător pe stradă, schimbă câteva vorbe…Când am terminat clasa a opta, părinţii mei s-au mutat din cartier, la bloc. Nu eram însă la mai mult de douăzeci de minute de casa lui Miron. Îi dădeam telefon şi ne întâlneam zilnic la el. În una din zile, într-o vară, băieţii erau adunaţi în jurul unei mese, sub bolta de viţă. Jucau un joc nou, pe care Miron îl învăţase dintr-o carte: bridge. Îndată ce am ajuns la el, mi-a explicat regulile, a făcut echipă cu mine şi, aşa cum se întâmplă cu începătorii, am primit cărţi foarte bune, am licitat binişor şi cum el era “mâna moartă”, am jucat jocul de levată, chiar dacă era

prima dată când o făceam. Cum cărţile noastre se îmbinau bine, am intuit ideea "şicanei" şi nu a fost nici o problemă să câştig toate mâinile. Îmi amintesc că Miron, pe când era "mână moartă", se retrăsese spre un colţ al mesei, îşi ridicase un picior pe scaun şi cu bărbia sprijinită pe genunchi, urmărea jocul şi din când în când se uita la mine. În toată atitudinea lui se citea un interes aparte faţă de mine, era ca şi când mi-ar fi dat un test, al cărui înțeles îl ştia doar el. Miron a ajuns pasionat de bridge, dar eu începusem să joc şah de performanţă, aşa că bridge-ul nu prea m-a interesat. Când a terminat liceul, Miron a dat examen la Iaşi, apoi a plecat în armată, iar eu un an mai târziu am dat examen la Bucureşti şi am făcut armata când Miron era în anul întâi de facultate. Pe vremea aceea ne scriam destul de des şi Miron era cucerit de limbajele calculatorului. Am învăţat de la el, prin corespondenţă, FORTRAN. Îi trimiteam mici programe făcute de mine, el le rula pe calculator şi îmi expedia rezultatele…Mai târziu, când mă aflam la facultate, în ultima lună a celui de al doilea an universitar, trebuia să fac practică de specialitate la Huşi. Trebuia să schimb câteva personale. Pe bilet casieriţa scrisese neglijent cu pixul HUŞI…Dar după o vreme de mers, cu ultima legătură, am văzut un cartier cam mare şi trenul a ajuns la Iaşi. Acel HUŞI scris cu pixul, putea fi luat şi drept IAŞI, aşa încât controlorul nu a sesizat că am luat trenul în direcţia opusă. Nici nu m-am gândit să-mi continui călătoria spre destinaţie, ci am devenit nerăbdător să-l văd pe Miron. Îi ştiam adresa din *Tudor*, unde se aflau căminele studențești. Am ajuns cu uşurinţă la el şi am rămas câteva zile. Era prins într-o partidă de bridge competiţional, pe echipe, ce se juca în două camere. În zilele acelea am tot jucat bridge. Se duceau şi se tot aduceau cărţile împărţite, ca să joace fiecare masă cu ele. Miron mi-a făcut rost şi de câteva bonuri la cantină. Nu se mai interesa de învăţătură, aşa cum o făcuse în şcoală şi liceu. Dar, bineînţeles, se descurca uşor…În vacanţe, ne întâlneam zilnic…Apoi am absolvit fiecare, iar Miron a găsit loc în oraşul nostru, la un Combinat chimic, pe care îl numea "institutul pentru cercetarea tainelor universului", iar eu am ajuns dincolo de munţi, într-un orăşel dintr-o depresiune intramontană, în Transilvania. Ajungeam rar pe acasă, aşa că mă întâlneam rar cu el. Eu mă însurasem de mult, aveam şi un copil…Când am trecut o dată în vizită, el primise o garsonieră, în cealaltă parte a oraşului faţă de cartierul nostru. Nu îmi amintesc ceva anume despre noi din perioada aceea. Îmi amintesc însă de perioada de după mutarea mea în Dobrogea, unde am ajuns chiar în anul al cărui sfârşit avea să fie

revoluţia din decembrie. Începând de atunci, am reuşit să-mi vizitez aproape în fiecare an părinţii, aşa că îl vedeam mai des pe Miron. Îşi mobilase sumar garsoniera şi pasiunea lui erau acum calculatoarele HC. "HC-urile sunt copii mei", îmi spunea. Avea trei sute de casete cu jocuri. "Iniţial credeam că voi avea mii", mi-a spus. Şi visa un PC. De câte ori l-am vizitat în aceşti ani, se perindau pe la el zeci de oameni, cu vârste între cincisprezece şi șaizeci de ani (toţi tineri, căci acesta era numitorul lor comun). Când mergeam la el, porneam dimineaţa şi stăteam până seara târziu. Uneori se întâmpla ca în prima săptămână pe care mi-o petreceam în oraş, el să fie în tura de noapte. Atunci, după ce ajungeam la el, dormea câteva ore epuizat, chircit în patul său scurt. Pe dulapuri erau vrafuri de cărţi, ca şi pe jos, sau la căpătâiul dormezei. Avea suporturi pline de casete audio cu jocuri, răspândite prin toată odaia. Pe masă erau televizorul, calculatorul, scrumiera plină mereu şi componente electronice, care se revărsau şi alături de masă. Încercase în '90 să se lanseze oarecum în afaceri, adică vroia să deschidă cu un asociat o sală de jocuri pe calculator, ceea ce m-a mirat, pentru că în privinţa aptitudinilor practice îmi semăna: îi lipseau cu desăvârşire. Însă de aici s-a ales cu unele cunoştinţe de electronică şi o vreme a depanat televizoare, mai mult pe la amici, la un pahar. Umblând după calculatoare, şi-a făcut cunoscuţi la o fabrică de piese electronice în Bucureşti şi o vreme s-a ocupat cu vânzarea pieselor cumpărate *la negru*. Nu ştiu prea multe despre afacerile lui, pentru că nu m-au interesat şi nu le-am luat în serios, mai ales că avea un salariu cu mult mai mare ca al meu, care eram sigur că îi ajunge fără probleme, cum nu avea de întreţinut o familie. Fratele lui făcuse o afacere bună cu un butic, unde vindea produse alimentare şi mai ales vin, dar nu cred că Miron s-a apucat de afaceri ca să dovedească faptul că e un bun afacerist şi, sper, nu a simţit ca pe un eşec nereuşita lui în acest sens…Dar, în orice caz, marea surpriză a anului '90 nu a fost aceasta. De fapt nici eu nu am considerat-o ca pe o surpriză, însă el mi-a comunicat-o ca şi când aşa ar fi trebuit să fie, pentru că astfel au considerat-o toţi prietenii lui vechi, pe care îi vedea rar. (Peşte era plecat de câţiva ani în Israel şi venea doar din când în când în România). De fapt, prima "surpriză" cred că a fost prin '86, când Miron mi-a spus: "O să rămâi paf, ca toţi ceilalţi: m-am apucat de fumat!". Cum persoana sa era asociată cuminţeniei însăşi, probabil că mai toţi prietenii lui au rămas perplecşi când au aflat. Cred că pentru fiecare dintre ei Miron reprezenta ceva de care oamenii au nevoie în lumea noastră: să vadă un om bun, cuminte şi pur, pe care să îl poată

iubi, fără ca el să ceară vreun lucru în schimb, un om care nu trezeşte invidii în nimeni, care are mereu ceva de oferit. Un astfel de om, mereu neschimbat, e imaginea enorm mărită a părţii bune din noi. O vedeam toţi în Miron – şi nu mulţi au şansa să cunoască o astfel de persoană. Eu am ignorat surpriza, pur şi simplu pentru că fumatul nu degrada în nici un fel, pentru mine, acea esenţă a lui, de a rămâne acelaşi om pe care îl îndrăgeşti şi despre care să simţi că e partea ta bună. Exact din aceleaşi motive nu am fost surprins în ’90, când mi-a spus că se apucase şi de băut – şi că fumează două pachete de *Carpaţi* şi bea două sticle de albitură (vodka) pe zi…Ceea ce ştiu sigur e că nu anturajul l-a făcut pe Miron să bea şi să fumeze, pentru că nimeni nu i-ar fi pretins aşa ceva tocmai lui. Din contra, cred că toţi apropiaţii săi au încercat să-l "îndrepte". Ceea ce înseamnă că a făcut-o dintr-o nevoie interioară – şi aceasta nu apare decât ca urmare a unei nemulţumiri, a unei deziluzii, venite din sentimentul că în viaţa ta s-a produs un eşec. Care să-l fi considerat Miron că a fost al său – nu mi-a vorbit niciodată despre el. A spus o dată, în treacăt, că în comunism oamenii nu se pot realiza. Poate neîntemeierea unui cămin – şi aici abureşte o taină, ce arată cât de puţin îl cunosc şi cât de puţin ştie un om despre el însuşi ce reprezintă. Pentru mine şi pentru mulţi alţii încă el este *Prietenul* şi asta e de ajuns pentru a justifica o viaţă. Însă Miron poate considera că altfel trebuie să arate viaţa lui privată – şi neobţinând-o, poate să fi resimţit o mare nemulţumire şi, cine ştie cât şi în ce fel s-a învinovăţit pentru acest fapt. Trebuie că şi-a pus în cârcă şi un alt eşec, cel al promisiunii pe care o făcuse când era şcolar: aceea de a fi, să zicem, un mare savant. Însă eu am crezut mereu că e fericit cu prietenii săi şi că aceasta trebuie să fie viaţa lui…Când dormea, dimineaţă, după tură şi mă aflam la el, jucam un joc pe calculator, aşteptând să se trezească. Uneori îmi întorceam ochii de la ecran şi îl vedeam dormind chinuit, somnul unui om epuizat de serviciul de peste noapte, chircit şi mic cum era, în aşternuturile strânse sub el, în patul acela atât de scurt, încât parcă era al unui copil…Cum am ajuns la bănuiala că se învinovăţea, prin toate cele pe care şi le considera eşecurile sale, pentru practica solitară adolescentină, care în conştiinţa lui sfioasă, trebuie să fi căpătat proporţii apocaliptice? S-a întâmplat tocmai printr-o relatare a lui Miron, care mi-a povestit ceva ce îi spusese Peşte, de unde am dedus că acesta aşa crede. Iar Peşte, îmi închipuiam eu, îl cunoaşte pe Miron mai bine decât mine, pentru că erau prieteni mai vechi. Nu ştiu însă dacă Peşte gândea aşa, nici dacă i-a dat lui Miron de înţeles aşa ceva. Se poate ca totul să nu fi

fost decât rodul unei serii de asociaţii greşite, pe care le-am făcut eu. Din păcate, faţă de oameni în general şi faţă de cei apropiaţi în special, refuzăm să le acceptăm taina propriului fel de a fi şi vulgarizăm misterul lor, dându-i o dezlegare biologică. În plus, lui Miron îi apăruseră pe faţă câteva pete de albinos: pe frunte, cuprinzându-i şi o parte dintr-o sprânceană, care se albise, pe o parte de obraz şi nas. Dar oricum ar fi fost, rămânea el însuşi, acelaşi, ba chiar am observat că orice defect fizic al lui Miron îi făcea pe ceilalţi să ţină şi mai mult la el, pentru că parcă orice mutilare, îl consacra numai şi numai pentru ei, era garanţia că Miron rămâne veşnic acelaşi, că nu-şi va trăda condiţia de prieten, la care, cel ce vrea să evadeze de acasă, poate descinde oricând. Să trădeze pentru o nevastă, să zicem. Există uneori multă cruzime în oameni, pentru a-şi apropia ceea ce le e drag.

Din ce alte motive mai este bun un prieten? Lui îi poţi împărtăşi tot ce ai adunat bun în timpul în care nu v-aţi întâlnit. Eu aveam în minte, în ziua aceea în care l-am sunat, să fac un “apel la memorie”, să-i spun, când aveam să ajung la el: aici zace wubbul? Şi speram să-şi amintească povestirea lui Phillip K. Dicke, în care wubbul era o fiinţă raţională, căreia îi plăcea să istorisească mituri, dar care avea aspect de porc, astfel că echipajul navei pe care călătorea l-a mâncat (căpitanul cu vădită plăcere). Era o poveste care îl distrase enorm pe Miron, îmi aduc perfect aminte. Dar acum doream o aluzie la timpurile pe care le trăiam, la condiţia noastră în aceste timpuri ale schimbărilor de identitate şi o ironie la adresa noastră înşine. Cum ironia e o creaţie pur spirituală, nu se poate naşte decât între oamenii care se cunosc bine şi care s-au împărtăşit din valori culturale similare. Aproape întotdeauna, primul moment al întâlnirilor noastre, a stat sub semnul unei ironii, care avea darul să ne apropie instantaneu. O întâmpinare sentimental-duioasă, ar fi arătat cu certitudine, că ne-am distanţat unul de altul iremediabil, că nu mai vorbim aceeaşi limbă. Dar mai ales doream să-i spun despre cartea pe care o publicasem, pe care anume nu i-am trimis-o, ca să-i pot spune de ea prin viu grai şi să-i arăt prima cronică, elogioasă…Am sunat prelung şi mi-a răspuns o voce necunoscută, aproape de copil, dar putea fi şi a unei femei tinere. “Iată că inevitabilul s-a produs: s-a însurat Miron”, m-am gândit. Ar fi, într-adevăr, de data aceasta o mare surpriză, de care mă puteam bucura, mai ales că aveam să cunosc o persoană care îi va fi lui Miron cel mai bun prieten ani mulţi de aici înainte, soţia lui – şi merită să cunoşti un asemenea om. “Cu Mironică”, am cerut eu. “De unde sunaţi?”, a întrebat vocea, care îmi păru

obosită, sau ca a unui om trezit din somn. “Din oraş”, am răspuns. “Dar Miron a murit”, a spus vocea.

2

Din momentul în care am aflat despre moartea lui Miron, mi-am dat seama că e o minciună acea afirmaţie, aproape iresponsabilă, că totul există pentru a intra într-o carte. Nu, în cărţi nu intră decât umbrele, umbre ale minţii noastre, ce nu vorbesc decât despre o parte a ceea ce crede că e cel care scrie şi nu vorbesc nimic despre alţii…Iar dacă presupunem că nu la cartea de literatură se referea afirmaţia, ci la cartea nesfârşitului cosmic, în care se mişcă spiritul nostru…ei, idea e discreditată de civilizaţia noastră: ne-a învăţat că dispărem definitiv din lumea materială, singura care este şi…în consecinţă, nu suntem decât pulbere. Aşa că dispărem din spirit, care nu e decât o închipuire – conştiinţă miraculoasă a veşniciei, pe care o purtăm în noi dintr-o eroare. Miron a dispărut definitiv, aşadar, pentru toate epocile trecute şi cele care vor urma. În curând va fi să dispară şi memoria lui, care se păstrează în mine, în fratele său, pentru că în curând şi noi vom pieri. Şi nu am început să scriu o carte despre Miron pentru a încerca să-i păstrez memoria, fapt care nu contează, ci pur şi simplu pentru că am simţit că e o datorie. O datorie către prietenul meu, sau nu ştiu…dacă nu m-aş gândi intens la el, scriind, astfel încât să îl fac să fie încă lângă mine…O datorie faţă de oameni, care mor. Şi o datorie faţă de viaţă, pentru că trecem prea uşor pe lângă moarte – acest monolit. Şi trecem uşor pe lângă moarte, pentru că trecem prea uşor pe lângă oamenii de alături de noi, fără a şti măcar să-i cunoaştem. Despre asta aş fi vrut să fie cartea închinată lui Miron Licurici, dar cum, o resimt cu durere, nu l-am cunoscut îndeajuns, nu voi putea aduna în ea decât gânduri despre viaţă…Pe Miron l-am cunoscut totuşi destul de bine – şi se va înţelege cât, de câte ori voi vorbi despre ce e un prieten…Spuneam, mai demult, că e totuna dacă mori peste un ceas, sau peste douăzeci de ani, dacă tot e să mori. Dar acum ştiu că la timpul vieţii noastre, fiecare secundă contează, pentru că e vorba de un timp subiectiv, un timp trăit de fiecare şi aici durata are un sens, nu e un raport anonim între efemer şi etern. E tot ce contează. Timpul, cu fiecare secundă trăită…Era cu totul altceva ca Miron să nu fi murit cu cinci zile înainte de a fi ajuns eu în oraş – şi să fi apucat să vorbesc câteva minute cu el, să ne spunem câteva cuvinte. Abia când mi-

am dat seama că nu îi voi mai vorbi niciodată, am înţeles că bună parte a revenirilor mele aici, în oraş, i se datorau lui şi că el era o parte din mine…Iar când număr foile scrise care s-au adunat despre el, îl simt între degetele mele, în mintea mea: e aici. Deşi aproape nimic din ce a fost Miron nu poate intra, pentru a fi el, în ceea ce am scris. Și spun aproape, deoarece rămâne numele lui, care atâta vreme cât voi trăi şi îl voi rosti, va fi pentru mine el însuşi: Miron. Dar nici acest el însuşi nu e cel care a fost, ci doar ceea ce am cunoscut eu din el, o umbră a minţii mele, aruncată de forma clădită a măsurii în care eu am înţeles viaţa. În timp ce adevăratul Miron a fost cu totul altul, alcătuit din tot ce au atins degetele lui, din ce au văzut ochii lui, din ce a gustat limba lui şi au mestecat dinţii lui, din ce a iubit sufletul lui, din ce a gândit mintea lui, din bolile pe care le-a avut şi pe care le-a suferit trupul lui, din locurile pe care picioarele lui le-au umblat, din tot ce a crezut despre toate acestea, din dragostea cu care l-a iubit mama lui…Şi îmi dau seama că nu îl cunosc decât din rarele clipe când am fost împreună şi când din vorbele, gesturile şi atitudinile lui, i-am făcut un portret pe ghicite, imagine care sălăşluia în mine în zilele, în lunile, în anii când nu îl mai vedeam, eu într-un colţ de ţară, el în altul, portret pentru o inducţie din care să deduc, ce ar face Miron în cutare moment, cum s-ar purta în situaţia cutare, un portret care să semene întregului, dar îmi dau seama cât e de falsă această cunoaştere, pentru că esenţa prietenului meu cel mai bun, viaţa lui interioară de fiecare clipă, mi-a scăpat – şi ea e o taină pentru toţi şi numai lui îi era cunoscută. Care îi erau adevăratele dorinţe? Care frustrările, care nereușitele? Care triumfurile? Ce jubilaţii şi ce disperări l-au încercat? Nu ştiu măcar dacă vreodată i-am lipsit – dar ştiu că mie mi-a lipsit întotdeauna când a fost departe, dar m-a consolat întotdeauna faptul că există. Iar acum, o voce necunoscută, aproape de copil, mi-a spus că Miron a murit sâmbătă. Şi în acea clipă l-am văzut pe Miron aşa: mort, şi pentru că era prietenul meu cel mai bun, era aproape eu însumi, nu mi-am putut închipui că această schimbare radicală şi veşnică a stării lui, când a trecut de la viaţă la moarte, s-a produs în mod paşnic (o, cum ar fi putut), ci că Moartea i-a intrat pe dinăuntru şi i-a întins anumite părţi ale trupului, căutând aşa să i-l rupă, împingând în sus şi în jos, din zona diafragmei, fapt căruia el nu i s-a putut împotrivi, decât numai a putu să observe acele schimbări, urlând de neputinţă, încât eu l-am văzut, în acea clipă în care am aflat, mort, cu trupul mult lungit faţă de cum îl ştiam în viaţă, iar craniul, fruntea cu arcade mari ca două streşini, nasul proeminent, gura, ochii – toate

acestea erau cu mult mărite, un corp şi un cap urieşeşti. Moartea nu îl putea duce altfel dincolo, fără o bătălie crâncenă şi sfâşietoare, dusă în el, şi în care nu avea cum să se apere. Şi apoi am înţeles ce înseamnă moartea şi că Miron, el, era o parte din mine, care acum a murit şi nu voi mai fi vreodată nici eu cel ce am fost.

3

În 1997, la 31 august, prinţesa inimilor, Lady Diana, a murit. Paparazzi au hăituit-o ani în şir, pentru devoratorii vieţilor intime…Miliarde de oameni asudă pentru a-şi cumpăra senzaţiile tari, căci prin propriul lor trup şi propria lor minte nu mai pot trăi firesc.

În 20 aprilie 1937 este bombardată Guernica y Luno.

1945: bomba atomică explodează deasupra Hiroşimei.

Din mileniul I î.e.n. încep masacrele în masă. Asurbanipal scoate cu mâinile lui ochii a l2.000 de oameni: o plăcere ce îl recompensa pe rege pentru eforturile campaniei militare.

Timur Lenk, Şchiopul. Ucide ca tigrul, din instinct criminal. La Ispahan, cere soldaţilor săi 70.000 de capete de locuitori ai oraşului. Se naşte un abominabil comerţ: oştenii care simţeau oroare faţă de crima gratuită, vor cumpăra capete de om, ca să le prezinte învingătorului. La Delhi, armata sa masacrează timp de trei zile populaţia oraşului. În Pendjab ordonă să fie strangulaţi cei 100.000 de prizonieri. Pe armenii care apără eroic Sivasul, îi îngroapă de vii, în morminte anume concepute şi construite cu migală, pentru ca moartea să le fie lentă şi chinuitoare. La Bhatnir, face deosebirea între hinduşi şi musulmani: pe primii îi arde de vii, pe ceilalţi, căci era de aceeaşi credinţă cu el, *doar* îi sugrumă.

La Dresda (13-14 februarie 1945) mor sub bombardamente 135.000 de oameni.

E greu să vezi cu ochii minţii ultimele clipe ale fiecărui om ucis. Vedem doar nişte cifre.

Naziştii fac crima ştiinţific organizată: lagărele morţii.

După ultimele statistici, comunismul face peste 100.000.000 de victime. La Katyn, Stalin ucide toţi ofiţerii polonezi prizonieri. Sunt executaţi cu un glonte în ceafă, apoi aruncaţi într-o groapă comună. În Siberia mor milioane de oameni. În Cambogia, Pol Pot taie urechile condamnaţilor săi şi îi pune să şi le mănânce, înainte de a-i ucide. Sau obligă familiile acestora să le devoreze un picior sau un braţ, cât mai sunt încă vii.

Vor fi uitate lagărele naziste? Tineri evrei din şcolile militare, în 1996, aflaţi în drum spre Dachau, joacă în autocar cărţi şi se cinstesc cu vin. Când ultimii martori ai genocidului vor pieri şi nu vor mai putea da mărturie despre ei înşişi, va mai fi pentru cineva palpabil holocaustul, ori el se va preschimba într-o cifră?

Va fi uitată Lady Diana, va fi uitată Guernica. Va rămâne însă Hiroşima, pentru că ea nu mai e o problemă de moarte, ci una de conştiinţă. Pe morţi îi uităm, masacrele la fel, pentru că moartea e irepresibilă şi ne turmentăm mintea, pentru a o revoca prin abulie. Dar când săgeţile ei se împlântă în conştiinţa noastră, rănind-o, aşa cum se răneşte carnea trupului pentru a ne face muribunzi, imaginile spaimei se imprimă pentru totdeauna în noi. Hiroşima devine o spaimă mereu prezentă, ne identificăm ei, căci nu mai stau *eu* şi moartea faţă în faţă, ci *noi* şi moartea.

Între fiecare aceste sute de miliarde de morţi, a existat pentru unii o Lady Diana, pentru alţii un fiu, un soţ, un tată, o iubită, un prieten, Miron Licurici. Şi cu acest cântar ar trebui să cântărim moartea. Cifrele, astronomice chiar, sunt parcă asemenea firelor dintr-un pumn de nisip. În cei ucişi a fost spaima sau curajul, în cei rămaşi o inimaginabilă durere…Iar cartea începe să se nască abia atunci când durerea slăbeşte. Cartea mea pentru Miron Licurici aş vrea să nu fie o carte.

În aceeaşi zi cu Lady Diana a murit şi Miron. Nu s-a scris în ziare despre el, decât, poate, un necrolog. Dar Miron nu este pentru mine o problemă de moarte, ci una de conştiinţă.

4

Miron a avut o criză şi a făcut stop cardiac. În aceeaşi zi în care o voce subţire şi pierită, aproape de copil, mi-a spus că Miron e mort, văzusem pe *Discovery* cum o fată care suferise un colaps, a fost ajutată ore întregi pentru resuscitare. O echipă mobilă a venit cu aparate medicale acolo unde ea căzuse. Neîntrerupt, mai multe ore, i s-a făcut masaj cardiac, i s-au făcut injecţii, i s-a dat oxigen. Miron a avut ghinionul să trăiască în Europa de Est, postcomunistă. Moartea lui de câteva clipe, a devenit astfel definitivă.

5

Într-o zi îţi dai seama că ştii lumea pe de rost şi atunci mintea suferă pentru că nu mai are ce cunoaşte şi nu mai are de ce se uimi. Inima şi sufletul suferă, căci nu mai au cu se fermeca. E cu atât mai dureroasă pentru mine lupta aceea scurtă pe care a dus-o Miron cu Moartea…Au dreptate cei care spun despre cosmos că s-a născut o dată cu ei şi o dată cu ei va muri. Ca realitate concretă, secolul nostru afirmă despre cosmos că *este* (şi probabil e adevărat). Însă el nu există pentru noi decât din momentul în care devenim conştienţi de existenţa lui şi atâta timp cât suntem conştienţi de existenţa lui. Şi atunci pentru om, pentru fiecare om în parte, cosmosul e o creaţie a spiritului său. Cosmosul e o creaţie spirituală… La un moment dat însă, îţi dai seama că ştii cosmosul pe de rost, deoarece ai pierdut cosmosul subiectiv, pentru cel obiectiv, ştiinţific cunoscut. Şi aşa ajungi la capătul lumii – simţi finalitatea fără sens. Astfel ne-am pierdut Mama, astfel pierdem credinţa în eternitatea fiecăruia dintre noi. Cosmosul fizic, cunoscut pragmatic, în care am ajuns să existăm, ne este străin. Nu ne-am născut dintr-un plan al său, legile lui nu duc spiritual la apariţia noastră, ci doar material – şi ca simple accidente, suntem muritori. Când a murit Miron, mi-am dat seama că viaţa noastră şi conştiinţa noastră nu au nici un sens. Cosmosul concret nu e interesat de ele şi ele, astăzi, nu mai pot schimba nimic din ordinea lui, pentru a o face umană, căci am devenit neputincioşi…Văd bariera, precisă şi clară, ca într-un orizont limpede din lungul unui râu de munte, înaintea mea. O văd perfect, ca printr-un cleştar. O văd şi încet merg spre ea. Voi trece. Dar până atunci, îi voi striga civilizaţiei noastre că minte: când voi trece, nu va fi să dispar pentru eternitate. Ci doar mă voi afla *dincolo*, unde se află şi Miron Licurici…Moartea e viciul suprem al civilizaţiei noastre.

6

Când am început să scriu în caiet, rememorând întâlnirile cu Miron, ce nu avea să mai fie aici, mi-am notat că ştiam motivul pentru care nu ne-am scris niciodată, de la o vârstă: simţeam că dacă i-aş fi scris şi mi-ar fi scris, asta ar fi însemnat să recunoaştem distanţa care ne desparte. Da, este perfect adevărat acest sentiment şi astăzi ştiu de ce: ca şi cosmosul, prietenia e o creaţie spirituală. După ce s-a născut şi a crescut, hrăneşte spiritul nostru, care o dezvoltă dincolo de limitele timpului şi ale spaţiului, o desprinde de obiectul ei imediat, făcând-o un "lucru în sine", astfel eternizând-o.

7

De ce moartea a devenit atât de posesivă, de prezentă şi irepresibilă în civilizaţia noastră? Ştim, ştim de ce cunoaşterea ei e atât de dureroasă pentru noi: nu ne mai putem salva din faţa ei. Spiritul nostru nu mai secretă mântuiri…Spiritul îşi trage sevele dintr-o cunoaştere indefinită. În tot ce cunoaştem cantitativ, spiritul moare. În vremurile vechi, cunoşteam cosmosul indefinit, aşa cum ne cunoaştem prietenii. Dar noi am dobândit cunoaşterea pragmatică şi cosmosul concret îl înlocuieşte în noi pe cel spiritual. Pentru că înainte de a-l cunoaşte ştiinţific, cu câtă materie are în el, câte stele, ce soi de galaxii îl compun, înainte de a avea o imagine cantitativă a lui, cosmosul, atât cât îl vedeam cu ochiul, era suportul metafizic pentru spiritul nostru. Noi îl cream. Şi tot aşa, lumi întregi ale spiritului au murit în secolul nostru. Am ajuns chiar, la o cunoaştere cantitativă a morţii. În jur: cosmosul, societatea, istoria, omul, viaţa – nu mai sunt decât simple maşinării. Astfel moartea, existenţa ei, a devenit blestem. Cea mai mare osândă pentru omul unei civilizaţii care nu crede în sufletul nemuritor şi mântuire, este de a şti că există moartea.

M-am întrebat, după ce a murit Miron, de ce trăim tot mai intens şi mai chinuitor sentimentul secătuirii lumii? Nu, nu e pentru că ar fi "murit" Dumnezeu, căci Dumnezeu e aici şi oricând putem merge spre el, putem oricând deschide uşa unei biserici. Spiritul a murit: amestec de credinţă, uimire şi iubire…

Ştiau ei plugarii, ciobanii, olarii din vechiul nostru sat ceva, ce noi nu mai ştim şi de aceea ţineau la rostul lor. Ştiau de iele, de Steaua logosteaua, de Logodna proştilor, de Ramura Verde din Armindeni, de Ovidenia, de Seara Însurăţitului, de Stelele Ciobanului, de

Turta Arieţilor, de Săcăluş, de Raru, de Rafinea, Căluşari, cu Mutul Căluşului, de Mulsul Măsurii, de Muma Ploii, de Moş Alexă, de Legatul Fiarelor, de Îngropatul lui Moş Vasile, de Înmormântarea Caloianului, de Dragobete, de Dodoloaie, de Cârceie, de Cântători, de Cârstovul Viilor, de Cârneleagă, de Alimori, de Alexe Crudul, de aruncarea în ţol, de Chiric Şchiopul, de Odolean, Cârstinească, Avrămească, de Marţea Vaselor şi de multe altele ştiau ei, de ale credinţei şi poveştilor. Ştiau că moartea e o nuntă cosmică. Dar pentru noi Moaşa Visului (ca să inventez şi eu un nume pentru ceva de care am avea nevoie, deoarece nu mai există credinţă şi poveşti), a murit şi nu avem în minte decât numai ceea ce vedem: maşini cu motorul de atâţia şi atâţia cai putere; blocuri de sticlă şi ciment de atâtea şi atâtea etaje; şosele de asfalt de atâtea şi atâtea benzi; stele la atâtea şchioape de ochi, în care arde atâta şi atâta hidrogen; soarele care dă atâta şi atâta energie. Pe vremuri, când Luna era mâncată de Vârcolac şi oamenii o ajutau să-l învingă, aveau putere să învingă şi moartea.

Tânăra noastră civilizaţie e bătrână. Ea s-a născut din clipa în care spiritul nostru nu a mai putut să învingă moartea. Dar nu vârsta civilizaţiei contează, ci faptul că inima îi e bătrână, cum spune Poetul. Inima ei e bolnavă şi agonizează, aşa cum agoniza inima lui Miron înainte de a se opri definitiv.

Prietenul şi arta se întâlnesc, poate în ultima mărturie pe care-o mai poate da lumea noastră despre ce înseamnă prietenia şi spiritul – căci viitorul se străvede, e cel al artei existenţei ca realitate virtuală, timp al schimbării de identitate, după care nici o valoare de azi nu va mai avea înţeles. Şi va dispare cartea mea, dar va dispare o dată cu Shakespeare, cu Homer, cu Vergiliu şi Dante – măruntă sclavă în mausoleul regilor ei morţi.

Da, voi scrie despre Miron, căci omul e o fiinţă în atingere personală cu materia şi viaţa şi care preschimbă palpabilul în spiritual. E atât de legat de fiecare clipă şi totuşi o transcende cu atâta forţă, graţie spiritului său care creează şi a curgerii timpului! Da, căci dacă timpul s-ar opri, nu ar mai fi posibilă transcenderea clipei, prin transmutarea ei în *viaţă*, iar dacă spiritul nu ar mai exista, s-ar întinde peste tot ce există spuza neantului.

Dar cum să ştiu felul în care le-a trăit Miron Licurici pe toate acestea? Decât numai crezând ce am spus: prietenul meu e o parte din mine şi atingerea mea cu materia, cu timpul, cu viaţa, e şi atingerea lui.

IV

Aşteptam să apară managerul, pentru că de acum începusem să presimt momentul apariţiei lui, ştiam că sunt aproape de alt capăt de drum, dar el nu veni şi mă nelinIştii o clipă, dar, mi-am spus mai apoi, apariţia lui nu e atât de importantă, e doar o obişnuinţă de-a mea şi poate că altora managerul nu li se arată deloc. Iar, la urma-urmei, e mai bine că nu a venit, căci mereu îmi dădea impresia că îşi râde de mine, încât mă bucurai chiar că nu este, mai cu seamă că îl îndrăgisem pe Homer şi aş fi vrut să îl văd pipăind cu bastonul înainte-i pământul şi aşteptam cu oarecare nerăbdare apariţia lui, dar el nu venea. Şi atunci, înţelesei că e doar o minciună bucuria-mi că managerul nu apare, pentru că lipsa lui mă nelinIştea, atât de mult, încât nici măcar nu puteam să mă concentrez şi-mi simţeam în viscere înfrigurarea şi în cuta încordată a frunţii şi în rădăcinile firelor de păr, care mă furnicau şi în respiraţia mea agitată, de care nu fusesem conştient până atunci şi cu cât căutam să mă stăpânesc, semnele nervozităţii mele alarmante creşteau, mi-am strigat în gând personajul, Miron Licurici! Şi o clipă parcă se închegă din văzduh, aşezat la un imens birou de jude, înveşmântat în purpură şi cu o roză la rever, dar imaginea pulsă de câteva ori şi dispăru, încât rămasei singur definitiv, aşa credeam, dar tocmai atunci se ivi ţiganul Ghiocel, plutea la trei palme deasupra pământului şi-un cârd de prepeliţe lărmuind, îi acopereau ca nişte viermi albi faţa şi îi ciuguleau din găvane ochii orbi alburii, curşi pe obraji ca un aspic prost închegat, Văd, văd!, striga Ghiocel, dar după ce trecu, spaţiul cuprins în orizontul vederii mele rămase pustiu, însă nu ca un deşert, cu piramidele-i de aur, ci un pustiu aburos, gol - şi întrucât nu mai suportam singurătatea din care nu mai puteam ieşi, am pornit să hălăduiesc prin acel pustiu de cearceafuri spălate, scrobite, pisate şi împrăştiate în aer. Am rătăcit mult timp şi mă simţeam asemeni celor scârbiţi de diavol şi de dumnezeu, cei mai pedepsiţi dintre oameni, bolnavi în insomnia cărora luciditatea se epuizează în comă, căci finalitatea pentru ei nu e decât torpoare a unui trup deşertat de speranţe şi îmbăiat de urât, un trup ca un tren şi cu duhoare de tren, care călătoreşte prin bezna înşelăciunii, dar tocmai atunci apăru un castel ca un cub de faianţă, m-am strecurat printr-o deschizătură a lui ce aducea a uşă şi mă aflai într-un closet de o curăţenie exemplară, un closet cu oglinzi largi şi pe uşa deschisă a unei cabine, îl văzui pe Boeriu din spate, convulsionat asupra unei

alveole în care voma, iar în hol, peste o chiuvetă lucioasă, stătea aplecat managerul, dezbrăcat până la brâu şi săpunit la subţiori, fredona încetişor, iar hainele lui erau frumos rânduite alături şi peste ele stăteau desfăcuţi ochelarii cu lentile groase cât două lunete. Mă uimi trupul lui costeliv, de cal bătrân, îşi udă pieptul, faţa, pe care nu i-o vedeam, înviorându-se, trase un ştergar de pe suport şi îşi frecă tot corpul, cu o satisfacţie vie, apoi îşi puse ochelarii, îşi îmbrăcă maieul, cămaşa, iar când ridică haina, am văzut sub ea o diademă, aură abia pâlpâitoare, pe care aşezând-o pe cap, o făcu să dispară cu desăvârşire. Când se întoarse spre mine, îi văzui barba enormă, albă, din fuioare ce-i scăldau labele picioarelor desculţe şi i se încolăceau pe glezne şi pe gambele subţiri ca două beţe, ieşite din cracii nădragilor suflecaţi. A, Liviu Levant, spuse când dădu cu ochii de mine, te-am uitat, dar îţi voi vinde un pont, pentru că eu nu mai am nici o putere în lumea aceasta, ca să te fericesc, du-te la Sfânta Miercuri şi ea îţi va spune ce să faci, apoi îşi trase papionul peste cap, fixă elasticul sub gulerul cămăşii, se privi atent în oglindă, îşi dădu două palme ca să-şi înviorеze obrajii scofâlciţi şi plecă în pas de panţarolă, pocnind din degete.

M-am surprins urlând în faţa predestinării sfârşite a lumii, a somptuoasei odăi artificiale în care mă aflam, a tenacităţii zidurilor şi imensa mea scârbă se adună în repulsie, căci aş fi chemat infinitul şi veşnicul, singurele rădăcini ale vieţii, dar mă încerca spaima că ele vor veni, fără a fi altceva decât iluzii. Urletul îmi descătuşă larg fălcile, pe care nu le mai puteam închide din cauza sunetului ce ieşea ca un uragan viu din mine, un urlet vântos, care sfâşie pânzele şi învârtejă în trombe de taifun tăiţeii albelor cearceafuri, atomii lor de inexistenţă, spulberându-le: şi atunci, ce rămâne în loc? mă întrebai şi cum ochii, obişnuiţi până atunci cu amăgirea şi iluzia, nu erau apţi să vadă noua realitate ce se descoperise prin vânturarea plăsmuirii pe care o crezusem a fi adevărată, înainte de a vedea, *am simţit*, ştiu eu, cu al zecelea dintre simţuri, am simţit că tot ce crezusem că văd era doar calchierea unei lumi bolnave, clădite pe sâmburele amoral al gândirii, de care nu mă puteam recunoaşte vinovat, căci toate cerurile, până la al şaptelea cer, au fost, când m-am născut, în mine şi nu eu le-am nesocotit şi le-am frânt, ci însăşi o alcătuire nefastă, a cui? care mi-a îmbolnăvit reveria, mi-a acrit visele - şi abia în clipa aceea urletul căpătă consistenţa cuvintelor adunate într-o incantaţie: NU SUNT PĂCĂTOS, strigai, eu nu port păcatul lui Adam, aceasta e o

minciună omenească şi nu port stigmatele lui Oedip, nu există neant, ci doar boală de nefiinţă…da, o minciună, de care singuri suntem vinovaţi şi nu cer nimănui să-mi spele păcatele, pe care nu le am, cu sânge de om născut din duh, căci pentru a ne mântui acest sânge, ne apostaziarăm, iar culpabilizarea ne-a devenit lege. Dumnezeul în care am crezut a fost doar o minciună, idol venit din infamia spaimelor, încât nelegiuirea nu a fost a noastră şi nu a fost a nimănui până la urmă, decât, poate, dacă e un păcat pe care să-l accept, acela e voinţa de a construi Babilonul, căci atunci ne-a împletecit Divinul limbile şi aceasta este *Căderea*, a vorbi fiecare limba lui…atunci trupul nostru frumos se împuţi şi degeneră în naţii, după acea infamie infinită ca moartea, a cărei urmare e maledicţia, căci, neghiobi ce suntem, construim, încă bolnavi de vechiul dor primordial, o ruină, Babelul ratat, pe care Dumnezeu îl surpă, ca să ne arate că El nu stă în Cer, ci se află aici – şi aceasta este lumea noastră, epopee a epuizării pe orizontală. Da, înţelesesem, când acel urlet s-a schimbat în cuvânt, că însăşi Minciuna, castel de artificii al gândirii, ce ne-a înlocuit fiinţa şi în care trăim, se poate doborî uimitor de uşor, căci doar o clipă de revoltă şi înlătură falsa luciditate a finitudinii, arătându-ne că în sânge stau rădăcinile a toată viaţa, că în fiecare din noi stă viaţa şi atunci pânzele albe sunt numai scorniri, căci sub ele realitatea musteşte de seve, ce umplu orice mărunt lucruşor, ca însăşi esenţa acestuia…

Timpul real, cel al fecundităţii infinite, pe acesta nu l-am mai putut trăi, fiind corupt de Minciună. Abia un strigăt transformat în cuvânt, demistifică maladia şi din clipa aceea zeii pot ieşi din captivitate, din micile goluri ale pământului afânat la rădăcina ierbii, de lângă bulbii lalelelor, de lângă crăcuroasele rădăcini ale stejarilor…Şi s-au născut zei, miracolele au putut reîncepe şi viscerele imaginarului s-au curăţat de bălegar, rărunchii viselor şi-au expulzat ureea, iar cerul şi-a putut regăsi maiestatea, încât am vrut să mă simt plin de erudiţia firii. Dar am înţeles apoi că mă gândesc la un imposibil pe care vreau să-l cuceresc, căci o dată cu inocenţa pierdută, înainte de care mistica e natura sufletului omenesc, voi fi nevoit să extrag, ca un chirurg al inimii, fiecare zeu din lăcaşul său, fără a-i mai avea pe toţi la un loc, aduşi în mine, decât într-un târziu, mult prea îndepărtat pentru timpul unei vieţi omeneşti. Dar şi o bucurie mă cuprinse, căci dincolo de inocenţa în care binele şi răul sunt un ghem, eu le-am diferenţiat şi acum puteam să le pun la un loc, ca om ce le cunoaşte…

Vifor de polen ce spulberă mormintele, mausoleele seminţelor sunt inundate şi crapă sub puterea apelor ce mă urmează. Un ram, lujer abia, cu plăpânde coarne de melc adulmecă văzduhul, ca şi vântul fragil, cu piele de zeu auros, ce urcă pe cer într-un dans fermecat, încât horbota, stăpâna asfinţitului, e mugetul strugurilor copţi pe vrejuri de viţă într-o clipă. Aici nu mă mai simt exilat, unde Cuvântul este fiinţă şi ca o maree imaginile vin pentru a mântui, mari biserici cuvintele, dar nu biserici aşa cum le ştim, posace şi surde, ci mănăstiri de bacante, castele de nimfe cu ecou metafizic, în care făptura e la fel de veche ca soarele şi ca pământul, ca piatra, ca apa, ca toate ce au fost la început şi iarăşi vor să vină, căci nu au încetat să existe…Aşa vreau de acum să trec prin ruinele imperiului, căci nu e bucurie mai mare decât a râvni la un ţărm neatins şi nici nefericire mai încrâncenată decât a sta în faţa unui zid ce te-a hipnotizat.

Pe când gândeam astfel, am simţit pe creştet o gingaşă atingere, adiere abia, iar când am cercetat cu mâna, am dat de vârful bărbii de câlţi a managerului, care călca văzduhul, cu tălpile la nivelul tâmplelor mele. Ha, ha, râse acesta, tot nu ai înţeles cine sunt? Ei, bine, eu înţelesesem, dar înfuriat de întreruperea cugetării-mi sterpe, am apucat în mână barba şi am tras de ea, aşa cum tragi apa la closet. Dumnezeu se prăbuşi, de sus, pe podea, cu un icnet. Când se ridică, i-am văzut nasul tumefiat, iar ochii săi albaştri priveau zbanghiu. Scoase din sân o batistă şi după nomogramă, AB, am cunoscut că era a lui Andrei Boeriu. Îşi suflă nasul şi zise smiorcăit: nu asta aş fi vrut să-ţi spun. Te vei regăsi pe tine în tine, murmură cunoscutele vorbe cu un patos sibilinic, de parcă ar fi avut înţelesuri nebune. Cum rămăsesem visător, cugetând la ce-a spus, dispariţia lui m-a luat prin surprindere şi nu apucai să-l întreb nimic. Aşa că apăsai o tastă, deşi nu ar fi trebuit, căci de ce genune mă despărţiseră ultimele mele gânduri!

(Scrisul continuu al lui Liviu Levant)

POVESTEA A

Oare de ce nu mai merge maşinăria, oare când va începe să meargă ţărănia sa de maşină de scris, fiindcă au început să mă plictisească toate prostiile astea, că ba nu scrie t, ba nu scrie z, ba sare rändul, care nu se scrie rändul, ci rândul şi acum văd că îl bate bine şi pe â, pe care până acum abia îl bătea, ţăranca asta de maşină, care pe ţ şi pe ă şi câteva cifre 7,6,5,9 şi câteva semne &% #* şi iar & §, dar nu am la ea paranteză pătrată, fi-i-ar să-i fie, căci mi-ar trebui una imediat ce am bătut litera, s-o pun în paranteze, dar, gata, maşina a început să meargă, măăria sa de maşină, uite că nu l-a bătut de g, dar altfel merge perfect, a aruncat rugina de pe ea, domnule, să n-o deochi, mi-ar fi trebuit semnul acela, semnul de dolar, dar n-am decât semn de paragraf § şi semn îmbârligat care înseamnă AND &, ba, uite, domnule, că am şi dolar, $$$$, frumos semn, mă miram eu să nu fie, fiindcă semnul ăsta e peste tot şi, în fine, ce mi-ar mai lipsi, dacă semnul de dolar $ îl am şi semnul de paragraf § îl am şi semnul de îmbârligat îl am & AND, ei, da, îmi lipseşte semnul acela, care e paranteza pătrată şi care mi-ar fi fost util la compunerea pe care o cheamă *Zăpada*, care nu e un titlu chiar aşa rău, totuşi mi-ar plăcea să-l schimb, să-i zic, de pamplezir, ştiu eu, *Izvorul minunilor*, aşa cum se cheamă apa aia minerală, dar se va spune că eseul meu e de apă şi, doamne fereşte, eseul nu are nici o legătură cu ce fac eu acum, adică îmi testez maşina de scris prin bavardaj şi constat cum bavardajul devine text şi redescopăr dicteul automat şi onirismul estetic şi nu mai ştiu ce minune, care prin arta modernă nici să fi fost gândită sau visată, dar-mi-te scrisă şi iată că o scriu eu acum la maşina asta de scris, fiindcă m-am supărat şi fiindcă v-am minţit, fiindcă n-am calculator şi tot ce-am scris despre literatura virtuală e doar o minciună, fiindcă eu n-am calculator şi tot ce-am scris am scris cu pixul şi stiloul, de fapt invers, întâi cu stiloul şi când m-am plictisit de el, ca de maşina asta de scris şi de mine şi de muzica asta şi de vocea mea şi de briceag şi de apa minerală şi de ţigări şi de băutură şi de mâncat, şi-aş vrea să nu mai mănânc niciodată şi să nu mă mai spăl şi să nu mai fac nimic, numai să stau înţepenit, aşa înţepenit, încât să-i sperii pe toţi, dar ştiu că nu i-aş putea păcăli, fiindcă şi mort aş fi cu ţigara în gură şi-aş pufăi şi cu pălăria pe cap şi m-aş umbri, şi de lame m-am săturat şi de ceas şi de săptămână şi de televizor şi de “Creaţie”, care s-a săturat şi ea de mine şi-am văzut-o ieri fugind cu un câine în gură, era câinele vecinului, care urinează pe scară şi mai face un fel de căcăreze albe, fiindcă nu-l hrăneşte decât cu lapte, fiindcă e un câine tărcat câinele vecinului şi vecinul vrea un câine alb şi aşa i-am spus într-o

zi, când călcai într-un rahat de-al lui, de mi-a purtat noroc o săptămână, de-am găsit un nasture, e drept că avea găurile unite de o ruptură, dar în rest arăta bine, era sidefiu, aşa cum îmi place mie şi i-am spus vecinului că dacă-i dă câinelui lapte, o să-l facă alb, dar deşi sărmanul bea de atâta vreme lapte, tot tărcat e, însă vecinul a început să albească şi eu mai mult ca el şi m-am săturat de viaţă, nu-mi mai place decât delirul, e singurul lucru pe care ni l-a dat dumnezeu, aşa, pe degeaba, flecăreala, da, nu cere nimic în schimb pentru ea şi mie-mi place al dracului, deşi îmi consumă banda tuşată, dar nu-mi pasă, o să cumpăr alta, cu toate că o să mă coste o jumătate de salar, căci pe la noi e sărăcie, e foame şi mare jale, încât şi limbuţia a devenit un lux şi cititorul minţit e un lux şi toată arta nu e decât o adunătură de întâmplări ale chefului din clipa aia, fiindcă dacă te apuci să faci artă cu program, ești doar un idiot, așa cum am fost şi eu, când nu ştiam de trăncăneală şi mă munceam în gânduri, când de fapt omul e făcut de dumnezeu în aşa fel încât să nu facă nimic toată viaţa şi să se plictisească, dar pe mine lehăitul nu mă plictiseşte, treanca-fleanca, nu, îmi place al dracului polilogia, fleacuri, baliverne, braşoave, nu trebuie să te gândeşti la nimic, la nici o alchimie, la nici un simbol, la nici o femeie, decât dacă vrei, şi vreau să văd o femeie, fiindcă a te gândi la ceva nu are nici un haz, asta e, dacă te gândeşti la un şurub, cum fac eu, fiindcă mi-am dorit un şurub, de mic mi-am dorit un şurub şi n-am avut niciodată, n-a vrut nici tata, nici bunicul să-mi dea şi atunci i-am spus curvei ăsteia de mașini de scris curvă şi postului de radio i-am zis curvă şi-am scuipat pe covorul persan al maică-mii, fiindcă n-a vrut să-mi dea bani, că auzisem că vinde unul marijuana, auzi, în România şi-am vrut să cumpăr să văd cum e, dar maică-mea nu mi-a dat bani şi-am scuipat pe covor şi-am vorbit apoi cu prietenul meu Cristian Popescu, ce mai faci, Cristi, de ce naiba dârdâi, doar nu ţi-o fi frig în rai, că în iad nu ești, fiindcă te văd în haine albe, ești de-a dreptul înger şi zău că nu-mi vine să cred, dar şi ca înger dârdâi, că o fi frig acolo la tine în cer, la mine nu, nu-i frig, e cald al dracului, am patruzeci şi două aproape şi m-am săturat de viaţă, dar ţie ce-ţi pasă, Cristiane, că doar n-o să spui că-ţi pasă de căldura mea, ştiu că nu-ţi pasă, ţie nu-ţi pasă decât de frigul tău, aşa ar trebui, Cristiane, dar ştiu că-ţi pasă de noi toţi, care-am rămas aici, dar n-o poţi spune, cum nici eu n-o pot spune şi fac pe indiferentul, fiindcă orice-aş spune, n-o să pot salva pe nimeni, vor muri toţi şi când voi muri şi eu n-o să mai pot merge la bar LATENIGHT şi n-o să mai pot fuma şi de asta-mi pare cel mai rău, că n-o să pot fuma, pentru că în rest nu regret nimic

afară de fumat, dar am şi un pic regret de femei, îţi aminteşti, Cristiane, de vremea când veneai pe la mine şi cucercam împreună nemţoaice şi suedeze şi tu n-aveai voie la soare şi ieşeam din casă numai noaptea pe lună şi ziua zăceam, fiindcă era prea cald şi beam şi fumam şi-mi pare rău după zilele acelea şi după tine şi după băutură şi-mi pare rău după toate, am minţit când am spus că nu-mi pasă şi că nu-mi pare rău după nimic afară de ţigări, nu, îmi pare rău după toate, dar n-am ce-i face, asta e, vine o zi când n-ai ce-i face şi renunţi la toate, că-ţi pare bine, că nu, tot renunţi şi te duci acolo sus şi ţi se dă o haină albă în care tremuri de frig, fiindcă acolo sus nu-i cald şi bine ca aici şi aici nu-i cald şi bine ca acolo sus, acolo fumezi dus aşa tare pe gânduri, încât nu mai auzi şi nu mai vezi nimic, nici ţigările, nici femeile, nici băutura şi nimic din ce-ţi place şi-aş fuma o ţigară, dar mi le-a confiscat maică-mea, m-a prins când fumam în baie şi m-a consemnat trei zile la locul de muncă, n-am voie a ieşi din cameră decât ca să mă duc la şcoală şi la şcoală o văd pe Violeta şi tare-o mai iubesc şi când ieşim îi dau pupic şi aştept cu ea până vine un taxi, o urc în maşină şi-o iau la fugă spre casă, că altfel maică-mea îmi taie leafa pe toată luna şi adio prăjitură cranţ şi ciocolată şuhard şi cremă de căpşuni pentru Violeta şi ea mă iubeşte mult de tot, plânge când mă consemnează maică-mea la domiciliu, şi eu o expediez repede acasă, ca să nu umble brambura pe străzi, fiindcă sunt rău la gelozie, o dată am simţit ca un leşin în maţe când am văzut-o vorbind cu un băiat şi ce leşin, uite-aşa, de m-a luat cu pandalii şi mai să mă încaier cu ăla, dar era nevinovat şi-atunci de ce-o fi vorbit cu Violeta, că n-avea voie şi n-are să se mai întâmple, fiindcă i-am spus Violetei că nu suport şi că mor, că-mi crapă capul dacă o văd şi mi-a promis, aşa că n-o să mai vorbească şi eu o iubesc mult pe Violeta şi-abia aştept să treacă seara şi noaptea şi să mă întâlnesc dimineaţă la şcoală cu ea, fiindcă o iubesc tare mult şi mult mă iubeşte şi ea şi acum încerc maşina de scris, fiindcă din lipsă de altă ocupaţie am reparat-o, aşa zic eu şi merge perfect şi-o să-i dau foile astea lui Virgil, să văd ce-o face cu ele, că l-am minţit că am calculator şi imprimantă şi omuleţi mulţi în memorie, de ebonită şi de fum şi de ţigară şi tare-aş mai fuma o ţigară, dar mi le-a confiscat mama şi de lemn şi de fier şi de ţeavă de oţel şi de sorcovă şi de ce vreau eu, dar cum l-am minţit pe Virgil că am calculator, o să-i duc foile astea şi-o să-i spun, uite, bă, realitate virtuală, te joci cu ţara-n bumbi, habar n-ai, eu am realitate virtuală şi-o am pe Violeta şi n-am ţigară şi tare să fumez îmi vine şi bunica nu mai e, altfel aş fura de la ea *Naţionale*, dar de la bunicul nici nu cred c-

ar fi trebuit să fur, fiindcă bunicul era tare bun şi mi-ar fi dat, nu m-ar fi lăsat ca mama să sufăr şi să mă chinuiesc şi să mă perpelesc şi să mai ştiu eu ce, a, să-mi scot cu tirbuşonul buricul, ca să-mi amintesc de Violeta, fiindcă aşa am simţit când am văzut-o vorbind cu băiatul ăla şi maşina de scris era a tatei, dar lui nu-i mai trebuie acum, putea fi şi-a ta, Cristiane, că nici ţie nu-ţi mai trebuie şi dacă ai fi fost aici când ai plecat şi ai fi avut maşina cu tine, mi-ai fi lăsat-o mie amintire, fiindcă ai spus că eu am mult-mult talent, cum n-ai mai văzut, dar eu m-am jurat că nu voi scrie şi m-am ţinut până azi de cuvânt, când mi-am amintit de tine şi de tata şi de bunicul şi de bunica şi de toţi ceilalţi, nu-i haios? am rămas numai cu mama aici şi voi sunteţi toţi acolo, poate la vreo cofetărie îngerească unde se dă saraili şi baclava cu mult sirop, cum ne plăcea nouă, cum îmi cumpărai tu şi-mi spuneai că la zece ani am tot viitorul înainte, dar n-ai vrut să-mi spui ce-o să fac cu el, la ce bun, dar eu te-am înţeles când te-ai uitat la mine, atunci mi-ai spus exact cuvintele astea, cu ochii, "ce-o să faci cu viitorul ăsta?" şi-mi era drag de tine, că n-aveam decât zece ani şi tu erai adolescent atunci, cum sunt eu astăzi şi mă trimiteai să le spun domnişoarelor suedeze hai să-ţi fac lipeala c-un gagiu fain şi ele râdeau şi-ţi plăcea şi ţie baclavaua şi-apoi nu ţi-a mai plăcut, că te apucaseşi de scris şi când scrii nu-ţi mai place nimic, numai moartea, atât, tutunul, vinul şi viermii ăia de se adună pe foi, făcuţi cu mâna ta, dar eu am maşină de scris, Cristiane şi uite-mă că scriu, sporovăiesc, Cristiane, ca să te salut şi să fie salutul meu cât mai lung, fiindcă dacă aş scrie concis şi măiestrit ca un bătrân scriitor, salutul meu ar fi scurt şi sec şi n-are rost în lumea noastră să saluţi scurt, mai bine cât mai lung, fiindcă aşa faci să treacă vremea şi ce poţi dori altceva decât să treacă vremea, mai repede şi mai repede şi cât mai repede, ca să vină ziua de mâine şi ziua de poimâine şi săptămâna viitoare şi anul şi deceniul şi nunta de argint şi de aur (tot cu Violeta) şi nepoţii droaie şi ce contează, fiindcă tot acolo sus mă sui, unde eşti şi tu şi-ar fi bine ca vremea să treacă mai repede, ca să n-apuc a mă plictisi, fiindcă mi-e frică de urât, de plictiseală, de ospeţe, de provocări, de îngâmfare, de învăţat, de robotit, de închisoare, de încredere, de confidenţe, de inexistenţă, de iluzie, de adevăr, de indolenţă, dar de moarte nu, nu, nu, de moarte nu, pentru că împotriva ei tocmai am descoperit scrisul continuu, să scrii, să scrii, să scrii, fără să te opreşti, fără să te gândeşti, căci altceva ce ai de făcut?

POVESTEA B

…să mă cercetez şi pe mine, mi-am spus azi dimineaţă, fiindcă în rest am cercetat tot ce se putea, caloriferul, literele, femeile, soba şi tavanul şi cerul şi sticlele şi scaunul şi mai ales maşina asta de scris, pe care-am demontat-o, nu toată, ci numai atât cât trebuie, i-am scos carcasa şi acum bat la ea ca la fasole, de parcă aş folosi un android, aşa e de plină de fierătanii - tije, rotule, şuruburi, ghidaje, pârghii, cremaliere şi e toată neagră, asta îmi place la ea, e neagră ca o locomotivă cu aburi, o fi locomotiva mea cu aburi maşina asta de scris, fiindcă mă duce cine ştie unde, să mă cercetez pe mine, de pildă, aşa cum vreau să fac, dar nu-mi reuşeşte, fiindcă nu-mi pot vedea ţeasta nici cu o oglindă, nici cu două oglinzi paralele, care mă multiplică şi mă reflectă de zece ori mai înalt, dar mai ales mă dospesc să fiu mult mai mult decât sunt, deşi mi-e scârbă de imaginile astea, cu toate că o clipă crezusem că mă vor ajuta a nu mă plictisi, dar, nu, imaginile sunt golemuri şi mi-e scârbă de ele, sunt morţi vii, sau vietăţi fără viaţă, pe când eu sunt viu de-adevăratele, căci pe mine m-a făcut mama, m-a făcut aşa cum m-a făcut Dumnezeu, pe când pe imagini nu le-a făcut dumnezeu, ci dracul şi tot ce face dracul e al naibii de plictisitor, nici el de fapt cred că nu mai e, fiindcă în lumea asta de plictiseală până şi dracul, stăpânul plictisului, trebuie să fi murit de urât şi-mi vine să vărs pe imagini şi pe tot ce nu e autentic, dar, auzi tu, îmi vine să vărs şi pe tot ce e autentic, de ce?, dar mai bine n-ai fi întrebat, fiindcă iar o să încep să plâng, să spun de maică-mea şi de varice-i şi de cum plânge seara în baie şi cum îşi drege ciorapii rupţi cu ojă ieftină şi tot aşa despre tot ce e viu şi eu sunt viu şi am un trup şi vreau să mă cercetez, ca să aflu cine sunt şi-aş mai vrea să aflu cine eşti tu, Viola, ţi-aş cerceta tot trupul, cotlon cu cotlon şi suprafaţă cu suprafaţă şi m-aş hrăni din tine şi din fiecare luciu de mătase al pielii tale şi din gropiţele tale din obraji şi din tine ca din luna plină, căci aşa îmi pari câteodată, o lună mare şi obeză şi aurie şi fosforescentă şi te strâng în braţe acolo, în cer, unde eşti şi tot cosmosul urlă de furie, fiindcă ne vede şi noi suntem vii şi el e mort şi uite-aşa, cercetându-mă, am aflat ce mă deosebeşte de toate celelalte lucruri care sunt pe pământ şi în cer, eu sunt viu, ele sunt moarte, aşa că nu mai contează să-mi cercetez trupul, poate o fac în altă zi, cine ştie, poate ideea asta îmi va rămâne în minte.

POVESTEA C

Ieri am văzut o maşină, dar nu vreau să-mi amintesc nimic, fiindcă tot ce-ţi aminteşti şi tot ce gândeşti, te opreşte să mai fii tu, te opreşte de la scrisul continuu şi-atunci îţi aminteşti de toate celelalte şi nu vreau să-mi amintesc ceva, iată, mă fac că nu ştiu c-am văzut o maşină ieri şi oricum, ce contează c-am văzut-o, pentru că nu voi primi un premiu pentru asta, mama tot aşa o să-mi spună dimineaţa, că n-avem ce mânca şi că zac toată ziua de-o puturoşenie cum n-a mai văzut şi-am mai început şi să ţăcăn la maşina asta veche de scris a lui taică-meu, dar chiar ea m-a pus s-o repar, a zis că poate-o vindem, ei, nu, ruginitura asta, cine dracu-o cumpără, doar să fie nebun, ori să fi descoperit ca mine scrisul continuu şi-atunci n-ar avea importanţă că e ruginită, că n-are bandă tuşată, fiindcă tot ce contează e să scrii, să scrii, să scrii, ca să nu trebuiască să te gândeşti şi să nu trebuiască să-ţi aminteşti, să nu te gândeşti nici la mioara laie-bucălaie, nici la ciobanul tras prin inel, nici la nunţi, nici la botezuri, ci doar să scrii, atâta tot şi-atunci e chiar mai bine să foloseşti o maşină veche de scris, fiindcă scrii cu rugină, curge rugina peste tot, bucăţi de metal ruginit, litere oxidate, cuvinte reşapate, încât parcă aş fi într-un centru de colectare a materialelor refolosibile, într-un mare cimitir de maşini şi avioane uzate, dacă n-aţi văzut un cimitir de avioane uzate, înseamnă că n-aţi văzut nimic în viaţă, eu am văzut la Bacău, la bunicii dinspre tată, ascunse în spatele unei unităţi militare şi printre avioane erau bălţi şi-am făcut şi baie cu Nichifor şi cu Vili şi cu frate-său Ciombi şi cu Burticică, dar apoi bunică-mea nu m-a lăsat să mă mai joc cu ei, fiindcă a spus că e *periculos*, deşi era vremea nucilor şi Vili-ful-de-as cu Ciombi-fentă aveau un nuc în curte şi-mi dădeau nuci, dar bunică-mii i-a fost teamă că o să mă sui în avion şi-o să zbor până suuus, zbârrr, ca o vrăbiuţă, în înaltul cerului şi n-o să mă mai întorc niciodată, deşi nici nu mă gândeam la asta pe atunci, fiindcă eram tare mulţumit, bunică-miu îmi cumpăra zilnic câte-un harbuz şi făceam burta cât iurta, mâncam până mai să pocnesc, de se speria bunică-mea, mă, Liviu, o să crăpi, nedere, aşa îmi spunea, fiindcă eram iute ca jderul şi bunu-meu îşi răsucea mustaţa ca un majur, deşi fusese mecanic de locomotivă şi mă lua câteodată cu el, în cabina aia la care nu ştiu cum îi zice, de unde arunca în cuptor cărbuni şi cuptorul dogorea, focul duruia şi totul era acolo negru şi înecat în aburi ca la baia comunală, hopa, sus, mă lua bunicul în cabină şi-i făcea cu ochiul celuilalt, ajutorul lui şi făceau câtu-i ziulica de lungă focul şi scoteau aburi, ca să facă manevre pe liniile moarte, să sorteze vagoanele după destinaţie şi să le facă trenuri, ca să meargă unde le e locul, unul la Tecuci,

altul la Focşani, hopa, sus, striga bunicu-meu şi mă trăgea sus, îl lua şi pe Ciombi, care era de vârsta mea şi ne spunea să nu ne mai prindă de-atunci încolo că ne jucăm pe la triaje şi depouri şi printre liniile ferate, că-i *periculos*, dar nu ne păsa, fiindcă Vili şi Ciombi vânau porumbei cu praştia şi Vili făcea cele mai bune praştii şi-am cumpăra şi eu una de la el cu trei lei şi-atunci s-a supărat Ghiţă-porcul, că de ce n-am cumpărat de la el, că-mi dădea şi-o gumă de rezervă, dar eu am cumpărat de la Vili, fiindcă mă lua cu el pe linia ferată, unde se adunau porumbeii ca să ciugulească seminţele curse din mărfare şi nu prea ştiu ce-mi plăcea la calea ferată, că era lungă, că era lată cât să sar de pe o şină pe alta, fiindcă eram un bun săritor, dar ştiu ce nu-mi plăcea, nu-mi plăcea că liniile făceau colţul după un kilometru de la gară şi nu le puteam vedea cum se duc până la nesfârşit, până în cer şi nu-mi plăcea că mirosea a păcură şi-a vagoane de marfă şi fiindcă era iarbă puţină şi uscată printre pietrele terasamentului şi fiindcă pietrele acelea ascuţite mă înţepau la picioare, chiar şi prin tenişi şi mă tot minunam cum Vili şi Ciombi umblă numai desculţi şi nici că le pasă şi Vili era un prăştior de elită şi-avea nişte ghiumburi de fontă cu care trăgea şi-mi era milă de porumbei când îi vedeam cu capul căzut pe spate şi gâtul moale, dar Vili le sucea gâtul îndată ce îi lovea şi ghiumbul de metal le intra în carne ca un glonţ, aşa de bine trăgea Vili, îi ţinea cu gâtul în jos să se scurgă sângele din ei şi apoi îi punea într-o tolbă şi când o umplea zicea, gata, vânătoarea s-a terminat şi mergea acasă grăbit, iar eu cu Ciombi ne ţineam după el, ce vă ţineţi, bă, după mine, striga la noi, ce, n-aţi mai văzut porumbei şi turturele, fiindcă omora şi turturele şi când ajungea acasă i le dădea maică-si să le prăjească şi maică-sa le prăjea şi le mâncau amândoi, cât eu cu Ciombi ne jucam prin grădină, printre brusturi şi lăcrămioare şi ia încearcă o urzică, îmi zicea Ciombi, ai curajul să-ţi dai cu ea pe mână?, eu n-aveam curajul şi-atunci el râdea de mine şi-şi dădea cu urzica peste mână şi peste obraji, uite, râdea, sunt moarte, moarte, erau ca izma şi o dată s-a nimerit o urzică vie şi-am râs să mă prăpădesc de Ciombi, încât a venit până şi Vili de la porumbeii lui prăjiţi să vadă ce e şi-a râs şi el de s-a prăpădit, fiindcă Ciombi avea un obraz băşicat şi-l ustura, ce să-ţi fac dacă eşti prost, i-a zis Vili cu gura plină şi s-a întors la masă şi aşa mi-l amintesc, deşi n-aş fi vrut să-mi amintesc ceva, mi-l amintesc cu gura plină, de parcă ar fi mâncat mereu şi altceva n-ar mai fi făcut, de parcă descoperise mâncatul continuu, aşa cum am descoperit eu scrisul continuu şi mânca fără încetare fiindcă altceva nu contează, decât să mănânci şi să mănânci, ca să poţi să nu-ţi

mai aminteşti de nimic şi să nu te gândeşti la nimic, doar să mesteci şi să mesteci şi să mesteci, cum fac şi eu cu scrisul meu continuu.

POVESTEA D

Uite că am ajuns şi la povestea D şi-o să scriu până termin toate literele alfabetului, aşa mi-am propus, fiindcă atunci înseamnă că am scris tot ce se putea scrie, fiindcă am cuprins toate literele şi toate propoziţiile şi sintagmele şi toate verbele şi substantivele şi toate adverbele şi expresiile şi bine că nu mai fac gramatică din clasa a opta, că mă cam plictisisem de ea, cum e, *înseşi*, ori *însăşi* la dativ?, o întrebam pe profesoară, fiindcă ştiam că nu ştie, abia terminase şi ea liceul şi era suplinitoare şi derbedeii mei de colegi mă tot îndemnau, hai, fă-o să plângă, întreab-o şi eu am făcut o vreme aşa, dar apoi m-am supărat pe mine însumi, când mi-am dat seama ce tare o necăjeam, că abia terminase liceul şi nu ştia, ba într-o zi, când aveam teză, am adus cu mine ghiozdanul plin cu ghemele pentru făcut preşuri ale bunică-mii dinspre mamă şi ştiam c-o să mă pună singur în prima bancă şi aşa a făcut şi când s-a întors cu faţa la tablă, am aruncat în spate un ghem şi s-a dus drept în capul lui Amăriucăi şi el de ciudă mi l-a aruncat înapoi, dar nu m-a nimerit, ci-a nimerit curul profesoarei şi ea a urlat şi-a strigat la mine, credeam că dacă te pun în prima bancă n-ai să îndrăzneşti, dar nu e vinovat cu nimic, au spus colegele şi eu aveam o privire inocentă, Liviu Levant, o să te duc chiar acum la director, mi-a spus profesoara şi-a vrut să mă apuce de ureche şi i-am întins urechea şi-am ieşit dus aşa, ca un steag, de ea, pe holul lat şi gol, fiindcă nu era recreaţie şi tare-mi plăceau degetele ei pe ureche şi după ce am ieşit am făcut câţiva paşi, m-am îndreptat şi i-am pus palma pe-o ţâţă cu-atâta gingăşie, că nu m-aş fi crezut în stare, ea a înmărmurit şi eu de mult vroiam să fac asta, ca să mă ierte şi mi-am apropiat gura de buzele ei şi-am sărutat-o şi m-am întors în clasă, apoi a venit şi ea în clasă şi-a continuat să scrie pe tablă fără să mai spună nimic şi tare-mi plăcea de ea, cu tot cu ochelarii ei care-i făceau ochii mari de tot, semăna cu o actriţă de azi, dar nu ştiu cum o cheamă pe actriţă, fiindcă nu le ţin minte numele, căci e rău să ţii minte ceva, fiindcă atunci îţi şi aminteşti şi nu e bine să-ţi aminteşti şi să te gândeşti, ci numai să scrii şi să scrii şi să scrii, dar nenorocirea face că de copilărie nu pot să uit şi oricât aş vrea, ea se întoarce la

mine, cu toate că doamna profesoară de-atunci trebuie că e bătrână de-acum şi n-ar mai săruta-o decât Iuda.

POVESTEA E

Luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică, acestea sunt toate zilele noastre, nu avem altele şi-aş fi vrut să fie mai multe, infinit de multe chiar, aşa, ca un sunet de trompetă *cool* care nu se mai sfârşeşte şi vezi cum se duce către orizont şi se tot subţiază din cauză că vederea e prea slabă ca să-l urmărească, deşi el merge mai departe, se tot duce, dincolo de orizont, evadează şi câteodată, dar nu întotdeauna, aşa cum aş vrea, îl urmez şi eu o bucată de vreme, dar numai o bucată, pentru că nu pot mai mult, el se desparte de mine şi-mi face un fel de semn de adio dintr-un tremolo, uită-mă, Liviu Levant, parcă îmi spune şi eu ştiu atunci că l-am putut urmări prin euforia lacrimilor din ochi, care mi-au aşezat pe retină un fel de lentilă, cu văz special, cu un văz care îţi iese din ochi şi se tot duce de unul singur, dar păstrează un capăt de aţă, ca aia de papiotă, alunie să zicem, în nervii tăi optici şi-ţi transmite tot ce vede şi-atunci, în loc să mă calmez, mai rău îmi vine să urlu, fiindcă nu pot eu însumi evada şi-aş vrea să mă duc, dar nu am cum, fiindcă m-am născut aici pe pământ şi am plămâni şi trebuie să respir şi am corp cald cu sânge şi-mi trebuie căldură şi am stomac şi trebuie să mănânc şi am gât şi trebuie să beau şi plămâni să fumez şi cromozomi să-i dau urmaşilor mei, aşa că n-am cum evada şi mi-ar fi plăcut să fiu un sunet, uite, ca ăsta, din nu ştiu ce instrument de suflat, foarte catifelat şi ritmat, dar eu nu sunt decât un om şi dumnezeu m-a făcut din ţărână, pe când pe sunet l-a făcut din sunet şi de asta mi-e ciudă, mi-e ciudă că sunetul e de sunet şi eu nu sunt, mi-e ciudă că sunt de pământ şi în pământ mă voi întoarce, dar şi sunetului să-i fie ciudă, fiindcă, bine, o atinge el tălpile lui dumnezeu şi l-o gâdila cu octave şi diezi, dar pe Viola n-o va ţine vreodată în braţe, amin!, nu-i va simţi carnea şi pielea, tremurul, parfumul şi dulceaţa şi nervurile buzelor şi nu-i va şti culoarea ochilor, pe când mie îmi sunt date toate acestea, care lui nu îi sunt, dar nici aşa nu pot scăpa de ciudă, mi-e ciudă pe sunet că e de sunet, dar mai ales mi-e ciudă pe zilele săptămânii, că se tot repetă la şapte zile, mi-e ciudă pe dumnezeu că n-a fost în stare să facă o lume mai de doamne-ajută, s-a oprit după şapte zile, înainte de-a duce la capăt ceva şi toate sunt neterminate şi de aia e aşa de trist aici şi de aia mă plictisesc, fiindcă trăiesc într-o lume

făcută în şapte zile şi oare cât poţi face în şapte zile?, mare lucru nu prea cred că, fie de eşti chiar dumnezeu, care te-ai odihnit de-atunci şi n-ai m-ai făcut nimic, deşi noi te-am rugat până ne-au curs printre palme mucii, numai pe mama de câte ori am văzut-o plângând tot rugându-te, încât ar fi de ajuns să spele toate păcatele păcătoşilor, că Tu prea mulţi pedepseşti din cei fără vină, Doamne şi-ai fost rău că te-ai oprit după șapte zile şi nu ni le-ai dat decât pe astea şi-am auzit pe teologi când spuneau, da, şapte zile, dar lungi, nu ca ale noastre, şi pe vremea aceea nu-mi dădeam seama ce proşti sunt, fiindcă nu ştiam că Domnul ar fi trebuit să ne dea de trăit numai şapte zile în cap, nici una în plus, iar dacă vroia să trăim şaptezeci de ani, atunci să fi făcut ziua de zece ani, că doar Lui toate îi sunt în putinţă, luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică, să nu le tot repetăm, să le luăm iar şi iar de la capăt, doar pentru că Domnul a vrut să ne facă mai harnici decât el, care a muncit şapte zile şi-apoi s-a odihnit şi de-atunci se tot odihneşte, pe când noi facem luni, marţi…şi iar luni, marţi…o tot luăm de la capăt, facem de mii de ori ceea ce dumnezeu a făcut o singură dată şi-apoi s-a plictisit, dar eu nu sunt de acord c-ar trebui să fiu mai harnic decât el, nu, sunt sătul până în gât şi nu mai ştiu ce să fac, de ce s-o iau de la capăt, aşa, la nesfârşit, că doar n-are nici un haz, măcar de m-ar gâdila cineva, să râd, să râd şi iar să râd, până-mi plezneşte o venă, să râd aşa cum mânca Vili, care descoperise mâncatul continuu, să râd până-mi crapă vena cavă, sau trunchiul celiac şi-atunci să vezi!, sânge ca un foc de artificii şi ce mi-ar plăcea să fiu arteziana propriei mele limfe şi girueta cardinală a sângelui meu, aş dansa şi-aş cânta în timp ce m-aş goli, aş fi de-o veselie nebună, pentru că altceva mai frumos nu-mi închipui că ar putea exista, să devii cu fiecare clipă mai uşor şi mai liber, ca sunetul, tot mai nepăsător şi neîndurerat şi fără nici un pic de sânge în cap, fără lichidul ăsta hidraulic care te umple ca pe-o pompă gata să explodeze şi-apoi ar fi unica ocazie să dansezi cu moartea, pe care oamenii şi-au închipuit-o prosteşte ca pe-o babă, nu, Moartea e cea mai diafană făptură supranaturală, nimfele toate sunt invidioase pe ea, atât pe frumuseţea şi pe gingăşia şi pe graţia ei, cât şi pentru că nu e niciodată singură, căci Moartea e femeia fatală, singura pe care n-o poţi părăsi, e amanta totală, din braţele ei nu ai scăpare, te contopeşti pentru totdeauna cu ea, cum nici cu Violeta nu cred că aş putea face şi-atunci, cum să-ţi pară rău că mori, când strângi în braţe cea mai imaterială făptură, bârrr, de-o fi făptură, iaca, m-a luat cu frig, pe lângă care Primăvara lui Botticeli şi chiar Venus din Milo, nu-s decât nişte cocoşate şi

grăsance, pentru care-ţi trebuie muşchi, nu glumă, ca să le iei în braţe, pe când Moartea, când o atingi, pluteşti, te rostogoleşti prin aer mai uşor decât în vis şi râzi şi te preschimbi în sunet şi în ceva mai fin decât sunetul şi poţi evada unde vrei şi cât de repede vrei şi-ţi poţi bate joc de luni, marţi, miercuri…pentru că ai ajuns mai ceva decât Dumnezeu, care-a avut şapte zile, tu rămâi pentru veșnicie de-acum într-o singură zi.

POVESTEA F

Ieri Silvia, care-a venit pe la mine să-şi ia temele, fiindcă lipsise, cică s-a dus cu taică-său la ţară, m-a-ntrebat ce-i cu prostia asta cu scrisul continuu, fiindcă mi-a găsit cârnatul de foi băgat în maşina de scris, coli din alea legate una de alta, pentru calculator, din care-mi aduce maică-mea de la serviciu şi-mi place Silvia, fiindcă e aşa, foarte uşoară în mişcări, detaşată şi se simte oriunde acasă, s-a-nvârtit prin odaie şi mi-a scotocit peste tot şi, uite, i-am spus, scrisul continuu curge întocmai ca muzica, îl poţi face să nu se termine niciodată, exact ca pe o muzică şi Silvia m-a contrazis, prostii, muzica îşi are legile ei, ca să scrii o sonată respecţi nu ştiu câte mii de reguli, de aia nu mi-a plăcut la liceul de muzică şi am venit la liceul ăsta al vostru, că de paişpe ani fac pianul şi numai reguli mi-au băgat în cap, de sunt sătulă şi uite-aşa am aflat ceva despre Silvia, că habar n-aveam că ea ştie să cânte la pian şi mi-ar fi plăcut să petrec cu ea după-amiaza aceea, să mergem într-un bar, undeva la etaj şi să stăm în întuneric până noaptea târziu şi să dansez cu ea, să-i simt sânii şi căldura, dar a fost numai un impuls foarte frăţesc, pentru că nu-mi pot lua gândul de la Violeta, dar aş fi stat cu Silvia numai aşa, fiindcă am simţit-o dintr-o dată foarte singură şi dezinvoltura ei e pentru că nu-şi găseşte locul, uite, i-am spus gândindu-mă la toate acestea, ar fi bine să încerci şi tu scrierea continuă, n-am găsit până acum ceva mai extraordinar care să taie plictisul, aşa îi spuneam, dar ea a înţeles că e vorba de spaima care ne bântuie şi mi-a spus că dacă găseşti leac pentru plictis şi sictir, e doar un moft plictisul tău şi asta m-a pus pe gânduri, dacă-s un moftangiu, mi-am spus şi, de ce nu, se pare că-s un moftangiu şi atât şi mi-e silă de mine şi-o urăsc pe Silvia cu plictisul ei autentic, fiindcă eu eram foarte mulţumit cu plictisul meu de moftangiu, pe când acum nu mai pot fi, mă simt ca un caraghios şi mai ales pentru că nu-mi puteam închipui că mi s-ar putea întâmpla aşa ceva venind de la o fată, fiindcă noi, băieţii, privim fetele condescendent, oricum, credem că măcar le protejăm şi deci

suntem mai ceva ca ele şi că suntem mai deştepţi şi când colo nu suntem decât nişte moftangii, încât mi-a pierit până şi cheful de scrisul continuu…

Întristat de vechea mea poveste, căutai o scăpare, mai cu seamă că deprimarea îmi batjocorea demnitatea şi nu vroiam să-mi amintesc cum inventasem femeia continuă, iar scrisul continuu?, l-am uitat, nu ştiu. Gândind şi amintindu-mi toate acestea, îndată ce managerul dispăruse, frecându-şi nasul boţit, tresării, căci Homer, strecurat în spatele meu, mă croi cu băţul pe spinare şi plecă, târşidu-şi paşii, dispăru între tufele de coacăze, acolo unde l-am văzut întâia oară. Mă înciudai şi mi-a venit să plâng, căci am crezut că mă părăsise, în acel loc care, deşi neduşmănos, nici prietenos nu era şi deşi nu pustiu pe de-a-ntregul, nici plin cu ceva nu se afla. Dar mai apoi, frecându-mi umărul drept, unde primisem lovitura, mi-am amintit de *zazen* şi întrucâtva m-am liniştit. Îmi amintii şi proverbul născocit de mine, întru liniştirea sufletului deşănţat de nenorociri: sunetul ceasului e ca trilul păsăruicii, dar ceasul nu e păsărică…Aşa că am apăsat alte taste, cu gândul să mă eliberez şi am intrat în labirint, în vechile mele gânduri, iată că toate erau imprimate în memoria calculatorului, *labirintul e apotropaic, e un exorcism*, scria pe display, *e un univers domestic prin care ne separăm de forţele răului. Dacă m-aş afla singur într-o insulă, mi-aş face o casă şi aş desena lângă uşă un labirint. Aşa, toţi duşmanii mei s-ar rătăci. Şi pentru că labirintul e cosmosul, e cerul, e lumea, aş simţi că fac parte din cosmos, în care aş trăi ca în casa mea…Dar în zilele noastre gândul labirintului provoacă nelinişte, căci ne-am rupt de cosmos*…Îmi trecui palma peste ochii înfriguraţi, nu, era o minciună tot ce cred oameni despre labirint. Labirintul e cealaltă lume, unde apune Râ, cel care trece peste deşertul Libiei, pentru a coborî în ţara lui Osiris, tărâmul morţilor. Iar bolta, e un labirint de stele, partea văzută a Tartarului, prin care sufletul să intre, spre a fi coborât spre apus…Şi abia atunci mă tulburai, căci vedeam că însăşi civilizaţia noastră e labirintul şi atunci…mi se tăie respiraţia…înseamnă că de fapt noi ne aflăm tocmai în apus, am murit şi nu ne putem da seama, suntem toţi morţi, armată a Golemului, iar dincolo, în lumea cea adevărată, în care am trăit, înainte de a muri…oare ce am lăsat în urmă, cum va fi arătat splendoarea lumii din care am venit? Nu ne-o mai amintim,

căci trecerea Stixului şi gura de apă din Lethe, a spulberat memoria noastră…Şi mi-am amintit Paradisul, căderea în moarte şi pe Mântuitorul, care venise să ne învie…

Alt drum, astupat de alt zid. Din nou paralizia în faţa căreia, spun unii, ar trebui să exultăm, căci zidurile, ca şi abisurile, ar fi pentru aleşi. Însă doar dacă lumea e propria-i materie. Aşa, noaptea sufletului ar fi măreţie, căci durerea ar fi suprema revoltă, esenţa vieţii într-un cosmos mort. Însă îndată ce treci de hilomorfozele lumii, gândul nu mai are repere şi numai spiritul, ca al zecelea simţ, mai poate palpa nebuloase mirifice, discreditatele neînfăţişări…Dar nu doar de aceea râd. Ci mai ales fiindcă, întors din Cădere, din boala care m-a atomizat şi de care singur m-am tămăduit, pot dispreţui zăgazurile, fiindcă nici nu mai contez ca om. Da, pot preschimba azi paralizia în râs, mi-am spus, căci paraliziile mele sunt mai fragile ca sufletele-pleoape ale unei clipiri. Deci pot spune altfel: sentimentele ne sunt atât de adânci, încât avem naivitatea ca tălpi ale picioarelor.

Dar mă opri din râs Miron Licurici, care-mi ceru un foc. Se afla în odaia lui de burlac, ce ar fi fost ca toate încăperile, de nu s-ar fi adunat pe mese, pe pereţi, pasiunea lui: pendulele. Avea pendule cu arc, cu contragreutăţi, cu păsări ce ieşeau la oră fixă să lepede un tril, cu tambure pe care limbile scrijeleau trecerea infailibilă a timpului, pendule cu cadrane de jad, cu lănţucuri de care atârna lemn silicifiat strunjit în conuri, cu cheiţe din fosfor, cu figurine tăiate în safir, onix sau corindon, ce reprezentau făpturi din poveşti. Mie îmi plăcea un ceas umblător, ce măsura secunda cu spiţa unei roţi şi ora cu pasul unui elefant. Însă Miron adora pendula masivă din mahon, aşezată în colţul în care băteau razele soarelui abia răsărit, ce înfăţişa grota piticilor. La cinci fix dimineaţa se trezeau şi plecau, purtând pe umăr târnăcoape, către mină, cântând hai-ho, hai-ho şi tare mult îi plăcea lui Miron cântul lor. Se scula odată cu ei, pentru a-i auzi. Pe la opt, din căsuţă se ivea frumuseţea, Albă ca Zăpada şi purtată de păsări cu triluiri zglobii, lua cearceafurile, le scrobea, le întindea pe sfori. Odaia lui Miron se-nmiresma, cu aroma mâinilor prinţesei, miros de munte înzăpezit. Dar pe la zece, Miron şi-ar fi dorit disosmia, căci amintindu-şi de mioare, fragranţa era pervertită de disodia putrejunii. Poc, poc, răsunau târnăcoapele piticilor, tic-tac şi Miron îşi astupa urechile, cobora pleoapele. Prin pori îi năvălea sângele. Îşi privea trupul acoperit de-o rouă roşie.

Rămânea mult timp nemişcat, apoi, ca unui magician, i se ivea în mână ţigara şi îmi cerea un foc. Nu mai pot să iubesc, gemea. Dormeza lui scurtă, în care se păstra forma trupului său chircit, emana olmul oţetit al sudorii. Îi aprindeam ţigara şi el trăgea adânc, făcând fumul să treacă prin ventriculele ce se convulsionau, prin vene şi artere, până ce nervii, preschimbaţi în viermi de azbest, opreau rumoarea încinsă a lumii să mai pătrundă până la el. Îşi sălta glezna unui picior pe genunchiul celuilalt picior, îşi masa talpa prin ciorapul de plastic, cu iz de sparanghel. Îşi rotea ochii, căutând să înăbuşe durerea din tâmple, dar mai ales şi-ar fi dorit o seringă, enormă ca aceea pentru însămânţat cornutele mari, al cărei ac cromat să-i fie înfipt în bulbul cefalic, ca să-i scoată din cap presiunea ce îl orbea şi care răspândea în juru-i o aură neagră, halo bolnăvicios, ce usca plantele. De aceea refuza să ţină ghivece în casă, deşi adora florile, cârceii iederii, triunghiularele asparagus, panseluţele tigrate şi, mai ales, busuiocul. Dar nu avea parte de ele, căci din veşmântul său eteric se desprindeau cârlani năbădăioşi, noateni drăcoşi, păculine răutăcioase, care mâncau toate frunzele, petalele, tulpinile, iar câte-o talpa iadului de păcurea, mânca şi rădăcina. Desigur, aţi ghicit, Miron Licurici îşi fuma ultima ţigară. Nu, nu asemenea unui condamnat, căci atunci când a fost să ia hotărârea, nu putu alege între frânghia cu nod pe gât, cuţit tăios în inimă, lamă ruginită pe venă, sau foc…I-ar fi plăcut să sară de pe un pod înalt de o mie de yarzi, ca să aibă timp de zburat înainte de moarte, dar de unde să iei asemenea pod? I-ar fi plăcut să se întindă în pat şi în foşnetul liniştitor al gazului, să aştepte să devină uşor şi tot mai uşor…dar, un sentiment de responsabilitate îl oprea. S-ar fi putut aduna o pungă de gaz şi întreg cartierul să ajungă pradă unei inimaginabile deflagraţii. Printre dărâmături, ar fi fost descoperit autorul abominabilei fapte, la al cărei gând pielea i se zbârcea: el, Miron Licurici…Nu, hotărât, nu se putea sinucide. Vroia doar să se lase de fumat. Fumul, binefăcător, avea şi efecte nocive: îi slăbea puterile paranormale. Se concentră asupra cutiei în care ţinea papiote şi ace şi cutia se ridică de pe marginea bibliotecii, o făcu să moleteze în aer, apoi o aşeză la loc…Stinse ţigara, fumată jumătate. Sângele care-i izbucnise prin pori, în broboane, era acum supt de piele, ce mai păstra doar o pudră de bobiţe roşii. Îşi adună gândurile şi ridică acvariul sferic, cu peşti fosforescenţi şi îl roti lent în jurul capului său, ca pe o planetă de sticlă şi apă. Privi înăuntru castelul, prundişul pe care se fixaseră alge, grotele din faleze. Ridică apoi un pahar din sticlă albastră şi îl puse pe orbita exterioară. Înălţă şi un degetar, ce e drept puţin ruginit, ochelarii,

o carte, câteva stilouri, ceasul *Atlantic*, minusculul său radio portabil *Zefir*, un briceag, o pensetă, câteva stilouri şi când toate se stabiliră pe elipsele orbitelor, le spori încetul cu încetul viteza, până când capul lui deveni nucleul unui atom, iar obiectele un nor electronic. Atunci, cu foarfecii şi cleştii şuierând deasupra creştetului, gândurile i se limpezeau, exasperarea i se ostoia şi se simţea din nou fericit.

De astă dată însă Miron nu fu nevoit să-şi dezlănţuie puterile. Căci de cum înălţă cutia cu aţe şi ace, din ea s-au auzit strigăte şi bătăi din picior. Capacul îi săltă şi se ivi capul Piticotului Cotul cu Barba cât Şprotul, care îl privi îmbufnat, îşi vârî arătătoarele în colţurile gurii şi trase de ele, lungindu-şi buzele, scoase limba şi o făcu să vibreze într-un sunet oribil. Apoi se căţără pe marginea cutiei, deschise umbreluţa verde şi sări. A plutit până atinse covorul şi se făcu nevăzut, cu paşi aroganţi, în crăpătura dintre corpurile bibliotecii.

-Brbăciucă-Măciucă! Îl strigă Miron Licurici şi stătu mult pe gânduri în seara acelei zile, în a cărei după-amiază scobise cu o aşchie între dulapuri, doar-doar va scoate piticul…Însă noaptea, când scobitorile i-au trecut prin pleoape, adormi şi îndată se visă pe râna unui munte, în bunda-i puturoasă, cu ciomagul în mână şi câinii ciopor, mânând oile. Era fericit. Când dintr-o peşteră neagră şi slută din munte, se ivi un om porfiriu cu ciocanul în mână! Dar când să poc! în capul mioarelor, poc!, îl pocni drept în creștet, cu umbrela lui verde, Barbăciucă-Măciucă, încât îi făcu un cucui cât moţul roşu de curcan fudul, îi luă barosul din mână, căruia îi frânse coada pe genunchi şi îl aruncă în genunea pietroasă. Omul de porfiră plecă împletecindu-se, ca un om mai mult nedumerit decât beat şi dispăru în crăpătura sa din munte. Barbă-Cot scoase limba în colţul buzelor, pe care şi le încordă, îşi aplecă uşor trunchiul şi trase un vânt greu, încât din pricina efortului obrajii i se împurpurară. Apoi răsuflă uşurat, îşi puse umbrela la cingătoarea cu pafta aurită, se duse spre laia-bucălaia răzleţită de turmă, cu un salt o încălecă, îşi înfipse degetele în miţele blănii-i şi nechezând amarnic, o lovi în coaste cu călcâiele botforilor roşii, făcând-o să alerge ca un mânz. Dispăru peste creasta muntelui, făcându-se una cu soarele verde…

Şi soarele verde al primăverii se alungi, frumos ca o fecioară şi fecioară era! Picioarele le avea ca smaraldul, dar fără consistenţa cristalului, ci asemenea unei ape mistuite de verde, glezne verzi, pulpe verzi. Dacă ne-am închipui întreg oceanul, cu ape de

garnierit topit, adunat din nesfârşitele-i ţărmuri într-un pumn, încât lumina apelor să se strângă într-o transparenţă vâscoasă, de strălucirea galbenului solar, cutreierându-se în ea însăşi – aşa erau picioarele ei. Iar trunchiul îi ţâşnea ca unda albastră a flăcării de metan, cu margini argintii de aer ars şi miez incandescent. Ţâţele îi erau ca două rotocoale de foc, tivite cu stele şi sfârcul lor avea culoarea cerului din jurul lunii. Pe pubis sta pudra aurului, ce îi urca dintre rădăcinile picioarelor pe pântecul neted, până spre buric. Şi deşi atât de materială, vulva roză ca zorii, ce pulsa, era totuşi asemenea unei umbre presărate. Miron întinse mâna spre cea cu fruntea precum steaua Sirius când răsare cu poveri de raze şi fecioara îl aduse spre sine, prin puterea unei miraculoase înălţări, ce îl săltă, plutindu-l, drept şi mândru ca un Hiperion, într-o rază rotundă, la sânu-i, unde el îşi puse gura pe sfârc şi atunci în gura lui îşi desfătă izvorul o dionisiacă energie, ce i se răspândi în trup, făcându-i şira să se arcuiască, picioarele să i se contracteze şi sexul i se învârtoşă de o putere nemaicunoscută, enorm şi auriu, înconjurat de un halo ca o lumină de argint, ca părul îngerilor. Iar fecioara purta în conturul pielii rozii perfect transparente, lichide grele imiscibile, având culorile curcubeului, ce urcau şi coborau, atingându-se, în curenţi prelungi, învolburând celule de convecţie în pântecu-i magmatic, strălucind de incandescenţa oţelului topit şi de arderea plasmei. Sexul lui Miron, pulsând, pătrunse, pârâind, în trupul fecioarei şi ce îl miră pe Miron, era că lua numele de la ea şi nu era un nume rostit, ci doar un nume ce exista în toată fiinţarea, ca substanţă a primului om, ştiut prin simţ şi nicidecum ca o cunoaştere tăiată de schisma gândurilor, incapabile să cuprindă întregul – broboane de infatigabile şiruri de zale. Sevele ei au curs în el şi Miron şi-a privit sexul, încordat de-o arcuire idolatră, cum se preschimbă în pântecul fecioarei într-un imens măr diamantin, soare tânăr, în care amândoi se contopiră, strălucind. Încât scheletul, măduva oaselor şi carnea s-au preschimbat, erau supa oceanului primordial şi în materia-i organică se rostogoliră ca făt, un făt unic a două substanţe ce fuzionară, plasma ceadrie şi magma turcoaz a fecioarei şi carnea, ecarlată, ca blana vulpoiului bătrân, a lui Miron, carne ce nu mai era văduvă, nici cu trecut şi nici cu viitor, doar cu un veşnic prezent, în care nu mai exista slăbiciune şi nici singurătate, ci numai forţa pură a pansofiei.

Ieşind din vis, Miron avu sentimentul Cuvântului în el…O clipă venele tâmplelor îi zvâcniră, amintire a câte îndurase, paradoxală memorie a căderii, încrustată pe laturile scobite ale craniului său, pe care nu o mai putea înţelege. Zâmbi. Căci din puterea acelei funebre pasiuni, nu-i mai rămase decât un ţiuit de senin, ca al primei zile de primăvară, când un greiere suit pe un ram, împleteşte din razele soarelui sunete...Şi tot ce-a fost gând înainte de a fi vis, adică amăgire, s-a destrămat...Tot de atunci, pentru Miron din lucruri izvora o stihuire, ce era murmurul unui cântec, şoptit cu aceeaşi voce mereu, suavă şi clară…Se îndreptă spre baie şi chipul său reflectat de oglindă, îi atrase atenţia, da, de o frumuseţe sublimă era, căci toate inciziile săpate de gânduri se vindecaseră, iar tatuajele de crevase adânci în care dormita noaptea, simţi atunci, nu au fost decât scrijeliturile falsei lucidităţi a finitudinii, ce s-au tămăduit. Avea păr auriu şi faţa leonină, iar ochii i se limpeziseră, nu mai erau acea substanţă incertă topită, aproape indigo, ci se făcuseră ca peruzeaua, şi se măriseră cât doi luceferi, fruntea i se boltise şi chipul său împrăştia lumină, o pulbere de culoarea mierii de salcâm. Îşi pipăi obrazul, de o netezime celestă şi buzele cireşii, uşor umflate şi dureroase din pricina sărutului prelung…Deschise robinetul şi apa fierbinte ţâşni în cadă, îmbălsămă aerul cu aburi ce miroseau a busuioc. Reveni la oglindă şi se privi iar, pleoapele îi era transparente şi în ele curgea un lichid având culoarea frunzelor tinere. Începu să îngâne un cântec, brusc înveselit, dar halatul său ocru îi crispă retina. Şi-l scoase şi gol, doar încălţat cu papucii de casă, se îndreptă spre bucătărie, unde îl aruncă în tomberonul de gunoi. Reveni în baie, închise uşa. Când o clipă aburii s-au spart, văzu cada şi în apă o zână, o mică mermeidă, trup de fecioară, dar peşte de la mijloc în jos, cu solzi rombici, mărunţi şi smălţuiţi, compacţi ca zalele şi irizând. Se zbenguia şi cânta.

V

Privind la servitor, avui o intuiţie ciudată, aceea că el ar fi eu şi eu aş fie el. O intuiţie tulburătoare, mai cu seamă că mereu am crezut în fulguraţiile minţii, ce aduc veşti din alte lumi. O scânteiere, miracol, care în loc de-a parcurge ecranul retinei şi a inflama nervul optic, străpunge craniul şi se implântă direct în meninge, în care îşi împrăştie particulele informaţiei (atomi sau fotoni, dar, nu, nu e vorba de forme materiale ale energiei, ci de esenţa însăşi a acesteia, care în explozia cosmogenetică, a însoţit fenomenele fizice ca

fenomen transfizic, prin care s-a creat alcătuirea subtilă a lumii, din care noi, în clipa naşterii, am făcut parte şi de care ne-am rupt şi cred că tot ce simt în mine impur, e propria-mi cenuşă părăsită de Graţie, care trebuie cerută înapoi). Iar din meninge energia primară pătrunde scizurile, umple lobii şi radiază în axoni, pe care-i preschimbă în roiuri de stele, miliarde de sori în spaţiul unui corp de două kilograme, un univers în cavitatea unui solz, penetrează materia pentru ca dincolo de ea, să deschidă nebănuite porţi, mai fine ca tractusul optic. Şi unde ajunge nu e timp şi nu este spaţiu, e visul doar şi nava fanteziei, turnul cu fleşă al imaginaţiei, absida creativităţii, bolta râsului, careul respiraţiei, vitraliile credinţei şi altarul serenităţii. E locul în care mintea se transcende şi suntem una cu universul, inteligenţă pură a transcenderii…poate doar astfel, m-am gândit, eu şi servitorul suntem una şi aceeaşi persoană, dar intuiţia aceasta era oarecum tulbure şi oarecum înspăimântătoare, căci mă rupea de propria-mi identitate, în afara căreia simţeam că nu m-aş mai putea cunoaşte, dar înţelesei că tocmai viscerele şi oasele adunate într-un sac de piele, înseamnă însăşi Neşansa noastră, căci ne transformă în amoebe ce au fiecare un nume personal, din care nu poţi ieşi, ceea ce trebuie să fie tocmai intenţia specioasă a moirelor, care ne dau un fatum, falsă inteligibilitate a vieţii, identitate ce e racord cu neantul, căci de fapt suntem cu totul altceva, fiinţe fără nume, frumuseţe nefenomenală, atomi indestructibili din însăşi substanţa fără substanţă a universului. Dar oare cum m-am îmbolnăvit de materie, m-am întrebat – şi atunci apăru Miron Licurici în absidiola imensei biserici gotice a visului meu diurn şi ridicându-şi braţele, ca preot, vorbi, spunând despre puterile parapsihice, aflate în imponderabilul nostru imaginar, ce pot realcătui lumea după un plan divin, căci ce altceva sunt aceste puteri, dacă nu harul, fragment de dumnezeu, egal dumnezeului întreg, în noi, dar în care încă nu ştim să ne unim, în noi cu noi, căci toate uşile răsăritene sunt închise şi nu putem pătrunde, fiindcă nu credem, ci numai bănuim o existenţă îndoielnică, iar îndoiala e identică necredinţei. Şi îmi deveni clar că beatitudinea şi coşmarul stau cuprinse una în cealaltă, aşa cum se cuprind universul şi cosmosul, unul fiind alcătuire de spirit şi celălalt zidire de materie şi că de aceea frumuseţea, în partea-i materială e doar procesul psihic al contopirii a două sentimente contrare, dar în alt plan frumosul e însăşi esenţa fecioarei şi că de aceea dragostea are o parte lumească şi alta divină, întocmai naturii noastre duble, aceeaşi cu a Mântuitorului, care e om şi dumnezeu şi care nu ne mântuieşte de vreun păcat,

ci doar ne învaţă transcenderea infatuării, a cărnii, purificarea sinelui de gând, cel care ne face să fim cenuşă, şi expulzând gândul, să păstrăm doar credinţa, să devenim *credinţă*, căci atunci suntem universul, iar cosmosul nu va mai fi decât bucuria-i de-a se manifesta – şi ce alta i-am putea dori trupului? Mă înspăimântai, căci în aceste vise lucide, exista dubla înţelegere căreia îi e sortit omul: cea a *neantului*, atât de uşor de cucerit, căci ochii văd materia lumii de cum ne-am născut şi cea a *fiinţei* pe care, tot mai orbi de spirit, aproape nu o mai percepem, pentru că fiinţa e dincolo de formă, deşi e forma însăşi şi e dincolo de hilomorfozele fizice, fiind totuşi bucuria manifestării lor…Şi noi suntem enorma diferenţă, întocmai celei a norilor venind din orient, cu amprenta răsăritului în ei şi a norilor venind din occident, cu amprenta apusului...enorma diferenţă dintre imaginaţie şi memorie, care sunt ghemuite una în cealaltă...

Mereu am iubit stelele, spuse Miron Licurici şi nu mi-a fost teamă de noapte, fiindcă adevărata boltă este catapeteasma nopţii, patria supernovelor (athanoare celeste care vor expulza pe zeci de ani lumină dantele de lumeni), ţara gigantelor roşii (sori senili seduşi de nefiinţă) şi-a piticelor albe. E tărâmul brăţărilor de nestemate şi al fotonilor, văzduhul stolurilor de comete, stup de roiuri stelare, ce se rotesc ca lente maelströmuri, râuri de lapte, brâuri de diamante…Şi m-am închipuit călătorind între toate acestea, fără a şti că mă aflu în fleşa turnului bisericii baroce a visului ce îl avea un om, pe nume Liviu Levant. Şi nu aflai acest fapt printr-o ştiinţă anume, ci doar l-am visat, într-o noapte de călătorie…

Am călătorit întrebându-mă sau fără să întreb şi nu m-a însoţit decât nesăţioasa-mi uimire. Ce-ar crede un om, mi-am spus, ce locuieşte pe un neuron al creierului meu, despre cosmos şi spaţiu şi timp? Cum şi-ar închipui geneza lumii lui, de va crede că va fi fost geneză, căci ce intuiţie i-ar putea vesti despre ectodermul plăcii dorsale neurale, din care se naşte sistemul nervos, despre ganglionii simpatici sau talamencefal? Ori ce va crede despre materia cenuşie şi substanţa albă, despre pedunculii cerebeloşi, ori despre trunchiul cerebral, despre piramidele bulbare, iar dacă observaţiile ştiinţei lui vor ajunge la periferia cerebelului, stratul molecular nu ar fi pentru el însuşi orizontul cosmologic? Şi ce ar crede despre acest univers, creierul, care, cufundat în lichidul cefalorahidian al sacului meningeal, cântăreşte, imponderabilizat de forţe arhimedice, doar cincizeci de grame? Ori ce va fi

crezând despre lanţul fotonic al neuronilor, care naşte galaxiile cosmosului său, despre catastrofa unui accident vascular, ori despre fosforescenţele misterioase, provocate poate de un pahar de vin, sau de o veste bună. (Noi, prietenii lui, îl ascultam, eşti un adevărat cărturar, striga Sorin, ar trebui să-ţi spunem Cărtărescu, zicea tot el, fără a şti că va purta un scriitor acest nume). Va afla cât se poate cuprinde despre materia creierului meu, continua Miron şi, mare fizician, omul trăind pe un neuron mort, planeta lui, va călători prin măduva spinării, până la coccis. Va cunoaşte că a ajuns în oasele involute ale cozii mele ce s-a ratat? Va călători şi pe fibrele nervilor mei, provocându-mi cu vreun test nuclear o nevralgie…Dar un om care ar locui într-un neuron – şi acela să fie cosmosul lui, strigam eu! Cu buzele strivite de enorme forţe electro-magnetice, asistând la mileniile evoluţiei acelui univers, care pentru noi înseamnă fracţiunea de secundă a unui gând fugar…Care ar fi viziunea lui despre existenţă, se întreba Miron? Da, ar simţi exact ceea ce simţim şi noi, ar trăi exact aceeaşi dualitate – sau mai bine să o numim polaritate -, ce are într-un capăt neantul şi în celălalt fiinţa…Şi se întorcea la omul locuindu-i encefalul. După mii de eoni de evoluţie, care pentru mine nu ar fi decât şaizeci-şaptezeci de ani, ar găsi, cu nava-i cosmică ultrasofisticată, care e poate moartea, ieşirea, unica ieşire: ar zbura în contra unui curent de fotoni, printr-un tunel păstos, care nu e altul decât nervul optic şi într-un sfârşit s-ar izbi de retină şi înţepenit în pieliţa-i, care este ecranul pe care purtăm imaginea lumii, s-ar afla dintr-o dată în faţa…a ce?…imensitate bolnavă a unei lumi anorganice, de neînchipuit, ori a unui miracol al luminii şi culorii?…Dar, fie că ar fi locuit în encefal, în hipotalamus sau într-un neuron talamocortical, nu ar ghici vreodată la ce foloseşte materia care-l împrejmuie. Nu ar putea concepe propriul lui univers ca fiind complicatul sistem al gândirii, masa nodulilor electro-chimici în care sălăşluieşte spiritul, loc al inteligenţei şi intuiţiei, al sentimentelor şi celor mai ciudate atracţii, al evaluării de neevaluat a frumuseţii, al pornirilor creatoare şi-al creativităţii…Şi Miron apăru lângă masa unde mă aşezase managerul. Purta trabucul, stins, în colţul gurii şi îmi păru cam neliniştit, uşor încruntat, în orice caz, în ochii lui citeam un soi de teamă, dar o teamă nu de ceva concret sau real, ci din pricina unei ameninţări fără nume. Dar căută să pară destins, când îmi vorbi…Uneori îmi închipuiam că acest om din creier e însuşi sufletul, spuse şi în clipa când prin nervul optic ajunge în hialinul ochiului, el evadează din trupul meu, pe care nu l-a cunoscut şi nu l-a înţeles, căci nu avea cum. Evadează şi pleacă, fără a şti

sfârşitul cosmosului din care făcu parte, lenta-i putrezire şi disiparea lui, rupt în elemente şi reziduuri, înapoi în pământ…Aşa am visat că Aldebaran şi Sirius şi Vega şi Canopus nu ar fi decât materia nervoasă a unui om pe care îl cheamă Liviu Levant, al cărui encefal e universul meu…

M-am întrebat ades în ce zonă a acestui creier gigant mi-ar fi plăcut să locuiesc. Întotdeauna, întâi îmi spun că în lobul occipital, acolo unde este centrul văzului, căci m-aş afla într-un univers al luminii în care, fiinţele înseşi sunt alcătuite din fotoni. Aş trăi într-o aură, în revărsările cerului fluorescent, în explozii cromatice, într-o nesfârşită cascadă de raze, în strălucirea idolatră. Pământurile ar scânteia, luna înmiit ar lumina. Dar apoi îmi spun că mi-ar place să mă aflu în centrul acustic, loc al marilor simfonii, al acordurilor totale şi nesecatei armonii. Dar nu ar însemna nebunie muzica aştrilor acestei lumi, căci cine ar putea rezista perfecţiunii fără să-şi ia zborul pe nota unui solfegiu, pe un sunet modulat şi preschimbat în muzică de trompa lui Eustachio, notă ce nu ar fi poate decât susurul unui electron, ce se roteşte de milioane de ori pe secundă, în jurul unui soare sonor. Ai fi muzică. Şi am fi victimele bolii trimise de zei, extazul mistic, fără a pune o picătură de vin pe limbă! Şi apoi mă gândeam că mi-ar place să stau în centrul mirosului, căci mirosul e poate cel mai curat dintre simţuri, el ocoleşte exalaţia, detestă pestilenţa. Iubita mi-ar fi un parfum, iar îmbrăţişarea noastră ar fi fuzionarea a două miresme într-o înmiresmare. Dar, nu, îmi spun apoi, unde dacă nu în centrul gustului ar fi mai bine să te afli, să simţi aromele de leuștean, astringenţa merlotului, acreala lămâioarei, răsuflul răcoros al mentei, pişcătura ardeiului, acreala borşului, înţepătura piperului, dulceaţa mierii, oţetul murăturilor, aciditatea laptelui acru. Şi, în cele din urmă, rămân convins că aş vrea să trăiesc în chiar centrul senzualităţii, unde se adună impulsuri contrare de eros şi mistică, o lume cu iad şi cu rai, cu paradisul decăderii prin lascivitate, ce te cufundă în Gheena şi cu tartarul ascezei, prin care vrei victoria imposibilă asupra sexului - lume a contorsionărilor etice, căci cine ştie dacă abţinerea nu înseamnă tocmai exacerbarea unei plăceri, din care îţi faci dumnezeu? Dar acolo ai simţi tot ce-şi poate dori un om, pătimirile îndoielilor morale şi beatitudinea clipei, deznădejdea abisului şi tăriile fericirii – căci, da, senzualitatea e atât de legată de spiritul nostru, încât mi-aş dori să mă aflu în acel univers, pe care nu îl pot închipui decât drept un ocean, în care se produce fluxul şi refluxul mişcărilor spirituale, cu imense dislocări de ape

afunde, cu amplificări ale sunetelor şi luminii până la reverberaţii capabile să ciuruiască falezele granitice ale voinţei cu scorburi şi tuneluri de vise, cu prăbuşiri şi înălţări ce-ar măcina munţii, făcând din ei nisipuri de pustie. Aici…unde răbufnirile şi clipele de pace se succed asemenea furiilor şi adorărilor ce l-au cutremurat pe Moise, într-o nemărginire, căci spiritului nu îi sunt impuse alte orizonturi afară de cele ale gândului, care, înlăturat, prin metamorfozarea lui în vis, deschide carcera în care ne pare că am trăi, pentru a ne lăsa libertăţii unei existenţe colosale, căci fuziunea a ceea ce suntem cu esenţa lumii, nu mai e împiedicată de un nume.

Aşa mi-am închipuit, spuse Miron Licurici, că locuiesc în encefalul lui Liviu Levant, în creierul unui om despre a cărui viaţă nu am cunoştinţă, dar ştiu că sorii şi planetele sunt nuclei bazali ai scoarţei cerebrale, lumina e scintilaţia fibrelor nervoase, că miezul în jurul căruia gravitează cosmosul e un deutoneuron, că forţa noastră de-a comunica transcendent se datorează corpului calos, care e subspaţiul, ori hyperspaţiul închipuit de poeţii fantaşti. Un singur lucru de care îmi pare rău, nu îl pot cunoaşte: visul diurn al lui Liviu Levant, mişcarea spiritului său, punţile pe care le are cu stelele cosmosului în care trăieşte şi care este encefalul unui alt uriaş, poate al Autorului, dar nu cred, care şi el trăieşte în encefalul unui înger sau al unui arhanghel şi tot aşa la nesfârşit, lumi cuprinse în lumi şi oameni cuprinşi în oameni.

-Au câte păpuşi oare crezi că pot încăpea în păpuşa cea mare?, întrebă Petrache, din senin ivit între noi.

-Nu are importanţă, răspunse Miron, tot ce contează e că nu le putem cuprinde cu mintea şi aşa ajungem să trăim dincolo de finitudine şi de orice zid. Simt că eu şi Liviu Levant suntem cuprinşi unul în altul, sau cel puţin eu sunt cuprins în el, ca omul în cosmos. Da, regret că nu-i pot cunoaşte visul diurn, mişcarea spiritului său, dar uneori îi presimt visul, eu, locuitor pe-un neuron al lui, căci spiritul transmite energii subtile materiei pe care a creat-o şi din care se naşte în timp ce o creează, spiritul emană un câmp în care sunt cuprins şi chiar dacă am propria-mi viaţă, a cărei necesitate nu o înţeleg – căci nu îmi pot închipui un dumnezeu ce-a zămislit din puteri ale duhului său în el însuşi îngeri şi oameni, pe care-i vezi crescând: din embrion, carne de un roz androgin, nenufari în mâlul existenţei; şi chiar dacă am propria-mi viaţă în pântecul Domnului cu pereţi translucizi, în care migrează

sori coloraţi, presimt mişcarea spiritului acelui uriaş pe care îl cheamă Liviu Levant, mă îmbăt de ea cum m-aş îmbăta de o esenţă. Îmi pătrunde prin pori şi mi se răspândeşte în sânge, în ochi şi în carne. Simt disperare şi beatitudine ce vine de la Liviu Levant, simt gingăşie şi caznă, dar mai ales euforie, un sentiment de care nu e în stare dumnezeu şi care îmi lipsea. Mai ştiu despre visele lui Liviu Levant, când noaptea privesc cerul, când mă cuprinde dulcele lui fru-fru, încât mă contopesc imperceptibilelor lui metamorfoze, pe care oamenii le-au adnotat, istorie a bolţii: din "Steua Oaspete" şi toate supernovele, câte una de câte ori Liviu Levant a fost îndrăgostit, din gigantele roşii, sori stinşi, unul pentru fiecare iluzie pierdută. Şi din stelele denudate de veşmântul de salnitru şi marcuriu, ce au rămas pure, rotindu-se de zeci de mii de ori pe minut, în căutarea absolutului, cred – quasarii. Din stingerea piticelor albe şi preschimbarea lor în pământ roditor. Dar, la scara mea, ştiu că nu pot înţelege materia cosmosului în care mă aflu, căci doar cunoaşterea unei istorii, ce nu stă la-ndemâna minţii omeneşti, atât este de vastă, mi-ar dezvălui spiritul ce o animă. Şi atunci mă las învăluit de puterile increate, intelect pur al lui Liviu Levant, ce-mi pătrund, prin sufluri şi fluxuri, propriul meu vis…Aşa, cuprins în intelectul pur al lui Liviu Levant, m-am trezit în una din zile cu Margareta alături. Domnul a vorbit de frumuseţea ei, dar nu îi ştiţi puţinătatea trupului, e cât un lemurian doar şi simţind-o în pat, am orbecăit după ea şi i-am mângâiat coapsele şi i-am sărutat sânii şi i-am cuprins mijlocul în palme şi răsuflările noastre gâfâite s-au unit, iar eu i-am acoperit faţa cu gura, ca şi când i-aş fi lipit o ventuză şi aburcându-mă pe ea, am străpuns-o şi Margareta se încovrigă pe trupul meu şi nu părea mai mult decât o excrescenţă a cărnii mele, un basorelief abia ghicit pe pântecul meu, cu picioarele ca o brăţară a şoldurilor mele şi cu braţele ca un inel al toracelui meu şi atunci, deşi speriaţi de contopire, iată, ne contopim, i-am strigat, ne-am gândit că de ce nu am rămâne aşa, ca doi siamezi, sorbind extaz mistic din zbuciumul cărnii şi nu am făcut nici un efort să ne desprindem pielea sudată, am vrut câteva clipe – şi am văzut între noi elastice punţi dermatice, asemenea unor arcuri voltaice, ca un clei proaspăt, ce încă nu s-a întărit. Poate atunci am fi avut ultima ocazie să le tăiem cu bisturiul, căci apoi am fuzionat, crescuţi parcă unul din altul şi poate că mai mult de atât, căci am ajuns să fim o singură fiinţă. În acea dimineaţă m-am ridicat din pat cu Margareta contopită cu pieptul şi cu pântecul meu, m-am spălat şi m-am îmbrăcat şi am ieşit în oraş şi deşi aproape pluteam, răsuflarea îmi era uşor

gâfâită, căci vulva Margaretei strângea şi sorbea sexul meu, încât extaziata mea extenuare, îmi cerea aer pentru doi. Da, Margareta nu mai respira, devenise asemeni unui făt în pântecul matern. Ai făcut burtică, îmi spuneau cunoscuţii, sigur, spuneam eu zâmbind şi mă îndepărtam, intram tiptil ca furii în parcul pustiu şi mă aşezam pe o bancă şi atunci Margareta îşi scotea capul, bustul prin reverul hainei mele şi ne sărutam.

…Privii servitorul, un martor perfect, prezenţă veşnică. Cine ne-a închis într-o odaie? l-am întrebat, dar odaia în care mă închisese managerul se lărgise, pereţii erau cu mult mai îndepărtaţi, abia acum observam, încât undeva, dincolo de fluviul aburos ce îl aveam în faţă, era o pădure bătrână şi dincolo de pădure era un vârf de munte purtat pe neguri albe – şi mă uimea că toate acestea erau dincolo de raza vederii mele, dar le vedeam ca şi când ar fi fost aievea. M-am tulburat, căci mă gândii că eu sunt creatorul lor şi ele nu există, Nu, vorbi servitorul, de fapt nu există decât ceea ce e în afara vederii tale şi totuşi vezi, iar eu am încercat să înţeleg vorbele lui. Pe pamblica fluviului, pe o plută, o zării pe Sfânta Miercuri, pe cap cu o bonetă neagră de sub care ieşeau evantaie de dantelă albă şi avea un şorţ negru şi o rochie de femeie bătrână, aşa cum purta bunica mea. Pluta cobora pe fluviul aburos, cârmită cu prăjina de fag alb, de Sfântul Ilie. Ah, maiestatea sfântului, de om ce nu cunoaşte timpul, ci numai viaţa! M-a însufleţit imensa lui nebridă, ca o insuflare pătrunsă în mine din botul căscat al ursului, cap înfricoșător ce-i sta pe umăr, cu o falcă până la buricul pământului lăsată şi cu alta sfâşiind catifele bolţii. Sfântul îmi făcu semn cu mâna şi zâmbi, O să întoarcem apele către izvoare, strigă şi pluta dispăru într-un inel de ceaţă şi atunci avui revelaţia că, da, ne putem întoarce la izvoare, dar numai o clipă păstrai acest vis, căci atunci când inelul de ceaţă se dematerializă sfârâind, pluta pierise, poate că după un cot al fluviului. Am făcut semn cu mâna în urma lor şi atunci apăru managerul în pas de panţarolă, cu barba-i încolăcită pe glezne, mă salută zâmbind şi traversă scena, făcându-se nevăzut dincolo de liziera pădurii. Apoi reveni cătrănit, căutând ceva pe jos. Ce cauţi, i-am spus şi el mă privi bănuitor, pieziş şi cu ochii mijiţi, Nu ai găsit cumva o sticluţă cu un lichid violaceu, spuse, Nu, am răspuns, Jură! îmi ceru el, dar nu ştiam pe ce să jur, Jură pe univers, îmi zise şi am jurat, iar el se linişti, se destinse. Am primit un elixir, spuse, elixirul tinereţii şi al veşniciei, îmi mărturisi şi nu l-am băut pe loc pentru că doream să mai gust plăcerea bătrâneţii ce în

curând va întineri, dar se pare că l-am pierdut, vino te rog să-l căutăm împreună şi cum îmi plăcea să caut obiecte pierdute prin brazdele pământului, prin mâlul râurilor, pe marginea şoselelor, sub cetini, l-am urmat, scurmând în bălţi clipocitoare, în nisipul plajelor cu flori de ghiocuri, în humusul în care cresc trestii, în scorburile stejarilor bătrâni. Să-l fi furat vreo veveriţă în cuibul ei, vreun afurisit de şarpe să-l fi dus în tărâmurile subpământului, ori vreun jder să-l fi răpit în vizuina lui - îşi dădea cu părerea managerul îngrijorat, uite, ştiu borta prin care se trece în ceea lume, n-ai vrea să cobori, să-l găseşti şi să mi-l aduci, mă întrebă şi cu emoţia ce m-a încercat în acea clipă, căci era un gând de mult visat de mine călătoria aceasta, i-am spus că da şi el mă duse la buza unui puţ şi cu o frânghie mă legă de mijloc şi mă coborî încet în celălalt tărâm, eu voi sta aici să te aştept, l-am auzit strigându-mi şi picioarele mi-au atins solul pietros al ţării zmeilor, iar deasupra-mi cerul era de pământ, cu ţesături de rădăcini împletite, am recunoscut rădăcinile castanilor şi ale jnepenilor şi bulbi de lalea şi ale ciuboţicăi cucului ca murele şi morcovi mustăcioşi şi am pornit fără a şti încotro, pe un drum pietruit cu bolovani de râu şi cu rigole de granit pe margini şi uitându-mă printre pâlcurile unei păduri, îl zării într-o dumbravă pe Puşcă-ţânţar, cu o tolbă mare cât era şi el, iar din ea ieşeau gâturi şi căpăţâni de păsări. De ce omori, tu, mă, păsările, i-am spus şi el: Nu ţi-o fi a bine, din câte bag sama, că asta mi-e menirea şi te-oi puşca şi pe tine dacă mai zăboveşti, că eu văd stelele cum se mişcă şi iarba cum creşte şi frunzele cum îmbătrânesc – şi se uită la mine cu ochiu-i din frunte, mare cât luna şi albastru, dar mie îmi era milă de păsări şi: Hai de ţi-oi suci şi eu gâtul, i-am spus, cum îl suceşti tu păsărilor şi el slobozi spre mine o săgeată, ce se izbi de vârful peniţei stiloului meu ca fulgerul de paratrăsnet şi atunci Ochilă căzu în genunchi, Nu mă omorî, rogu-te, Naratorule, spuse, că eu am auzit de numele tău, dar nu credeam că tocmai tu eşti şi eu mă bucurai că nu sunt nevoit să lupt cu el, fiindcă nici şalele nu mă ţineau, şubrezite de statul pe scaun, nici mâna stângă viguroasă foarte nu era, fiindcă nu scriu decât cu dreapta şi alt efort mai acătării nici că mai fac, afară de a bate la maşina de scris, ce mi-a întărit arătătoarele, Fie, am spus – şi se ridică în picioare Ochilă-Lăţ-Lungilă, de parcă era frate-meu, Mi-a fost teamă de Iponul tău, spuse, adică de lovitura cu arătătorul în ochi, mărturisi, iar eu nu am decât un singur ochi, spuse şi cum pornisem pe drumul meu, el mă urmă. Dar ştii, când e să vină năpasta pe capul românului, apoi vine şi astfel, spre seară, dădurăm de-o nămetenie care prindea câte-un

munte în fiecare mână şi când îi izbea unul de altul, pulbere îi făcea şi înainte-ne era un deşert de nu-i dădeai de capăt cu ochii, acoperit tot cu dune. Bună vremea, i-am spus şi el se răţoi la noi: Amu o să vă izbesc, pământenilor, zice, de-or să vi se facă oasele făină şi carnea slănină, Da' avan ne eşti, i-am răspuns, măi Sfarmă-Piatră, numai că ţi-ai găsit naşul cu noi, te-om însura îndată şi îi vedea atunci, Ba s-avem iertare, zice el pocăit, de-aşa năpastă şi pacoste, Naratorule, că mai bine te-oi sluji zece ani, zice – şi porni după noi, iar pe unde călca, bolovanii de râu cu care era pietruit drumul, se făceau prundiş, iar pietrele pulbere şi stele se clătinau, ori aşa ni se părea nouă, fiindcă sub noi pământul era cutremurat. Şi ne-am dus zi de vară până-n seară, că-nainte din poveste mult mai este cuvântul, căci povestea nu-i poveste, ci a fost, dar fu pe vremea lui Papură Verde, mai mincinos cine n-a crede, ne-am dus până ne făcurăm cu toţii o ceată bunişoară, şi ne-am tot dus, până ajunserăm la un palat de glajă, pe-un pai reazimă, de-un fir spânzură. Şi cum în urma mea haidamacii, măgădăii şi novacii şopticăiau, am dat aparatul auditiv mai tare şi l-am auzit pe Urechilă cum le zicea celorlalţi: Autorul ăsta-i cam tare de ureche! Şi m-am întors spre ei, am zis: suferinţă şi suferinţă s-a adunat peste ţara din care vin, iar în jurul planetei s-a alcătuit calvarosfera şi eu o simt cu pielea, cu retina şi cu meningele, dar mai cu seamă cu stomacul. Ţară latină, sărmană ţară latină! şi ortodoxă!, m-am căinat şi în timp ce mă tânguiam, am zărit palatul cu totul şi cu totul de cleştar şi înăuntru se afla Ileana Cosimzeana cu pleoapele verzi, ca frunzele de salcie. Când să intru pe uşa cea mare, Ai grijă, stăpâne, mi-a şoptit Ochilă, fiindcă în pântecul ei văd un şarpe-balaur şi de te vei culca lângă dânsa, bine nu ţi-a fi, dar dragostea zânei să n-o refuzi. I-am mulţumit lui Lăţilă, mai cu seamă că n-aveam de gând s-o refuz şi am intrat. Slujnicele ei zmeoaice mă îmbăiară într-un chiup din santal cu apă înmiresmată de două sute nouăzeci şi nouă de plante, apoi mă ospătară – şi îmbujorata Ileana mă privea galeş. Ne culcarăm, eu cu ea, într-o odaie largă, împodobită cu perdele de damasc şi oglinzi veneţiene, puse în tot locul, încât odaia părea nesfârşită, ne-am iubit până la miezul nopţii, când, osteniţi, ne-am prefăcut fiecare a dormi – şi fiind obosit peste măsură, eu chiar adormii. Noroc de o înţepătură în fund, ce mă trezi, iar când am pus mâna pe bucă, era săgeata lui Puşcă-ţânţar. Mare noroc, căci mare belea era să mă pască! Din gura frumoasei, cu mandibule de crocodil acum, pe care le ţinea căscate, gata să verse foc, încât ochii îi erau bulbucaţi ca la broaşte, ieşea balaurul, pe care îl apucai cu amândouă mâinile de gât, gata să-l

strangulez, dar se trase înapoi, lunecos cum era, scăpându-mi. L-am văzut intrând în femeie, dar nu mă lăsai, am băgat mâna în gura ei şi prin gâtul ei şi-am prins şarpele, l-am tras afară şi asemenea lui Heracles şerpii Herei, l-am gâtuit. Botul frumoasei se subţie atunci şi ochii îi intrară în orbite şi Ileana se făcu iar gingaşă ca o ştimă. Mulţumesc, voinice narator, zice, că ai scos şarpele din mine, care e în orice femeie de la Eva încoace, ca să ne ispitească. Aşa îmi vorbi şi drept mulţumire m-a sfătuit încotro să apuc, spre miază-zi, ca să aflu elixirul tinereţii şi-al veşniciei, acolo unde soarele iese în zori dintr-un izvor – şi apa acelui izvor e elixirul. Dar să bag seama, m-a sfătuit, că atunci când soarele iese din apă, topeşte orice muritor pe care l-ar privi. Astfel pornirăm mai departe, întreaga liotă, spre răsărit şi cale lungă făcurăm până am ajuns. Acolo, întocmai cum mă învăţase zâna, am înălţat un bordei din crengi şi frunze, m-am pitit, tupilat, în el, iar Gerilă suflă cu nara-i cea geroasă asupra-i, înzăpezindu-l. Şi bine a făcut! Căci îndată se ivi soarele şi toate câte erau împrejur se topeau şi tot pământul se acoperea cu sticlă, care curgea, măre, pe răzoare, ca valurile unui fluviu peste cataracte. Şi gheaţa bordeiului meu sfârâia şi aşa abitir aburea, de parcă ar fi fumegat un codru lovit de trăsnete, măi copii şi curgea gata să mă lase descoperit. Noroc că Gerilă fără contenire sufla cu nara lui de gheaţă. Aşa a fost, până ce soarele se ridică dincolo de tărâmul subpământean, înălţându-se în lumea oamenilor. Şi atunci am umplut ulciorul cu apa fermecată şi duşi am fost, ca vântul şi ca gândul, spre borta ce se cască sus spre ţara din care venisem. Acolo l-am văzut înlăcrimat pe Ochilă, ca şi pe ceilalţi, pe Setilă, pe Cârnă-lemne, pe Sfarmă-piatră, pe Gerilă. Ia ca amintire arcul meu şi tolba cu săgeţi, că bine ţi-or prinde, îmi spuse Puşcă-ţânţar şi îmi băgă arcul peste cap, făcându-l să-mi cuprindă pieptul, iar tolba mi-o atârnă pe-un umăr şi îşi şterse o lacrimă. Aşa ne-am luat rămas bun şi am apucat frânghia împletită din scoarţa fagilor şi am tras de ea, ca semn că am ajuns şi mă încolăcii în jurul ei, ca să fiu tras sus. Îmi era teamă că managerul plecase, dar, nu, l-am simţit opintindu-se, o clipă doar, căci funia iar se lălăi. Zice că e istovit, spuse Urechilă, care pe toate le auzea şi că de mai întârzii, se prăpădeşte. Aşa că îmi luai rămas bun de la prieteni şi apucându-mă straşnic de frânghia uscată, mă aburcai, nu mai mult însă de zece coţi, căci am simţit-o cum pârâie şi se întinde, şi se rupse tocmai de sus, încât am căzut de unde plecasem. O mare nelinişte îmi strânse inima, gândindu-mă că nu voi putea duce elixirul, dar şi de teamă că voi rămâne pe veci în tărâmul acesta, în care nu eram născut. Dar tocmai când să mă căinez, prin gaură se prăbuşi barba

managerului, ca un nor. Am urcat pe fuioarele ei şi, sus, vedeam faţa managerului leşinat, atât de palidă, încât părea fără viaţă. Şi când urcam, un Barbă-cot tot scotea capul ici-colo din pământul puţului în care mă aflam şi mă îndemna să beau elixirul, cu tot soiul de vorbe meşterite. Dar când se ivi o dată mai aproape de mine, i-am prins între degete nasul şi i l-am tăiat cu cosorul şi l-am băgat în buzunar. Ajuns în buza bortei, m-am prins de gâtul managerului, căci alt sprijin nu aveam şi m-am aburcat pe răzor, pe care am stat o vreme întins şi răsuflând. Mare bucurie să fii pe pământ! Nici să-ţi vină a crede! L-am tras apoi pe manager de deasupra puţului şi l-am pus pe iarbă, speriat că murise, dar luându-i pulsul, am constatat o firavă bătaie, deşi trupul îi era inert şi parcă dezmembrat. I-am descleştat gura şi i-am turnat în ea elixirul şi i-am văzut braţele tresăltând, pieptul cuprins de convulsii şi faţa de spasme, în timp ce întinerea. Şi cu cât întinerea, cu-atât se lumina, încât căzui cu faţa la pământ spre a nu orbi, învelit de acea nefirească lumină. Şi din miezul luminii bubui un glas: Dincolo de cuvinte, spuse, stă Logosul, dar multe cărţi sunt mincinoase. Acum ai altă pacoste de îndreptat. Zmeii şi cele două mume ale lor, au răpit stelele, luna şi soarele, iar tu să le faci scăpate. Zise, apoi se înălţă către ceruri. Am rămas încă o vreme cu faţa în ţărână şi cu fruntea în cenușa focului la care se încălzise managerul, iar când m-am ridicat, era beznă peste lume şi brumă. Doar un ochi de jar clipea printre tăciuni, la răsuflarea mea şi l-am luat într-un pumn şi m-am tot dus, până ce într-o vreme am ajuns la casa Sfintei Vineri. În ogradă păştea chiciura de pe iarbă un cal costeliv şi bătrân, o catârcă, îmi dădui seama, cu pielea îngălbenită de vreme. Am bătut la uşă şi cum nimeni nu răspunse, am intrat, iar Sfânta se afla dusă în treburile ei. Am aprins în vatră focul de la tăciunele meu, iar noaptea şi frigul se risipiră din odaie, pe care am dereticat-o apoi şi m-am ascuns după cuptor, pe prici. Într-o vreme veni şi Sfânta Vineri şi când intră în casă, se minună de căldură şi de lumina pâlpâitoare a focului, se încălzi o vreme şi spuse: De-aş ști cine-a aprins focul, mult bine i-aș face. Atâta mi-a trebuit să aud şi-am sărit de după cuptor, înfăţişându-mă ei. Eu îs acela, am zis. Şi ea: Ca să ajungi în tărâmul zmeilor şi-a celor două mume ale lor, ai trebuinţă de-un cal fermecat. Ia o tavă şi-o umple cu jăratec şi hrăneşte catârca de-afară, spuse, după care Sfânta adormi, ostenită…Şi când sorbi o dată din jar, catârca galbenă se făcu un cal negru corbos, zice: Încalecă, stăpâne şi ne-om duce încotro ţi-a fi voia. Mi-am aşezat arcul şi tolba mai bine pe umeri şi îl încălecai, apoi purceserăm cale lungă, să ne-ajungă. Şi ne-am dus până la

buricul pământului şi de-acolo urcarăm drept spre cer. Am ajuns la o poartă de fier şi-n poarta de fier se afla nevăzută o poartă diafană. Până aici ne-a fost, i-am spus calului şi el: Stăpâne, ironia destramă hilologosul, hai să batjocorim poarta de fier, zice şi-am râs amândoi de ea cu sughiţuri, calul rânchezând, până când materia se risipi şi-am topit-o şi-apoi trecurăm prin poarta diafană. Îndată după ea se afla un Arhanghel, ce ne înspăimântă, căci era făcut din doi oameni cu un singur piept şi care stăteau aşezaţi în cruce. Cel ce sta în picioare era răscrăcărat şi cu paloşul înălţat deasupra capului, iar celălalt, crescut din pieptul primului, era cu mâinile şi picioarele în aer. Mult ne-am minunat şi ne-am temut, dar arhanghelul spuse: Bun venit, Naratorule şi calule, că de mult vă aşteptam să treceţi. Am trecut şi ne-am tot dus şi spre seară ajunserăm în tărâmul zmeilor, la un palat de diamant, în care erau ferecate cu trei farmece stelele-logostelele. Şi-am întrebat-o pe steaua Vega: De ce nu vrei tu să-mi spui cât mănâncă şi bea zmeul şi ea a zis: Ba vreau. Zmeul înghite şapte boi prăjiţi la proţap, şapte cuptioare de pâine şi bea şapte buţi de vin. Şi-am cerut stelelor să-mi dea încă pe-atât şi-am mas şi tot flămând eram. Iar când a venit zmeul, m-a prins de mijloc şi m-a săltat până la prima boltă a cerului şi unde nu m-a repezit spre pământ, înfigându-mă în stâncă până la genunchi. Şi-am râs de stâncă şi materia ei s-a risipit şi l-am apucat pe zmeu de mijloc şi l-am ridicat până la al treilea cer şi când l-am slobozit, până la gât a intrat în pământ şi i-am tăiat calul şi legătura farmecelor s-a rupt şi stelele au zburat la locul lor, aşa cum avea să le vadă într-o zi Miron Licurici. Acum şi calul se scutură o dată şi se făcu, din negru corbos, cu totul roşu înfocat, zice: Încalecă, stăpâne şi pe unde ne-o fi drumul vom merge. Şi-am tot mers, cale lungă să ne-ajungă şi într-o vreme am ajuns la un palat de argint strecurat, încât părea a fi din unda şi şoaptele izvoarelor făcut. Acolo se afla Luna, legată cu cinci farmece. Bun venit, Autorule, spuse, că te aşteptam. Şi zice: zmeul de argint mănâncă şaptezeci de boi prăjiţi la proţap, şaptezeci de cuptoare de pâini şi bea şaptezeci de butoaie de vin. Vom vedea, am spus şi-am mâncat şi-am băut încă pe-atât şi tot flămând am rămas. Când a venit zmăul, m-a împlântat până la puţă în pământ, iar eu pe el până la gât şi i-am retezat capul şi luna fu dezlegată de lanţurile farmecelor şi-a plecat pe cer, giugiulind stelele. Iar calul se scutură şi din roşu se făcu alb şi înaripat, Încalecă, stăpâne, zise, că până aici ne-a fost, fiindcă zmăul epocii de aur nu ştii din care-ncotro vine şi te duce. Şi cu jind, dar şi cu sângele scurs din obraji, am plecat în zbor şi ne-am tot dus, până ce într-o vreme am ajuns la

un palat cu totul şi cu totul de aur, ce sclipea, gata de-a ne lua vederile. Şi acolo era legat soarele cu şapte farmece tari. Şi soarele era ca o fecioară şi i-am zis: Cât mănâncă zmeul? Şi ea zice: de şapte ori câte şaptezeci şi şapte de cirezi de boi şi de şapte ori câte şaptezeci şi şapte de cuptioare de pâini şi bea de şapte ori câte şaptezeci şi şapte de butoaie de vin. Dar îmi pari bolnav, Naratorule, zice şi aşa era, ori mă îmbolnăvisem de drumul lung, ori de spaima zmeului de aur, ori de dragul fecioarei – nici eu nu ştiam. Şi ea având ştiinţa adâncă a florilor şi frunzelor şi rădăcinilor mai dihai ca Asclepsios, mă tămădui numai în zece zile de sigura moarte ce mă păştea. Becisnicia sorţii fu întoarsă de Soare spre binele meu, căci de atunci am fost mai tare ca bolile şi ca toţi microbii vrăjmăşeşti din lume, sfidând eu moartea şi apele Lethei.

Când m-am văzut scos din boală, prin mâna izbăvitoarei zâne, mulţumii lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor mai vechi sau mai noi, după care mâncai şi băui vârtos, ca să-mi chivernisesc sângele şi pofta de viaţă, fără de care am fi serbezi ca poama pădureaţă…Zâna şedea alături, privind cu câtă hulpavă îndemânare înghiţeam proviantul şi sorbeam udătura. Când m-am simţit deplin îndestulat, căutai în jur, să văd unde mă aflu. Eram în faţa unei mese din lemn de lămâi cu meşteşug cioplită cu motive solare. Stăteam pe un scaun cu spătarul înalt şi drept, ca tronul domnitorilor, din lemn de cireş, cu dichiseli de făurarii lui Phoebus meşterite. Pereţii erau împestriţaţi de panoplii cu felurimi de arme, cu trofee de spăimoase jivine din toate stirpele şi frăţiile, de la cabaline: căluţi, armăsari, iepşoare, tarpani, catârci, asini, mustangi, până la taurine: bivoli, bouri, tăureni, bouşori, vaci, drigane, sau felurime de ovine: oi, berbeci, mufloni, ţăpuleni, căpriori, cerbi, un mosc, reni, bubali, gazele, antilope, ba chiar şi o cămilă, un dromader, un elefant, dar mândria colecţiei era hipopotamul împăiat, pus sub fereastră. Mai erau arabescuri lucrate în aur, gingaşe ţesături cu nestemate drept podoabă, cingători cinstite, ciuperci ciudate, peşti pestriţi, drapele dragi, trenuri trecute şi multe altele. Căminul era mare, întocmit din teracotă tivită cu marmoră brună, iar focul, care se-ntrecea să-nghită lemnele, îmi încălzea rărunchii sleiţi de ger. Ici, sub picioarele mele, cergi miţoase şi blănuri îmi mângâiau tălpile goale, colo o carapace de broască ţestoasă, cu deschizătura în sus, ţinea loc de pat larg şi adânc cât o corabie, doldora de aşternuturi regeşti, ce curând avea să-şi înceapă călătoria pe mări

furtunoase, ce o vor clătina spre toate orizonturile lumii, silind-o să geamă din rărunchi, când eu şi buna mea nimfă salvatoare, ne-am fost suit în astă arcă atât de înfocaţi, de parcă am fi vrut să facem numai din noi şi-ntr-o singură noapte, un nou neam omenesc.

În ziua ce urmă, după târzia noastră deşteptare, eu am ieşit în preumblare, să văd împrejurimile. Castelul era o bine întocmită din aur căscioară, pe acoperiş cu o giruetă în chip de cocoş, care nu ne vestise zorii la vreme în ziua aceea. Spre dreapta, se afla un izvor clar, care-și începea șiroirea dintr-o adâncitură ierboasă şi curgea, mări, curgea, mai departe, printre pietrele albe cioplite, aşezate în formă de zimţi pe marginea rigolei, iar alături de ele erau tolăniţi, ori cu arcul şi săgeţile pregătite, mici amoraşi. Pârâiaşul curgea spre o râpă, unde se făcea plăpândă cascadă, ce-şi vărsa apele în creştetul sub formă de cupă al unui Priap, care le revărsa apoi prin mădularul său învârtoşat, în spulberul vântului. Mi-am clătit faţa cu apă rece, apoi mă îndreptai spre cal, l-am țesălat și l-am uns cu briantină, făcându-l să lucească. Când m-am întors în palat, fecioara asculta ştirile la un radio părăginit, în timp ce prăjea fleici întinse pe grătar.

-Iar li s-a năzărit zmeilor că o să fim invadaţi de fiinţe monstruoase din cealaltă lume! Eu m-am întins în fotoliu, neştiutorul, inhalând mireasma fripturii, fiind sătul până în gât de politică. Spre sfârşitul programului de ştiri, se dădură câteva veşti despre starea îmbucurătoare a sănătăţii mele, iar ceva mai târziu, tocmai când ne aşezaserăm în faţa blidelor ce abureau, un buzdugan lovi cu mare răsunet uşa, sări pe masă, de pe masă în pat şi din pat în cuiul din grindă. L-am apucat şi îl trimisei îndărăt cu toată puterea. Atunci o namilă bărboasă, cu obraji purpurii şi cărnoşi, trecu pragul casei, cu un cucui în frunte, cu gentuţa de medic în mână, adulmecând, ghebos de nesaţ, aroma cărnii fripte. Scaunul icni sub trupul lui mătăhălos, mai dihai ca sub mine.

-Poftiţi, domnule Drac-Zmăos, îl pofti nimfa, prefăcându-se încântată de vizită.

Eu mi-am tras farfuria între braţe şi m-am apucat să înfulec, înainte ca zmeul să-şi sfârşească mierosul dar succintul discurs asupra capacităţii mele de recuperare – după care ştiam că va amâna consultaţia până după prânz, vreme în care va înghiţi hulpav bucatele ce-i stau înainte. Sărmana fecioară rămase iar lihnită, căci fatalele ei vorbe se împliniră: zmeul ăsta doctor nimereşte la masă, fie la ce oră ai întinde-o. Eu, după efortul din noaptea ce trecuse de-a clătina arca, m-am încontrat însă cu zmeul, ce se făcea tot mai palid,

văzând cum vărs, pe întrecute cu el, vinul din cupe în gura mea destupată şi cum îmi trec prin gât bucatele doar pe sfert mestecate. Ba chiar făcu, în graba mare, ca să nu-i stea timpul şi cu gura plină din care stropea împrejur, remarca medicală, cum că ar trebui să mestec mai vârtos, ca să nu-mi pun la treabă grea stomacul, zicând că mormântul se sapă cu dinţii. Numai că el, ca popa, nu-şi urma îndemnul şi, învineţit la chip ca un moţ de curcan, din pricina grabei, i se mai şi bleojdiseră ca lemurienilor ochii şi se arăta la fel de îndemânatic ca ei. E drept că şi eu, ca înghiţitorii de săbii, turnam pe gât. Când sfârşirăm tot ce era pe masă, ne aflam încă flămânzi amândoi şi plesneam de vitalitate. Fecioara mai aduse şaptezeci de cirezi din cirezile soarelui, toate rezervele ei, care avură aceeaşi soartă. Turnându-le în pântec o dată cu ultimele butoaie de vin, mai că ne îndestularăm. Zmeul se lăsă în scaun, neputincios să mai mişte, cu burta ca o bute gata să crape şi râgâi cumplit, să se mai uşureze. Cum nu era în stare să lupte şi nici eu să mă las bătut, i-am dat voie să se scobească în dinţi şi să sporovăiască, după cum aflasem că îi era placul.

-Multă vreme, începu el, cerul scumpului nostru tărâm a fost acoperit de nori şi soarele nu s-a văzut din pricina războinicilor ce îl acopereau. Dar mulţumită oamenilor de cultură, între care şi minunata noastră gazdă se prenumără, fiind cea mai importantă scriitoare de povestiri licenţioase din toate timpurile, vom redeveni iar ce am fost. V-am citit, domnişoară, articolul din ziar. Loviţi bine în opoziţie, recunosc, chiar dacă partidul unic, din care onorat fac parte, se află la cârma patriei. Aveţi dreptate, sunt printre opozanţi lichele, care nu se gândesc decât la buzunarul şi pântecul propriu, fără să le pese de suferinţele poporului.

Vorbele acestea le auzisem aşa des, încât m-am ridicat, cu gând să mă retrag în dormitor pentru un somn bun. Dar zmeul întoarse intenţia mea, luându-mă drept martor al vorbelor lui:

-Să spună şi domnul Narator, dacă e altfel! Eu sunt cel care a susţinut în senat ca dumneata şi calul să nu fiţi dezintegraţi, când eraţi pe orbită. Am susţinut sus şi tare că nu poţi fi un pericol pentru noi, ba mai mult, poate că eşti ajutorul providenţial de care avem nevoie în aceste clipe de restrişte, când barbari năvălesc din celălalt tărâm şi se îndreaptă spre noi, pentru a ne răpi libertatea.

Cum nu mă las păcălit cu una cu două, i-am mulţumit doctorului pentru încredere, am căscat cu poftă şi m-am scuzat, retrăgându-mă în dormitor, unde somnul mi-a fost lin în legănările patului şi zumzetul de sirenă al vocii zmeului. Nu ştiam eu ce viclenii pune la cale! După vreo două ceasuri, când m-am trezit, vocea lui era tainică şi mieroasă.

-Văd că-ţi place băiatul ăsta alb, îi zicea el fecioarei. Dacă vrei să-l faci să nu mai plece, știu eu un farmec. Urinezi într-o oală de noapte şi-apoi ungi cu urină, când el e înăuntru, pragul casei. N-o să te mai părăsească în veci.

Mi-am dus ochiul spre canatul uşii, ca să pândească pentru mine şi, spre fericirea mea, am constatat că acestea erau sfaturile de rămas bun pe care zmeul, gentil şi cu geanta în mână, i le dădea fecioarei.

-Cum se poate una ca asta, domnule doctor?, întrebă fata nedumerită.

-E simplu, șopti misterios doctorul. Urina conţine sulf, sare şi mercur.

Când zmeul ieși, m-am aruncat în pat, prefăcându-mă că dorm adânc, fiindcă nu mi-ar fi părut tocmai rău să rămân pe veci cu fecioara. Am simţit-o apoi venind către mine, cu pasul felin.

-Ştiu că nu dormi, prefăcutule, spuse şi izbucni în râs.

Am râs amândoi vreme de două ceasuri, până când hilologosul s-a spulberat. Apoi mi-am pus mâinile pe mijlocul ei, ce i se frânse ca la acrobate şi-am tras-o în arcă, spre a ne legăna pe molcome şi tihnite valuri de mare, sub soarele în siestă al amiezii. Am trecut amândoi în amneziile iluminării. Sufletul ei: izvorul copilăriilor…

-Eşti drăguţ, zise ea mai târziu, privindu-mă îngândurată.

S-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră.

-Într-o zi vei pleca, mi-a spus.

-Dacă nu am fi în tărâmul zmeilor…

-Dar suntem, spuse ea.

Acum eu cunoşteam puterea zmeului şi zmeul pe a mea. Aşa că atunci când veni a treia oară, mă ridică până la al treilea cer şi mă împlântă până la buric în pământ, iar eu l-am ridicat până la al nouălea cer, bucurându-l, dar mai apoi l-am slobozit, încât s-a înfipt până la gât în pământ şi i-am tăiat capul. Astfel soarele fu dezlegat de farmece.

-Acum, stăpâne, nu mai ai trebuinţă de mine, spuse calul şi mă voi înălţa cu soarele şi acolo voi fi, zise şi eu l-am sărutat pe bot şi el plecă…

Scrisoarea de la Miron Licurici, am primit-o aproximativ după un an de la moartea lui, rătăcită probabil de serviciul poştal, dar nu exclud şi altă posibilitate, pe care însă nu îndrăznesc să o exprim, căci noi, trăind între formele alcătuite din materie, chiar dacă putem percepe cu mintea o lume paralelă, nu îi putem şi accepta existenţa. Scrisoarea era ferfeniţită, poate de poştaşul care căutase obolul pus de Miron Licurici în ea, aşa cum caută poştaşii în scrisorile venite de pe alte tărâmuri.

Nu mai deosebesc binele şi răul, scria Miron Licurici. Cred că binele şi răul şi deosebirea lor sunt doar o minciună a șarpelui. Sau sunt două nume greşit înţelese de noi, dar ele înseamnă altceva, însă nu vreau să le caut un înţeles, ci doar să le uit, pentru că aşa cum sunt, sunt două nume nepotrivite lor însele şi fiind astfel, devin o minciună în care ne cuprindem, gând al antilogosului care naşte în noi o lume pe dos. De fapt, nu există decât o singură deosebire, aceea dintre văzul vederii pe care îl au ochii, ce văd vizibilul şi văzul unui ochi subtil, mai somnolent pe zi ce trece în oameni, care vede ceea ce este ascuns. Aş putea să-ţi par un fantast, aşa cum şi multor altora le-aş putea părea, dar adevărul e că ignor de la un ceas la altul mai mult existenţa materiei şi încep să văd o miraculoasă lume de neînchipuit, căci nu suferă nici măcar materialitatea diafană a fotonilor, ci e cu desăvârşire fără substanţă şi e concomitentă şi în acelaşi loc cu lumea pe care o vedem. Aşa m-am gândit că şi acum, când îţi scriu această scrisoare, ea se scrie din logos, ce se metamorfozează în discurs. Astfel că vorbele nu sunt decât manifestare în materialitatea lumii a ceva care nu este nici profund, nici fără profunzime, nici existent şi nici inexistent și totuşi acest “ceva” e însăşi existenţa, despre care nu am cum să-ţi vorbesc, căci ea nu e virtualitate născătoare, fiindcă există ca atare, şi totuşi din ea se manifestă facerea, ce este doar aparenţa ei. Aşa că, dragul meu prieten, dacă un zmeu te-ar înfige în pământ până la buric, tu nu ţi-ai putea scoate trupul de carne din pământ, însă iese din tine trupul care nu e trup, cel al ochiului nevăzut şi el va învinge zmeul. Întocmai se întâmplă cu omul despre care spunem că e mort şi-apoi îl îngropăm. Asta am ştiu înainte ca eu însumi să fiu îngropat. El doarme doar, deşi e treaz ca însăşi trezia şi e doar mort, deşi e viu ca însăşi viaţa. Aşa am aflat cum a putut face

Dumnezeu mai întâi Lumina şi abia apoi luminătorii. Căci Lumina e cea pentru trupul veşnic viu, pe când lumina luminătorilor este pentru trupul muritor. De aceea când scrii poţi scrie un discurs mincinos, căci e doar din cuvinte şi astăzi am văzut mulţimea cărţilor false, ce apasă pieliţa fină a pământului cu o greutate mai mare decât cea a oraşelor şi autostrăzilor de beton şi poţi scrie un discurs adevărat, care e dantela de cuvinte împletită de mâna condusă de văzul ochiului ascuns, ce urmăreşte, dincolo de materialitatea lumii, logosul, ce e Lumina. După abisul în care am căzut, pe vremea când mă mai aflam în viaţă, după convulsiile ce mi-au întors făptura pe dos, încât am fost aproape de pierzanie, am reuşit singur să mă tămăduiesc, căci aşa a vrut Dumnezeu şi nu am putut-o face decât atunci când prin voinţă mi-am deschis ochiul ascuns şi am văzut dincolo de materia pe care astăzi o ignor, căci ea nu contează şi nu are nici o relevanţă, nici măcar ca manifestare a nevăzutului, căci nu e nici manifestare, nici emanaţie, ci doar o iluzie şi nu cunosc din care motiv este, fără a exista de fapt şi fără să o fi făcut cineva pentru a ne minţi. Încât se poate să fi fost de totdeauna şi să fie veşnică. Pur şi simplu este fără a fi şi ne minte fără a vrea să mintă. Astfel că i-am găsit şi un rost – e acela să ne jucăm cu ea, aşa cum se joacă la cămin copii cu bare şi cuburi din care fac castele, a căror materialitate nu îi interesează, căci sunt seduşi de jocul lor mental, de lumile întrezărite, care ele nasc. Aşa încep să cred că toată materia, între care se prenumără şi cuvintele, există, fără să fie, doar pentru joaca noastră. Ce lumi gigante poţi urmări, când construieşti din cuburi, muşuroaie care să semene cu nesfârşita existenţă a logosului! Nu cred totuşi că lucrurile stau întocmai astfel şi din nou mă cufund în antinomiile dualităţii noastre, fiindcă aşa ştim ca oameni, că materia s-a născut din nimic, fie prin rostirea divină, fie printr-un lung proces de sinteză, dar ce rost ar fi avut să fie, dacă viaţa putea exista şi în lipsa materiei – da, nu putem descoperi ca oameni raţiunea spiritului primordial din care toate s-au născut. Am avut o credință greșită și din ea s-au ivit toate erorile, căci nu putem pune nașterea materie decât pe seama unei degradări a spiritului primordial, parcă voite de el. Individuaţia şi conştiinţa sunt o boală şi în acelaşi timp, dacă ele nu ar exista, spiritul ar fi fără fiinţă. Adică noi suntem fiinţă a spiritului, care e singura fiinţă. Deci, dacă te întrebi, atunci ajungi la antinomiile dualităţii noastre, pe care am descoperit că o putem transcende într-un singur mod: închizând ochii lumeşti şi deschizându-l pe cel ascuns. Atunci doar vezi, şi văzând alcătuirile subtile, nici o întrebare nu

mai există şi te pătrunzi de armonia a toată fiinţarea. Căci ochii lumeşti nu pot vedea decât materia, pe care căutând să o parcurgă în adânc, nu află decât neant, căci ea nu este. Neantul e nefiinţa, stingere eternă, sau crepuscul veşnic: aceasta e toată materia, partea inertă a dualităţii noastre. Pe când cu ochiul ascuns o să vezi mai întâi humusul, care e adevărata substanţă a lumii, ce germinează fără întrerupere. Şi cuprinzând cu privirea întreaga germinaţie, atunci vei vedea alcătuirea subtilă a lumii. Astfel îţi răspund la întrebarea ta despre ce am simţit pipăind materia şi despre ce experienţe am avut trăind între obiecte. De asemenea, nu am ce face şi accept cuvintele tale: "prietenul meu e o parte din mine şi atingerea mea cu materia, cu timpul, cu viaţa, e şi atingerea lui". Astfel că noi doi am parcurs şi vom parcurge acelaşi drum şi accept să fiu o parte din tine, căci individualitatea mea nu mai contează, fiindcă renunţând la trup, am reuşit transcenderea materiei şi timpului şi vieţii. Eu de acuma $fiind$, nu mai sunt, adică în lumea materială nu mai pot fi decât tu.

Cuvintele nu vor putea spune povestea materialităţii mele, căci nu există o astfel de poveste, dar o vor putea spune pe cea a vieţii mele care se află dincolo de cuvinte, atâta cât poate veni în zbaterea lor convulsivă, chiar dacă fără un înţeles reciproc, căci nu au potrivire, viaţa fiind din logos, iar nu o aparenţă.

Aşa, într-o zi, când predestinările lumii cădeau ca un lanţ peste creştetul meu, îngropându-mă, am înţeles că am puterea de a face din predestinări un alt lanţ, cu zale de cleştar, care e lanţul neîntreruptelor disparitii (în non-fiinţa, care e însăşi fiinţa, a ceea ce este ascuns) şi reveniri (în fiinţa fără fiinţă a ceea ce este vizibil), am înţeles că pot trăi ocultări şi reînvieri faţă de ochiul lumesc, în timp ce faţă de ochiul ascuns, sunt veşnic. Şi atunci, în podeaua odăii mele pe care zăceau înghesuite patul cu pluş carmin, dulapul, cărţile, masa pe care stă televizorul şi computerele de casă, s-a căscat un puţ şi eu m-am lăsat prelingându-mă prin el, din cărţi ştiind doar că pot ajunge în miezul pământului, care e un glob de materie incandescentă. Dar l-am putea mai bine asemui luminii, însă nu e lumină, ci substanţă şi l-am putea asemui neîntinării, dar aceasta nu e decât fierbinţeala ce are puterea să ardă reziduuri, într-o reacţie aproape alchimică, căci miezul pământului e un Athanor. Şi poate că acesta se află acolo, dar eu nu l-am văzut, căci având deschis doar ochiul ascuns, coborând am simţit vibraţiile profunde ale unei bătăi, şi un sunet care, deşi surd, era ca însăşi armonia şi coborând, am văzut de unde vin bătăile: miezul pământului e o imensă

inimă care pulsează lent şi sigur, dar istovită, o inimă cu atrii şi ventricule, acoperită de inervaţii fine sub pielea transparentă ce o acoperă şi era atât de vie, încât viaţa din mine se polariză în viaţă şi moarte, astfel că picioarele şi tot trupul de la buric în jos erau paralizate, în timp ce mintea mi se umplu de intelect feciorelnic. Fericirea mă cotropi, ca beatitudine. Şi din cârja aortei plecau spre suprafaţa Pământului arterele, din atriul drept urca vena cavă superioară şi am văzut urechiuşele şi şanţurile coronariene şi din ventriculul drept, vena cavă inferioară şi aorta descendentă şi am văzut sinusurile, arterele şi venele ce pulsau în muşchii acelei inimi, ce hrănindu-se din ea însăşi, hrănea şi lumea. Am văzut venele pulmonare şi foseta Botallo şi am văzut cum inima se ramifica în toată ţărâna, făcând să circule în ea sângele şi dându-i viaţă, iar capetele acelor artere şi vene ieşite la suprafaţa Pământului, eram noi, oamenii. Şi am lăcrimat peste acea inimă şi am sărutat-o şi am văzut-o deşteptându-se, dar nu îţi pot spune cum a fost, căci nimic din ce e pământesc nu era, nici ca lumina, nici ca fericirea, era o putere dincolo de putere, ce am simţit-o deseori răspândită în toate făpturile şi care umple cosmosul, totul-totului şi vecii-vecilor.

Iar când m-am întors din această călătorie, care nu cred să fi fost extatică, fiindcă o ştiu făcută cu tot trupul meu, mama era aşezată alături de patul în care păream că dorm şi îmi ţinea mâna pe frunte. Turele astea de noapte te istovesc, mi-a spus şi m-a privit blând, uite, ţi-am adus mâncare caldă.

Dar ce a urmat acestora, îţi voi povesti mai departe, căci nici eu nu le bănuiam înainte de a mă afla într-o staţie de autobuz, în care sufletul mi s-a separat de trup şi în zilele ce urmară, am atârnat între viaţă şi moarte, cum se spune în cuvinte lumeşti. S-a petrecut atunci un fenomen pe care nu l-am mai întâlnit nici aievea, nici în vis şi de aceea nu ştiu ce înseamnă. Mă aflam în noaptea dintre stele, plutind. Şi credeam că sunt în vidul cosmic, într-o fără-materie, şi totuşi acel nimic ce umple spaţiul, poate că eterul de care vorbeau anticii, s-a condensat în jurul meu, dând naştere unei mase imense de apă, un ocean a cărui geneză s-a produs brusc în golul interstelar. Apele nu semănau cu apele cunoscute de noi, dar erau, sunt sigur de asta, ape. Erau reale şi mă aflam călare pe un cal alb cu aripi de hulub, care şi el era real şi a străbătut apele în zbor cu greu, încât i-au trebuit mai multe ore ca să iasă din ele. Am privit mai apoi în urmă, era un glob de-un albastru plasmatic, ce palpita, în căutarea echilibrului parcă, asemeni unei celule, gata să se dividă. Dimensiunile acestui glob erau atât

de mari, încât dacă soarele nostru i-ar fi stat în centru, frontierele apelor ar fi depăşit steaua Mira Ceti.

Calul îşi scutură aripile şi trupul, împrăştiind o pulbere argintie în cer, iar eu eram fericit că am trecut cu bine această întâmplare ce mă nedumerea. Dar îndată apoi începu febra şi ultimul gest pe care mi-l amintesc, înainte de a intra într-o stare asemănătoare comei, a fost să-mi iau temperatura. Aveam 40,8º C şi m-am gândit în acea clipă că voi muri, iar calul îşi va continua calea prin neştiutele spaţii, rătăcind prin labirintul stelelor fără sfârşit, cu mine în cârcă, fără a atinge vreodată o ţintă.

La aceste ultime cuvinte ale lui Miron Licurici, am scăpat foile din mână. Mă trecuseră fiori pe şira spinării câtă vreme citisem, dar acum, brusc, mi-am şi amintit. După propria-mi boală, asemenea celei a prietenului meu, după ce am ajuns la Zâna-Soare…Miron Licurici povestea întâmplări ce cu mine însumi se petrecuseră, în drumul de la palatul zmeului de argint la palatul zmeului de aur, pe care le uitasem cu desăvârşire. Dar acum îmi năvăleau toate în minte, de parcă abia au fost. Privind foile scrisorii căzute şi împrăştiate pe parchet, am început să rememorez faptele, cu o uluire ce mă făcea să mă încrunt…

Când mi-am revenit – nu ştiu cât am zăcut -, eram aşezat pe un asteroid ierbos şi calul păştea alături. Mă privi şi eu m-am ridicat într-un cot şi mi-am dat seama, spre surprinderea mea, că mă aflam într-o stare fizică şi psihică bună. Dar nu ştiam pe ce lume mă aflu. Nu-mi aminteam că sunt în drum spre tărâmul zmeului de aur. Calul îşi înălţă botul în vânt, adulmecă şi spuse: Simt iz de carne de zmău şi puternice fluxuri bioenergetice. Apoi înţelesei, uluit, că asteroidul ce ne era gazdă, avea o traiectorie haotică, fără nici o legitate cunoscută mie. Am scos laptopul şi am făcut câteva calcule, pe care le ştiam din ştiinţa fizicii, ştiinţă ce ne spune că universul e ca un ceasornic, dar nu am aflat nimic lămuritor. Privii dincolo de orizontul asteroidului şi în zare se vedeau munţi roz fără sfârşit, aşezaţi parcă pe o suprafaţă verticală, cu vaste zone ce străluceau ca oglinzile sub lumina soarelui. Spre nord-vest munţii, crescuţi orizontal, erau luminaţi puternic, încât şi părţile umbrite păreau luminoase. Acei munţi nu aparţineau asteroidului meu, ci erau crescuţi pe un alt sol, ce nu se descoperea vederii mele. Scoate ocheanul din urechea mea, a spus calul şi eu l-am scos şi l-

am dus la ochi şi am văzut că munţii erau probabil artificiali, dar cine avusese nevoie de atâtea caverne şi cavităţi ce se aflau în ei? Când m-am plictisit de privit, am întors ocheanul şi am pus ochiul pe lentila lui măritoare şi imaginea măruntă şi îndepărtată, mă uimi. Era o micşorare de câteva sute de ori a munţilor la care mă uitasem şi distrugându-se detaliile, am constatat că munţii nu erau decât zgrunţuri. Am rotit ocularul, până când imaginea se micşoră de $10x10^8$ ori, aşa cum scria pe ochean. Şi am constatat atunci că mă aflam în culoarul închis al unui labirint cu ziduri văruite vişiniu şi stropite cu fragmente de mică, licăritoare ca stelele. Era o cameră, am înţeles, cu o bibliotecă enormă, doldora de cărţi, cu o masă, scaune, fotolii, două televizoare color, o combină muzicală şi multe alte acareturi. Iar eu şi calul ne aflam aşezaţi pe un fir de praf, purtat de ici-colo de curenţii de aer, ce intrau prin fereastra deschisă…

Când mi-am îndreptat privirea spre patul acelei odăi imense, ce mi-a fost dat să văd? Două trupuri îmbârligate, asudate de-atâtea opinteli, icneau în dragoste mare. M-am ruşinat şi mi-am întors ochii spre perete, căci încă nu sosise vremea zugrăvirilor mileziene şi m-am simţit indignat că toate se petreceau în văzul cărţilor din biblioteca străjuind, pe arii mari, odaia. Şi nu doar ruşinea şi indignarea m-au încercat, ci şi teama, căci privitul prin gaura cheii în tainice alcovuri, te poate duce spre un tragic sfârşit, asemeni celui al lui Pimpleus, după ce îndrăzni, cu lira-i, să treacă neîngăduitul prag al Tartarului şi fu întru aceea, cum spune filozoful, pedepsit de zei. Mi-am înfrânt eu privirea, dar nu îmi puteam înfrâna urechea, aşa că am deschis-o, ciulită, ca să-mi aducă vorbe în dulcele meu grai, căci pe tărâmul zmeilor, doar barbare articulări de sunete îmi fusese dat să ascult, care îmi torturaseră auzul, nedeprins decât cu gingaşul murmur al poeziei rugii, ce mi-o recitam, când mă aflam copil, zile în şir, mie însumi, în gând. Fapt e că icnetele şi oftatul ce însoţeau lupta dată în pat, sub ochii mei, ochi pe care nu-i mai putui mortifica, ajunseră la mine în toiul lor şi cum desfătarea altora aţâţă însutit poftele celui ce prin nemiloasa soartă le-a ajuns martor – căci plăcerea nu i se ostoieşte în desfătare, ci îi înteţeşte focul din vintre, care-i aprinde toate mădularele – mă simţeam răvăşit peste măsură şi bun de nimic.

După ce crâncenele opinteli îşi atinseră plinul în ardoarea lor însoţită de gemete şi răgete asurzitoare, de asud şi ţipete, combatanţii îşi domoliră zelul şi mai rămaseră

o vreme îmbrăţişaţi, încă şi arătându-se pe de-a-ntregul istoviţi şi sleiţi, ca după o trudnică încercare – mai presus de puterile lui Heracles – , căreia cu râvnă pătimaşă îi dăduseră ei împlinire, încât abia mai legănau alene din fund. Uimirea îmi înecă răsuflarea când cei doi, descleştându-se unul de altul, am văzut că erau acolo un bărbat puternic şi mândru ca un zeu, precum şi trei femei de o desăvârşită frumuseţe, încât nu mai ştiam dacă femeia ce-o văzusem înainte îmbrăţişată, fusese una ce se desfăcuse în trei, ori slabele mele vederi, înceţoşate de patima stârnită în mine, nu mi-a arătat o singură femeie acolo unde se aflau trei. Uriaşul se ridică din pat şi abia atunci aveam să constat că straşnica bibliotecă, nu era decât un decor, căci el dădu de-o parte un raft întreg cu ceea ce credeam eu a fi cărţi şi care nu erau decât cotoare cu har şi migală lipite pe-un glasvand, care era uşa unui dulap, din care bărbatul scoase mai întâi o chivără împodobită în frunte cu un diamant negru, mare cât oul de salamandră, în care îşi cuprinse capul, apoi o armură pe care şi-o încopcie pe trup, o cingătoare cu care îşi înconjură mijlocul, o ghioagă ţintată ce trebuie să fi avut câteva sute de mii de ocale şi o suliţă cu care, de ar fi fost pe Pământ, ar fi atins luna. Estimp femeile se ridicaseră şi ele din pat şi se înveşmântau cu fuste moi, plisate şi lungi doar cât să le-ascundă părţile ce pe bună dreptate sau nu sunt ţinute secrete vederii publice, îşi traseră bluziţele albe direct peste sânii zglobii, îşi strânseră podoaba părului, ce le curgea – cascadă parfumată, cum bine zice scriitorul de *loveswept* – pe spate, în podoabe încă şi mai meşteşugite, de meşteri făurari: ace cu perle, bentiţe cu safire şi clame cu topaze. Apoi îşi trecură capetele prin şiragurile cu mărgăritare ale mărgelelor înşirate pe fire de aur şi argint, neteziră aşternuturile răvăşite şi se apropiară de uriaşul ce părea pregătit de-a începe încă alt turnir, în care să spulbere o oaste întreagă, de parcă nu tocmai sfârşise unul, în care avu a face faţă, jur, unei mai statornice împotriviri decât celei ce i-ar fi stat în putinţă cetei voinicilor legendari, de-ar fi luptat cu el. Îşi scoase coiful şi îl propti sub braţ, apoi dădu câte-un pupic fiecărei femei, spunându-le:

-Pe tine, Aglaia, te sărut pe gură, pe tine, Eufrosina, te sărut pe gură, iar pe tine, Talia, te voi săruta pe gură.

Femeile se ridicară pe vârfuri şi se aplecară niţel înainte, pentru a nu-l face pe bărbatul chivernisit în armură, să se plece spre ele şi fustiţele se ridicară, iar eu, care mă aflam în spatele lor, am văzut cum se dezgolesc pulpele niţel desfăcute până mai sus de

şanţul încheieturilor, acolo unde începe partea cea mai cărnoasă a trupului femeii şi se iveşte, apropiată borţii împădurite, întunecata despicătură dătătoare de scremete – căci, aşişderi poeziei, nici una dintre ele nu purta chiloţi.

-Domnule Ares, când să mai venim pe la dumneata, întrebă cea numită Eufrosina.

-Păi, ca de obicei, din trei în trei zile, ori din trei în trei ceasuri, că trei e cifră magică şi nu putem tocmai noi s-o ignorăm. Şi-aş lua-o de la capăt chiar acum, c-au trecut trei minute, dacă nu m-ar chema treburi grabnice, pe care să le duc la bun sfârşit în cetate. Iar cel ce-a avut neobrăzarea să privească tainicele noastre făptuiri, îşi va primi răsplata după faptă.

La aceste vorbe mă făcui mai mic decât eram, dar domnul Ares, după ce-şi sfârşi cuvântul, ieşi, stârnind cu mişcările lui un asemenea grozav uragan, încât firul de praf pe care stăteam, fu zvârlit, odată cu mine, afară pe fereastră şi îşi începu drumeţia pe calea curenţilor de aer.

M-am trezit aşadar hălăduind prin cetate, dus fără voia mea printre cvartalele de blocuri şi firul meu de praf mă purta către centrul oraşului, unde-am ajuns după câteva ceasuri. Dintr-o casă mare şi albă, neîngrădită decât de straturi de flori migălos îngrijite, ieşi domnul Ares, pe care lesne îl puteam recunoaşte şi fu pe dată înconjurat de mulţimea ce umplea piaţa.

Frumuseţea locului îmi atrase mai întâi atenţia, căci nu era nimic acolo lăsat întâmplării. Havuzuri cu ape colorate, fântâni, cascade de apă vie, orgi lucrate din cristalul cel mai curat, chihlimbare cioplite în formă de inimi, iar ghirlandele de pietre preţioase se aflau în braţele zeiţelor de marmoră. Părea a fi mai degrabă grădină de ospeţe şi delicii, decât piaţă publică.

Din casa albă ieşi domnul Ares şi nu era el greu de recunoscut, fiind singurul acoperit de metalele zalelor între atâtea trupuri ce-şi ascundeau din frumuseţe doar câte-un bob zăbavă, cu o frunză de viţă sau arţar, iar unele femei, din cele mai frumoase ce mi-au fost dat să văd, căci erau zeiţe sau nimfe, cu câte-un ac de pin, ori nici atât. Mulţimea îl înconjură pe domnul Ares, întinzând spre el petice de hârtie, despre care-am crezut că sunt jalbe în băţ, dar văzui, ceva mai târziu, că sunt fotografii ale impunătorului edil, ajuns preşedinte. Domnul

Ares îşi înmuie suliţa în apele cele mai viu colorate ale unei fântâni şi începu să-şi semneze, cu vârful ei ascuţit, numele lui cel mare (prenumele nu şi-l cunoştea, fiind ţinut secret de o societate ocultă) pe fiecare poză în parte, mulţumind astfel pe toţi cei care îl aşteptaseră cu atâta ardoare. După care luă cuvântul, spunând aceste vorbe:

-Zei dragi, nimfete şi fauni! Noi am cucerit tărâmurile pământeşti prin bogăţia şi puterea noastră, spre bogăţia şi mărirea noastră. Iar pământenii au fost bucuroşi să ne fie servi, căci ce aspiraţie mai înaltă există pentru oameni, decât a fi robi zeilor? Avem aurul şi argintul tuturor lumilor, perlele tuturor mărilor, nestematele tuturor munţilor. Supuşii noştri ne iubesc şi ne glorifică. Ne-am fi putut trăi bătrâneţea în tihnă, căci nu avem a lupta pentru mai mult decât avem. Ne-am mulţumi cu câteva războaie izbucnite ici-colo, cu câteva tragedii izvorâte din iubiri nefireşti. Dar iată că zvonuri negre ne-au pus griji pe umeri – şi nu sunt lipsite de temei. E adevărat: ceva s-a petrecut cu pământenii şi astăzi vor să ne cotropească. Nave şi arme, venite din cealaltă lume, se află la ţărmurii tărâmului ocârmuit de noi. Un oftat adânc se dezlănţui atunci din toate piepturile, cutremurând piaţa. O să ne pregătim – continuă domnul Ares – şi îi vom distruge, vitejilor, înainte să ajungă în ostrovul nostru, în caldul nostru cuib!

În spatele domnului Ares se ivi atunci, trecând prin aceeași ușă prin care venise şi zeul, un alt bărbat, la fel de maiestuos şi încă mai strălucitor. Părul fiindu-i ras în întregime, popoul i se reliefa mai plin, ca la prunci. Creștetu-i daurit şi trupul poleit cu praf de aur, scânteiau şi împrăştiau o lumină care-ţi lua vederea. Când apăru el, apele din fântâni fremătară şi se umflară, revărsându-se peste margini, împrăştiindu-şi răcoarea în întreaga piaţă.

-Marele nostru necaz şi durerea noastră – îşi înteţi domnul Ares discursul – este că noi, fiind ajunşi pe culmi, nu mai avem cui ne ruga, căci deasupra noastră nu mai sunt zei şi nu are cine să ne ia poverile de pe umeri şi să ne aducă alinare în suferinţă. Iată că domnul Serapis – îl numi pe bărbatul ce venise alături de el -, cel care nici o nelegiuire nu uită, are o idee, ce va fi supusă judecăţii voastre.

Domnul Serapis îşi drese glasul şi începu să vorbească:

-Planul e foarte simplu. Noi nu avem nici mijloacele, nici căderea să purtăm un război, căci e sub demnitatea noastră. Chiar amestecul în luptele oamenilor ale unora dintre noi, s-au soldat cu neajunsuri mari.

Domnul Ares fu înecat de tuse la auzul acestor cuvinte, de parcă i s-ar fi pomenit de Monica Levinski, îşi scoase coiful şi-l trânti, de se zgudui pământul din rărunchi.

-Tu, ticăloase – strigă el -, care pe toate le vezi, nimic nu vrei să uiţi! Măcar ţine-ţi gura! Şi-l îmbrânci pe domnul Serapis, făcând să zăngăne falerele puse pe trupul lui, ca pe un cal, apoi cuvântă el mai departe.

-Bine mai ştiţi voi să ascultaţi pe toţi băsnitorii. Măcar de-ar fi zeu născut! Să-l văd eu pe cel mai bărbat dintre voi, care-i în stare să se prindă în luptă cu mine. Cum nimeni nu îndrăzni să se încontreze provocării, domnul Ares îşi culese chivăra şi o îndesă iar pe cap. Aşa – zise el. Tot pe pământeni îi vom pune la luptă, căci sunt plini de păcate, nu doar faţă de noi, ci şi mai multe au adunat faţă de ei înşişi. O să-i alegem pe cei tari de virtute şi-o să le dăm ajutorul nostru.

Astfel îşi termină rostirea şi de ciudă roti apriga lui lance, de vâjâi văzduhul şi toţi câţi se aflau în piaţă se trântiră pe burtă, ca să nu-i lovească moartea fulgerătoare. Un astfel de vârtej stârni, încât firul de praf ce mă purtase în bună rânduială, fu cuprins, pare-se, de manie şi porni, cu mare iuţeală, spre cine ştie unde. În drumul lui a ocolit capul zeiţei Epona, ce-mi făcu mie şi calului un semn discret de bun augur. Apoi trecu printre coloanele murciene, care de multe ori mi-au atras privirea în clipele de dinainte, fiind între ele o femeie de neasemuită frumuseţe şi goală pe de-a-ntregul. Stătea de vorbă acum cu domnul Serapis şi asta îi spunea:

-Belicosul de Ares va primi el răsplata, stai fără grijă. Fiindcă se ţine de amor şi nu cu oricine, ci tocmai cu muzele, de-a început să se creadă poet…

Acestea au fost ultimele cuvinte ce le-am auzit, înainte de a ajunge la palatul de aur al zânei, fecioara Soare.

Zâna, sfârşind de citit paragraful, se opri să răsufle şi să-şi dreagă vocea cu o înghiţitură de vin negru din oala de lut. Doamnele zmeoaice din cenaclu, cu bujori în obrăjori, cerură să fie întreruptă lectura, căci nu se cădea urechilor finuţe între care le stătea

capul, să audă vorbe de ocară aruncate zeilor şi poveşti licenţioase despre zeiţe, care şi-ar găsi locul mai degrabă în *paraliteratură*, pe tarabele vânzătorilor ambulanţi de cărţi fioroase, cu atroce gramatică stârnitoare de delir sexual, spuneau ele. Mai adăugară că indignarea le-ar fi hotărât să părăsească şedinţa cu mult înainte, dacă oaspetele cel drag, venit din ceea lume, care aşa amabil răspunsese invitaţiei lor, nu s-ar fi aflat de faţă. Atunci eu, cavaler cum mă ştiţi, cu multă curtenie şi consideraţie, le-am dat permisiunea de-a nu asculta mai departe o istorie scrisă de zână pe seama mea şi-a moravurilor lumii lor, rugându-le să-şi vadă de treburile casnice, care au de suferit din pricina lungimii nefireşti a lecturii, care mie, fie-mi iertat, plin de umilinţă o spun, nu mi-a rănit sfiala. Am luat oala, umezindu-mi bine gâtlejul cu lichidul gros de tanin, în aşteptarea plecării lor. Dar cum ele nu se dădeau duse, ori neînţelegând, ori prefăcându-se că nu pricep, le-am invitat mai făţiş către uşă, cu vorbe necucernice, mai cu seamă că vinul îmi răzvrătea imaginaţia. Ele îşi luară grăbite mantourile îmblănite din cuier şi se avântară spre uşă, evacuând sala de prezenţa lor indignată şi se revărsară în stradă ţipând mai dihai ca sabinele, înaripându-le pudoarea călcâiele. Zâna mă dojeni blând, faţă de puţinii martori rămaşi, zicând că nu se cădea să folosesc paradigme de-ale culturii terestre, care zmeoaicelor fiindu-le necunoscute, au fost rău înţelese, provocându-le oroarea şi sila, dar că va drege ea lucrurile, punându-le în adevărata lumină chiar mâine, într-un cotidian de mare tiraj, organ al partidului unic, spre a gâtui încă din faşă, scandalul ce ar putea să inunde, graţie binevoitoarei prese, paşnica lor cetate.

După toate acestea, multe-mi stau pe limbă să vi le povestesc, însă cum aş putea? Să vă spun despre lumea zmeilor, ori să o las pe zână să-şi depene mai departe povestea, în care, mărturisesc, nu am un rol tocmai măgulitor, fiind eu până la urmă, în plăcerile dragostei ce mi-au fost date în imaginaţia ei, să fiu metamorfozat – boală veche a sărmanilor mei concetăţeni terieni – în măgar, ce avea să fecundeze nobilele zmeoaice ale civilizaţiei prea-înaintate în moravuri ce s-a clădit în Zmeiland, profanând astfel războiul ce le bătea la uşă, îndeletnicire care, războiul va să zică, e bine ştiut, poate fi împlinită doar de bărbaţi cu trupurile caste, aşa cum zice şi cronicarul, care a aflat aceasta de la cei şi mai vechi decât el.

Şi iată că mă hotărăsc. Am ajuns pe Zmeiland după o lungă boală – nemernică ţiitoare care m-a obligat să ar ogorul ei spăimos, cu roade sigure coşmarurile. Era o boală mai dihai ca răpciuga, când calul alb înaripat simţi preaînalta activitate a minţii într-un nebănuit de viaţă tărâm, coborându-mă la buna mea zână-fecioară, care având ştiinţa adâncă a chimicalelor şi bisturiurilor mai dihai ca Asclepsios, mă tămădui în numai zece zile de sigura moarte ce-mi păştea, prin încheieturi şi măruntaie, mlădiţele vieţii, pe care trupul meu geaba căuta cu disperare a le da primăveri, spre a le înflori.

Aici mă oprisem din lectura scrisorii lui Miron Licurici, pentru a-mi aminti, iar povestea lui, vedeam, semăna cu amintirile mele pierdute, până la amănunte. Reluai cititul, bolnav de tulburare, după ce am sărit peste câteva pagini, căci era istoria în care mă întreceam cu zmeul la înfulecat. Dar aflai cum îl cheamă, căci asta uitasem: Drac-Zmăos. Şi am început iar să-mi amintesc, parcurgând în aceeaşi vreme scrisoarea, doar ca stil diferită, cu alt mod de valorificare subiectivă a întâmplărilor, propriu lui Miron Licurici, dar aşişderea ca fapte. Încât, dacă nu simţămintele procurate şi ce crezi despre ce ţi se întâmplă ar fi conţinutul, aş zice că povestea mea şi a lui Miron Licurici sunt identice.

Am părăsit firul de praf pe care mă aflam şi care devenise un asteroid imprevizibil, căci aşa mă sfătui calul alb înaripat şi am descins pe solul tărâmului zmeiesc. Când ajunserăm jos, norocul surâzându-mi, mă aflam într-o minunată livadă. Pomii aveau crengile grele de fructe pârguite. Dar ce îmi atrase atenţia mai întâi, fu un maldăr de pietre, pe care şedea domnul Ares, în mărime profană astă dată, cu toată conservăraia pe el. Sta sprijinit în suliţă şi sughiţa, după cum am crezut mai întâi. Apoi mi-am dat seama că plânge şi m-am apropiat de el, ca să-i alin suferinţa, ori de care va fi fost ea. Dar el sări în picioare de cum mă văzu şi şarjă cu suliţa spre mine, gata să mă împungă, de n-aş fi fost destul de agil, dar nu uitai să-i pun piedică, pe când trecea în mare viteză pe alături de mine, ţinta ratată. S-a prăvălit, a huruit. Cum nu mai putea să se ridice de sub greutatea fierătăniilor, l-am lăsat o vreme cu nasul în pământ, în speranţa că-şi va potoli pornirile belicoase. Însă când l-am auzit scâncind, mi se muie inima şi l-am descătuşat. I-am eliberat întâi picioarele, care-i apărură rozii ca ale pruncilor şi, spre mirarea mea, la fiecare gleznă avea o aripioară de toată frumuseţea. Mirarea mea se uimi, când, după ce îi decorsetai trupul, i-am tras chivăra de pe cap: nu era domnul Ares, ci un zeu deghizat.

-O să te căieşti pentru ce ai făcut – strigă el, apoi se înălţă, bătând repejor din aripile gleznelor.

Era a doua ameninţare pe care o primeam, de când pătrunsesem în acel tărâm.

După ce zâna, povestind acestea, lăsă condeiul din mână, am rugat-o să ne preumblăm prin grădină. M-a condus de-a lungul pârâiaşului străjuit de amoraşi rotunzi şi am coborât treptele, avându-l în stânga pe Priap, care ţintuia văzduhul cu jetul lui de apă. Ne-am oprit lângă el şi am văzut că sculptorul nu-şi terminase opera, căci partea de jos a zeului cioplit, rămăsese în chip de coloană.

-Frumos Priap – am lăudat statueta.

-Dar nu e Priap – răspunse ea mirată. E Herm.

Am trecut cu vederea neştiinţa ei sau a mea şi am coborât spre havuzul pe malul căruia stăteau la un loc porumbeii cu ulii, şopârlele cu fluturii. Erau acolo cai, ţapi, câini, ţestoase, scorpioni şi painjeni şi multe alte felurite animale, trăind în bună pace. Apele erau cutreierate de peşti de acvariu şi delfini. I-am admirat până când înseră. Atunci, cuprinzând cu un braţ umerii zânei, m-a întristat artificialitatea acelui ţinut. Am intrat în casă. Doctorul Drac-Zmăos se afla în fotoliu, ascuns de întunericul încăperii. L-am zărit abia când am aprins lumina.

-Bună-noapte! spuse el frecându-şi ochii. Cred că am aţipit. Îşi trase geanta către el, o deschise şi cotrobăi prin ea. Uite ce e, mi se adresă şi îmi întinse câteva foi. Am făcut unele investigaţii. Tărâmul de pe care vii ne este cunoscut. L-am descoperit cu douăzeci şi patru de mii de ani în urmă şi am trimis acolo o expediţie, dar nici unul dintre oamenii noştri nu s-au întors. Ne poţi spune ceva despre ei?

Nu mă îndoiam de buna credinţă a domnului Drac-Zmăos, dar privindu-i părul creţ, nasul turtit, pielea neagră, dinţii albi, m-am întrebat ce înseamnă pentru el *oamenii noştri*.

-Nu ştiu – i-am zis. Noi suntem o rasă a cărui timp istoric nu depăşeşte douăsprezece mii de ani. Am fi, cum credem, un neam de maimuţoi, emancipat, prin grai şi truda mâinii, de puterea instinctelor primare…În fine, graţie unei întâmplări pocite, am spus, ghicind nedumerirea zmeului, la auzul vorbelor grai şi trudă.

Domnul Drac-Zmăos îşi râcâi cu ghearele barba şi îşi scărpină părul creţ din creştet.

-Deci nu putem face lumină în chestiunea aceasta, care ne priveşte. Dar tare mă tem că sunteţi creaţia noastră.

Pretenţia aceasta, deşi mă luă pe nepregătite, mă făcu să sar, cum moale din fire nu sunt, pentru a-i pritoci nasul domnului Drac-Zmăos, dar buna mea zână mă strânse de braţ şi mă calmai.

-Ce mă intrigă, continuă Drac-Zmăos, e că în zece mii de ani, cât spui că are civilizaţia voastră, aţi atins aşa nivel tehnologic. Sunt uluit. O asemenea viteză de evoluţie nu poate fi decât malignă.

Mi s-a părut inutil să-i spun domnului Drac-Zmăos că, fundamental, cunoaştem tot atât cât ştiau şi oamenii epocii pietrei. Găsii că e mai lesne să mă laud.

-Suntem fiinţe de o inteligenţă aparte – spusei.

-Dar nu există nici o concordanţă între ce spui dumneata şi ce ştim noi – replică Drac-Zmăos, cu subînţeles.

Cum nu-mi plac subînţelesurile, fiindcă, de, prea mult s-au folosit de ele contemporanii mei, m-am arătat jignit. Mai cu seamă că începui să cred că domnul Drac-Zmăos e securist.

-Deloc – zise el, crispându-se. Sunt om de ştiinţă, domnule Autor.

Vorba lui din urmă mă ului şi mă exasperă, căci nu sufăr să fiu confundat cu autorul. Dar n-am spus nimic, fiindcă îşi strângea indignat geanta, fericindu-ne astfel. Dar îşi călcă apoi pe suflet, căci nu a rezistat iar să întrebe.

-Nu ai fost şocat când ne-ai văzut? – spuse. Arătăm altfel decât dumneata. Măcar în călătoria făcută, ai mai întâlnit alţii ca noi?

Am râs.

-Nu doar în călătorie, domnule Drac-Zmăos, ci şi acasă, în tărâmul din care vin. Sunt destui oameni aşa ca dumneata, ori pe-aproape şi destui aşa ca mine.

Domnul Drac-Zmăos păru şocat. Rămase cu mâna pe mânerul genţii şi, vădit lucru, era incapabil să salte de pe scaun în picioare. După o vreme, îngăimă:

-Poate asta explică teoriile lui Schuré…

M-am blestemat că-l lăsasem să cotrobăie prin desagii purtaţi de calul alb, în care aveam adunate cărţile, câte am fost în stare să strâng într-o viaţă.

În după-amiaza zilei următoare, mă aflam împreună cu zâna în aeroglisorul care ne purta către oraşul zmeilor. Cerul era alburiu din pricina ceţei. Am privit-o pe zână şi nu m-am putu abţine să n-o sărut. Obişnuit cu înfăţişarea pe care hainele acelui tărâm i-o dădeau, acum, în rochia terestră lucrată de mine special pentru ea, îmi părea tare caraghioasă, încât mă înduioşai.

-Mi-ar place să rămân cu tine – i-am spus.

-Ce nevoie ai tu de mine – replică întristată. Ai tu femeile tale!

S-a ridicat şi s-a apropiat de plexiglasul cabinei şi lipindu-şi fruntea de el, privi, probabil, afară, în depărtarea ceţei, ori, cine ştie, spre propriul ei adânc. Mă uimiră sânii ei lipiţi de coaste, toracele care se umfla și se prăbușea, într-o respiraţie grăbită, ca a păsărilor. O vedeam reflectată în geam, goală. Oglinda o transforma în spectru. Şi dintr-o dată imaginea i s-a schimbat, am văzut-o între pandativele şi odăjdiile ei, femeie singură, în faţa maşinii de scris, maşină care cuprindea, în braţele-i metalice pline de litere, nesfârşitul. Ce semnificaţie avea apariţia acestei femei, într-o lume hermetică? Şi mi-am dat seama că, prins de evenimentele ultimelor zile, nu avusesem timp să mai cuget la mine, la coborârea mea în lumea zmeilor, nici să mai reflectez asupra vigorii condiţiei umane.

-Vei pleca într-o zi – spuse zâna.

-Da – i-am răspuns -, pentru că sunt nimeni, sunt doar un gol ce trebuie mereu umplut cu fiinţă.

-Uite oraşul – spuse ea.

În depărtare, prin ceaţa o clipă destrămată, am zărit turlele mişcătoare ale citadelei. Clădirile pluteau la câteva palme deasupra pământului, ca insulele plutitoare.

-A fost aproape de noi astăzi – adăugă zâna.

Oraşul gravific, oraşul zmeilor, nu avea o poziţie fixă. Se deplasa de ici-colo, alandala, o asigurare împotriva unor bombardamente din spaţiu. Între clădiri existau forţe de coeziune, care făceau ca oraşul să nu se disperseze. Sub o distanţă minimă, forţele deveneau de respingere, pentru a evita ciocnirea între edificii.

-Mi-ar place să mă întorc acasă – spuse zâna.

-Dar abia am plecat - am spus eu.

-Dar casa mea nu e aici – zise ea. Am fost luată, căci fiecare împărat învins, e nevoit să trimită un copil la curtea zmeilor.

Aeroglisorul coborî în parcarea mobilă. Am luat de acolo un leviocar şi zâna formă numărul frecvenţei emise de clădirea culturii, astfel ca măruntul vehicul s-o afle prin labirintul de străduţe cu geometrie variabilă. Îmi părea acum, acest oraş, o veneţie clădită pe aer. Oare ce reprezentare asupra universului, aveau zmeii care trăiau aici, fără un centru şi fără puncte cardinale, înfricoşaţi? M-am gândit că ar fi bine să studiez folclorul lor, căci experienţa mi-a vădit că spiritul nu e decât reflex meditativ, împodobit de imaginaţie şi de credinţă, asupra a ceea ce ne înconjoară. Iar omul, cel ce dă chipul său tuturor lucrurilor şi nu e vizionar decât prin extensia subiectivă a cât cunoaşte, nu şi-a descoperit chipul şi îşi iroseşte deconcertant viaţa.

Cu astfel de gânduri am păşit dincolo de pragul clădirii culturii. După ce am înghiţit prima cupă de vin, am început să-mi spun că toţi suntem nomazi, ca zmeii plutitori…N-am ascultat însăilările zmeoaicelor de la cultură, cufundat în cugetare fiind şi nici povestea citită de zână, fiindcă mi-o spusese acasă. Până ce vinul mă învioră – şi am istorisit ce am făcut.

Nu trecuse mai mult de un ceas de la plecarea indignată a zmeoaicelor, când cu zdrăngănit şi rix apăru un corp de gardă, armat şi încorsetat în costume energetice şi urlând ordine piţigăiate prin difuzoarele căştilor. Făcură cerc în jurul meu, luându-mă la ghionţi, mi-au răsucit mâinile la spate şi mi-au pus brăţări, deşi nu opuneam rezistenţă, muiat fiind de vin şi-am auzit glasul zânei, care striga că nu sunt spion - şi se agăţă de fireturile cuantice ale căpitanului gărzii, până când primi un cot între ochi, care o linişti ca prin minune, într-un colţ al odăii pardosite cu piatră.

Apoi am fost împins, sucit şi zăhăit şi nu ştiu pe unde am mers, cu ce maşinării, către ce destinaţie şi în ce scop. O pâclă îmi încălzea ochii şi mă simţeam străin de tot ce se petrece în jur. Parcă o uşă împodobită cu grifoni vii, care răgeau din boturi şi sâsâiau din cozi, râcâind cu ghearele lemnul în care se aflau încastraţi, se deschise în faţa mea şi am păşit, neurmat de nimeni, într-o încăpere cu totul şi cu totul purpurie, în capătul căreia, cam

la două verste, atât era de lungă sala, se afla un tron impunător, cu ciorchini de rubine pe auru-i roşcat. Pe tron stătea un cardinal – aşa cel puţin am crezut, după roba şi potcapul de un roşu aprins – într-o poziţie lenevoasă, care se ridică încetişor, netezindu-şi cu palmele toga evazată din mătase sangviolentă, scrobită. Coborî două trepte şi-mi făcu semn cu degetul gheros, să mă apropii. Am făcut câteva sute de paşi răsunând de ecouri şi când am ajuns aproape de el, mă uimi faptul că insul din faţa mea nu semăna a zmeu: era roşu la faţă şi la păr.

-Ştiai că spionii nu sunt bine-veniţi? – încercă el să tune din vocea-i subţirică şi mă arătă cu degetul.

-Care spion? – m-am burzuluit încă buimac, încercând tăria cătuşelor. El îmi văzu mişcarea, luă telecomanda şi m-am simţit pe dată liber şi limpezit la minte.

-Dragul meu, mi se adresă coborând treptele şi apucându-mă amical de după umeri, pentru o plimbare prin sala sunătoare, care şi începu. Ştim de ce te-au trimis înaintea lor…

Eram atât de uimit, încât doar râgâii cu damf de vin negru, drept răspuns.

-Tehnologia voastră e foarte avansată – continuă el. De ce vreţi să oropsiţi o biată planetă paşnică şi sărăcan de ea. Vreau să facem un târg.

Eram cu un cap şi jumătate mai înalt ca el şi gros pe măsură, încât nu puteam înţelege despre ce târg putea fi vorba, când el se afla cu totul în puterea-mi. Însă îmi reprimai pornirea de a face câteva gesturi necugetate, căci nu se cădea.

-Nu vrei să mediezi între noi şi ai tăi, în folosul statistic al ambelor tabere?

O, dragii mei terieni, mi-am spus, iată că prin mine vă paşte norocul!

-Cu dragă inimă, Prea-Nspânat-Roşimea-Voastră – i-am răspuns, amintindu-mi titlul pronunţat o dată de zână -, dar tărâmul de pe care vin e atât de departe, încât nu aflu cale să transmit dorinţa Voastră (făcui o plecăciune!) generoasă şi atât de necăjită, încât nimeni nu poate jindui la ceva de-al ei.

-Diplomaţia, diplomaţia – replică el zâmbind cu înţeles, în timp ce un curent de mare voltaj îi străbătu trupul, oţelindu-l ca pe o ţepuşă, încât atunci când scoase mâna din buzunar, am văzut că mâna lui era un om de cârmâz cu o seceră, hârşti! Iar cealaltă mână era un om de porfiră cu un ciocan, poc!

-Semenii tăi sunt aproape – continuă el -, se îndreaptă spre noi cu cinci nave, fiecare mai puternică decât întregul nostru tărâm. După aceste vorbe urcă pe tron şi am văzut cum omul cârmâziu şi omul de porfiră se giugiuleau. Altfel, unde îţi stau picioarele îţi va sta capul, spuse cu hotărâre şi am înţeles că nu glumeşte. Căci raportul supusului nostru Drac-Zmăos te arată fără tăgadă: spion.

Am lăsat-o îndată moale, căci nu aveam altă cale.

-Ca să-mi dovedesc buna credinţă – am spus – şi lipsa legăturilor cu agenturile imperialiste, ne vom alătura, eu şi calul alb înaripat, flotei Prea-Nspânat-Roşimii-Voastre, spre a-i zdrobi pe atacatori.

-Nu, spuse el. Nu ţi-aş uşura astfel sarcina de a ajunge la ai tăi? O să mă ajuţi să conduc bătălia din faţa ecranelor, la sol – mă anunţă şi, apăsând un buton al telecomenzii, m-am aflat îndată într-o celulă îngustă şi igrasioasă. Teleportare, holografie, şarlatanie? Căci nici o clipă de somn nu cred că s-a interpus trecerii mele între cele două încăperi.

Nu vă mai spun acum despre gândurile negre ce au năvălit peste biet cugetul meu, nici de sentimentul de vină faţă de mine însumi, ştiindu-mă captiv. Mă gândeam la sărăcana zână – ce să se fi întâmplat cu ea? Într-un atât de scurt răstimp, i-am căşunat o lungă şi iremediabilă suferinţă. Mai cugetam de nu cumva invazia de care vorbise Roşimea, era o înscenare doar, ca a Domnului Preşedinte al lui Asturias. Şi de-o fi una, de-o fi alta, cum să-mi aflu scăpare din mâinile acestor străini, căci, cum zice proverbul, de propria-ţi piele ţi se rupe inima. Cu astfel de gânduri am adormit şi am visat pârâul cu maluri vegheate de mici amoraşi, calul alb înaripat aciuiat între pomii fructiferi ai grădinii şi apoi, îndelung, o carapace de broască ţestoasă, care se legăna pe un vis de mare…eu cu zâna…până când domnul Drac-Zmăos îşi iţi căpăţâna peste noi, cu mâna lui groasă clătinând arca, mai-mai s-o răstoarne. Dar când deschisei ochii, văzui mătăhăloasa făptură a căpitanului gărzii, cu nimic mai măruntă ca a lui Drac-Zmăos. Avea fruntea brobonită de sudoare şi uitătura tulbure a taurului în ultimul act de coridă.

-Au venit! – atât spuse şi crăpă de frică, încât fui nevoit să-mi astup nasul, căci maţele-i duhneau şi să-mi întorc privirea de la scârbavnica-i făptură.

-Tot ce fac oamenii se scurge în creaţie – filozofă Prea-Nspânat-Roșimea-Sa…Tot ce fac oamenii e creaţie asupra a ceea ce fac oamenii – mă îmboldi el iar să meditez, încât îmi zornăiră creierii leneviţi de închisoare. Nedumerit de buimăceala mea, reluă pe un ton mai ridicat: oamenii creează despre ce creează oamenii. De această dată fu convingător, încât plecându-mă, i-am lăudat înţelepciunea. Căci altfel putea crede ori că sunt prost, ori că îl cred prost – şi judecaţi cum se cuvine ricoşeul ce-l putea provoca asemenea purtare! Zâmbi cu superioritate, poate fiindcă mi-a fost atât de greu să pricep și îmi arătă holovizoarele.

-Îi vom intercepta în trei minute – spuse.

Eu mă rugam în gând să nu fie fricos, fiindcă frica aduce nevricale şi nevricalele instigă limbariţa, iar limbariţa dă dureri de cap celui ce o ascultă. Dar nu era fricos. Stătea drept în scaunul ergonomic, privind imaginea de pe ecran, iar omul cârmâziu cu seceră, hârşti!, care era mâna sa dreaptă şi omul porfiriu cu ciocan, poc!, care era mâna sa stângă, se giugiuleau – acesta fiind singurul semn de nervozitate. Pe ecran erau trei nave, cam cât jumătate din Terra fiecare – şi fără tăgadă decelerau, iar ţinta lor era tărâmul zmeilor.

-Imperialiştii! – mormăi cu o ură ne-mpăcată în barba-i spână Prea-Nspânat-Roşimea-Sa.

De aş avea vreme, în cele trei minute care au mai rămas, aş expune întreg planul pe care-l ticluisem, uzând de experienţa mea de Narator, pentru distrugerea agresorilor, însă asta ar lua, excluzând flecăreala, cel puţin trei săptămâni din poveste, încât mi-e teamă să nu fiu suspectat de limbariţă. Aşa că prefer să petrec în tăcere secundele rămase, gândind la Fortăreaţa Sol şi Fronturile de Comandă ale lui Norman Spinrad, care numai izbânzi aduceau.

Navele cele mai bărbătești ale zmeilor, infime puncte pe ecran, încât credeai că sunt paraziţi video, se apropie de agresori. Vor împroşca, din pântecul borţos, tot ce mintea lor seacă, ajutată de timp, a putut născoci întru aducerea dezastrelor. (Eu aş fi adăugat conţinutul câtorva conserve expirate, preferabil de peşte şi câteva salamuri din epoca de aur, dar propunerea mea fu respinsă). Şi iată-le ajunse la distanţa de unde îşi puteau lansa încărcătura. Prea-Nspânat-Roşimea-Sa mă-ntrebă din ochi dacă e timpul, eu clipii, iar el îmi luă clipitul drept confirmare, căci nu avea altă cale, fiindu-i tărâmul în joc,

încât comandă: FOC! Şi a fost al doilea *big-bang*, a doua naştere a universului, marea explozie, sau aşa puteai crede: jerbe de foc şi nori de pucioasă, în care se anihilau proton cu antiproton şi se năşteau particule elementare, heliu şi apoi hidrogen. Nu mai spun!…Cum, după acel minut de strălucire sfântă, în care mintea zmeiască şi-a putut admira măreţia, cele trei mari nave decelerau încă, în loc să accelereze în fragmente, s-a comandat lansarea, până la epuizarea tuturor arsenalelor, ale teribilelor expresii vrăjmăşeşti de la sol. Cerul s-a mai umplut de patru-cinci ori cu lumina genezei (ori cu deflagraţia apocalipsei, pentru cei ce o îndrăgesc mai mult), după care am rămas cu buzele umflate, căci nu mai aveam cu ce fi agresivi. Am adăstat dar în pace şi tihnă, privind steguleţul cel alb înfipt de Prea-Nspânat-Roşimea-Sa în centrul hologramei, aşteptând sfârşitul. Geaba am căutat a-l îndupleca pe senior să mă păsuiască de *moartea comună*, pedeapsă prematură şi nemeritată, dată fiind juneţea şi inocenţa mea, lăsându-mă să-mi înham calul alb înaripat şi să zbor încotro mi-or vedea ochii. Ba chiar am promis, ca supravieţuitor unic, să fiu martorul şi gura de aur a tragic-zguduitorului lor sfârşit, ce astfel va fi cunoscut în toată Galaxia. Nu a vrut şi pace!

-Testis unu, testis nulus – a mormăit el, asemenea unui dac romanizat. Apoi rupse din calendar fila cu decembrie '89.

Agresorii s-au dovedit blânzi şi nu au răspuns cu foc imperativelor noastre războinice care, fie vorba între noi, au ucis doar câteva duzini de zmei şi au avariat câteva clădiri, mai cu seamă pe cele ale culturii. Ajunşi aproape de tărâm, au ieşit din nave şi încălecând scuterele lor spaţiale, s-au înghesuit, care mai de care, pe solul planetei. Unii veneau cu reactoare în cârcă, alţii coborau cu săniuţa pe poduri de gheaţă construite ad-hoc, alţii cu aripi de şindrilă – iar Roşimea Sa spumega de furie, cu faţa încinsă. Era convins că dacă nu s-ar fi luat după clipitul meu din ochi şi nu ar fi consumat toată muniţia, le-ar fi putut acum veni de hac agresorilor. Dar nu mai avea leac de pulbere de puşcă. Aşa că aştepta ca un cal îndelung călărit. Miile de duşmani veniţi din cer, ca paleoastronauţii ce-au zidit piramidele, erau o fericită delegaţie, care mulţumi cu plecăciuni pentru calda primire făcută de zmei, ce i-au cinstit cu aşa haram de artificii, câte nici la 4 iulie nu-şi permiteau ei înşişi a risipi. Roşimea Sa înghiţi în sec, dar se ţinea încă drept. Apoi îşi exprimă bucuria de a-i avea ca oaspeţi, cu rândul, se rugă, dată fiind mulţimea lor câtă frunză, câtă iarbă; să nu coboare

mai mulţi de două milioane odată, timp de o săptămână fiecare contingent - şi chefurile o ţinură astfel un an, ca la nuntă, chiolhanuri în lege, vreme în care m-am înzdrăvenit pe deplin alături de zână, după nefericitele noastre suferinţe. Am tocit trei ţesturi de broască ţestoasă şi mai toceam încă altele, de nu ar fi venit vremea de ducă a agresorilor şi a mea. Ei lăsară în jalnică stare tărâmul zmeilor, ruinându-l fără putinţă de întoarcere, căci petrecuseră fără oprire şi cu mare nesaţ, asemenea lăcustelor. Roşimea Sa fu astfel sleit, încât ultima oară când l-am văzut, din roşu devenise albastru şi mai uşor decât ţânţarul. După privirea lui uscată, credeam chiar că şi-a pierdut minţile, dar el mă dezminţi şi puse, cu sprijinul meu nesilit decât de frică, încă una la cale, fapt ce îl trecu în rândul sfinţilor, precum odinioară pe ser Ciappelletto, care nu se lepădă, nici în ultimul ceas, de crez şi de sine.

De-atâta suferinţă îndurată, Roşimea Sa devenise albastru. Şi după ce înfiinţă asociaţia autointitulată Siropuri Roşii Inocente, se ridică din scaun, forţându-şi balamalele să se îndrepte, după care nu mai putu să le îndoaie altădată şi rămase ţeapă, încât unora le stârnea mila, dar şi aşa s-au găsit destui lăudători, ce-l măguleau pentru poza-i verticală ca parul înfipt în pământ, semn de nobleţe. Roşimea Sa se mai învârtea după Soare, dar acest ultim căpitan al său căzu la datorie, în timpul misiunii descifrării unei cărţi, ce-l săgetă la cap. Dar, pentru a nu lungi vorba, Roşimea Sa, metamorfozat în Albăstrimea Sa, îmi ceru să aflu, oprind pentru o zi dragostea mea cu zâna, de ce cuceritorii nu-i cotropesc. Şi astfel m-am făcut de râs. Erau umili excursionişti, ce băteau căile galaxiei în căutare de distracţii – iar distracţia lor cea mai mare era să facă tărâmurile pe unde treceau pieţe de desfacere. Căci altfel cum, erau nedumeriţi, ca de o insultă adusă raţiunii, o civilizaţie îmbelşugată ca a lor, să ia fie şi un capăt de aţă de la cel care are atât de puţin, încât se poate spune că nu are de loc.

Am fâlfâit batista pentru ultimul excursionist care părăsea Zmeiland, îndreptându-se către nava cu care şi-a continuat apoi călătoria şi nu ştiu dacă nu cumva a ajuns şi pe scumpa mea Terra, acasă, căreia îi duc atât de mult dorul. O ţineam pe zână la pieptul meu, măruntă şi fragilă. Nu a făcut semne de bun rămas, dar avea ochii înlăcrimaţi, ca şi când o lume ar fi sfârşit atunci. Şi poate acesta era şi adevărul. Fără vizitatori, tărâmul zmeilor părea pustiu şi, la drept cuvânt, era pustiit. Energia şi-o consumase în tirul contra

invadatorilor şi acum oraşele erau la pământ, nu mai aveau susţinere antigravifică şi arătau ca orice oraş cu semnele de ruină ale betonului. Liniştea se înstăpânise, mai mult chiar decât în vremea cruntei dictaturi, iar zmeii, sărăciţi, îşi rodeau de sub unghii, disperând, de-mi făcea până şi mie milă soarta lor. Tărâmul decăzuse în câteva luni, încât nici un Făt-frumos n-a mai dat pe acolo, căci şi-ar fi risipit demnitatea.

Am luat împreună cu zâna leviocarul către casa ei. Nimic să se fi schimbat nu părea, doar că tristeţea parcă nu ar fi fost din noi, ci încuibată în însuşi acel tărâm blestemat, cutreierându-i aerul aburos. Şi întrucât pârdălnicia vieţii a întrerupt povestea iubirii dintre mine şi zână, nu mă încrâncenez a mai istorisi nici eu prea multe.

Am urcat împreună cu zâna pe cal, fără a scoate o vorbă măcar dimpreună, călătorind către tărâmul ei de baştină, cerul. Şi mult a mai plâns fecioara, în ascuns de mine, ştiind de despărţire. Nici eu nu eram vesel, deşi vroiam să par şi eram gata de a ceda rugăminţilor ei cu raze, de a ne pierde urma în larg, neştiuţi de nimeni. Şi mă lăsam sedus, dacă zâna n-ar fi trebuit să lumineze lumile. Dar nu ştiţi, zău, ce s-a întâmplat în chiar timpul implorărilor ei. Se făcea că mă strecor cu armăsarul meu cât un fir de praf, printr-o cetate scăldată de soare şi ape, împovărată de aur şi cristale şi locuită de zei goi, care se drăgosteau pe dalele de marmoră ale pieţei, precum şerpii, fără a le păsa de nimic. Se întindeau şi unduiau îmbârligaţi, sărutându-se şi colcăiau şi năpârleau, încât mi s-a făcut ruşine să mai privesc, neştiind ce va ivi natura de sub pielea lor lepădată. Am dat ghes calului şi într-un norişor de scânteieri, am părăsit tărâmul şi pe zeii cei minunaţi, ieşind în răcoarea înstelată a cerului întunecat, unde îmi reveni boala, care nu mi-a trecut decât după ce un glob de apă, mare cât un Ocean, mă spălă pe mine şi calul, care trecu cu greu, purtându-mă dincolo de sfera umedă şi sărată. Iar eu se făcea că m-am trezit şi-am văzut în urmă globul lichid cum se divide şi se împarte în două, asemenea unei celule şi parcă mi-ar fi făcut semn de bun rămas fiecare din părţi, dar nu pot afirma nimic cu certitudine, deşi se făcea că febra mi-a trecut şi când am privit termometrul, nu mai aveam decât treizeci şi şapte de grade căldură în corp şi mă simţeam sleit, încât am luat două întăritoare şi m-am culcat iar. Astfel încât la trezire, nu mai ştiu ce a fost aievea şi ce am visat.

Aici, când zâna tocmai sfârşea ultima parte a poveştii scrisă anume pentru mine şi eram gata a ne legăna iar în carapacea broaştei ţesturoase, răsună soneria şi se ivi domnul Drac-Zmăos, ce purta o scrisoare de la Prea-Nspânat-Albăstrimea-Sa. Mă invita, singurel, la o șuetă. Cum nu se cădea să refuz, m-am dus. Mă întâmpină jovial şi purpuriu în obraji.

-Fiindcă toate s-au terminat cu bine, spuse, nu mai avem decât un amănunt de pus la punct. Şi zicând acestea, apăsă un buton al telecomenzii şi mă încorsetă. Doi haidamaci ieşiră din senin, purtând banderole cu iniţialele asociaţiei Siropuri Roşii Inocente şi puseră mâna pe mine.

-Desigur, fiindcă am instaurat democraţia, ai dreptul la o explicaţie – spuse Albăstrimea Sa. În tărâmul zmeilor, nu ai voie să cunoşti realitatea. Aceşti băieţi vajnici te vor duce în sala magnetică şi îţi vor şterge memoria. Doar câteva fragmente vor rămâne, bine legate între ele, ca să închege o poveste. Apoi vom sfârşi dându-ţi pe Drac-Zmăos drept ofrandă, să-l împlânţi până la gât în pământ şi să-i tai capul, ca şi când ar fi zmeul de aur. Iar frumoasa ta fecioară se va înălţa unde-i e locul, în cer, ca să lumineze pământul.

Am înţeles pe dată machiavelismul planului său, căruia nu mă puteam opune. Mai cu seamă, îmi răsunau în minte cuvintele: nu ai voie să cunoşti realitatea. Aici, orice, trebuia transformat în aparenţa lui. Aşa îmi explicam toate faptele petrecute. Însă nu mă lăsai pradă gealaţilor, înainte să strig: *Dar avem revista Memoria*, şi nici înainte să iau apărarea bunului Drac-Zmăos.

-Mai sacrificăm şi de ai noştri – zise-Nspânatul -, dacă o cere cauza.

…Acum, amintindu-mi cele petrecute cu mine, am reluat lectura scrisorii lui Miron Licurici, care îmi descătuşase memoria şi în care el povestea aceleaşi fapte, însă altfel.

După ce m-am însănătoșit, încât nu mai aveam decât 37° căldură în corp, am privit cu ochiul ascuns şi atunci am văzut că mă aflam lângă o intrare oranj – intrarea unui labirint. De aici, stăpâne, nu te mai pot purta, spuse calul şi desfăcându-şi aripile, a zburat către cer şi doar umbra lui a mai rămas o vreme lângă mine. Privind în jos, am văzut cum pământul nutrea ierburi şi flori, iar ceea ce vedeam cu ochiul cel tainic, era miraculos, dar asta pentru că era neobişnuit, deoarece ochii fizici cunosc mai mult întinderile de albastru şi

verde. Da, câmpurile erau vermion o vreme, apoi erau magenta, iar cerul era violet şi transparent, apoi siena, iar alteori neftiu. Am văzut pe pajişte un elefant roz şi fiindcă era singura fiinţă aflată acolo, m-am îndreptat spre el şi i-am mângâiat burta. Elefantul se gâdilă şi începu să râdă cu hohote, încât mă molipsi şi pe mine şi am râs amândoi, tăvălindu-ne prin iarba grasă. Dar când mi s-a potolit veselia, poate că din pricina muşchilor mult timp contractaţi sau întinşi, mă simţeam întristat. Nu ştiu cum voi pleca de aici, i-am spus elefantului. Şi el: suflă în trompa mea. Şi am suflat cu putere, până când elefantul se umflă ca un balon şi începu să se înalţe, cu mine atârnat de trompa lui. O vreme am dat din picioare, dar apoi elefantul îşi făcu din frunte o scară, pe care i-am urcat în spinare. Şi am plutit aşa vreme lungă şi am ajuns într-un tărâm în care hipopotamii aveau aripi şi ne-au însoţit un timp, ca un stol vesel. Iată un elefant roz care zboară – strigau piţigăiat privind spre noi şi acest fapt le părea în aşa măsură hazliu, încât râdeau de gata să se prăpădească. Unul, din pricina hohotelor, chiar se răsturnă pe spate şi l-am văzut cum se rostogolea căzând printre norişorii pufoşi de sub noi şi abia când era departe, încât avea mărimea unei rândunele, se răsuci şi făcând un luping, se înălţă iar, după ce atinse cu burta iarba, lăsând o lungă dâră în ea, ca un aerodrom. Am văzut şi bivoli şi rinoceri cu aripi, dar erau sobri, treceau pe lângă noi, trăgând cu coada ochiului, ca să nu-şi arate uimirea, ce le părea nedemnă. Dar nu numai atât. Am văzut şi stânci şi vârfuri de munte ce zburau prin cer şi capre cu iezi zburători şi vaci zburătoare, ba, chiar, elefantul îmi arătă într-o zare un porc cu aripi, cufundat pe jumătate în vălătucii unui nor negru ca o mocirlă. Am tot plutit, până când apăru, departe, un munte albastru, de care, când am fost mai aproape, mi-am dat seama că era o scrumbie, un ţâr, ce stătea în coadă şi cu botul căscat către boltă, sorbindu-o. Am intrat şi noi prin gura lui, coborând în el ca în leviatan şi noroc că petecele de cer pe care le-a supt, păstrau lumina soarelui în ele, căci altfel ar fi fost beznă. Emanau, e drept, o lumină difuză, dar care era verzuie şi foarte plăcută, cum o împrăştie fosforul de pe ceasuri. Priveşte Nilul, mi-a spus elefantul şi l-am privit uimit, căci apele lui stăteau vertical, asemenea unui om subţiratic, ale cărui picioare erau o deltă şi al cărui trup era ca o funie de apă şi mâl, ce se tot subţia către vârf, spre izvoare, cu un halo de reţele fine, afluenţii. Iar Nilul era lângă stâlpul unei porţi sculptate, care avea lângă celălalt stâlp Gangele, asemeni unui înalt şi subţire roi de albine, ca un fuior de fum de culoarea galbenă a lutului pur, sau a frunzelor toamnei arzând mocnit

într-o zi senină. Am constatat apoi că în burta ţârului fiinţe şi lucruri erau verticale şi prelungi. Un ou, de pildă, putea fi asemenea unei săbii fără mâner – şi deşi nu avea încrustate în el diamante, coaja lui de calciu poros părea ea însăşi o piatră preţioasă, mată ca pielea unei fecioare insulare sau asemenea colierelor de corali de la gâtul acesteia. Dovleceii erau ca bastoanele şi coaja lor verde primăvăratic era înrourată. Am văzut în arbori prune vinete ce aveau forma păstăilor şi mandarine de un portocaliu ars, ce arătau ca ţâţele caprelor. În poarta dintre cele două fluvii stătea un cardinal, asemeni celui pictat de El Greco, doar că mult mai înalt şi prelung, care atunci când am vrut să trecem, a spus: Staţi, parola! Eu am vrut să răspund: poc! dar elefantul mi-o luă înainte şi strigă vesel: Eu sunt elefantul roz păros, cu codiţă de pardos! Şi atunci, pentru că nu era aceasta parola, poarta sculptată se împodobi cu grifoni vii, care răgeau din boturi şi sâsâiau din cozi, râcâind cu ghearele lemnul în care se aflau încastraţi, iar în faţa porţii, între fluvii, se ivi un tron, înălţându-se din aburii unei genuni. Şi tronul avea ciorchini de rubine atârnaţi ca strugurii pe aurul roşcat din care era făcut. Cardinalul se aşeză pe tron şi o clipă toga sangviolentă i se desfăcu de pe trup şi i-am văzut picioarele păroase, de ţap şi sexul vineţiu marmorean, care atârna între ele. Îşi acoperi grăbit picioarele, apoi îşi fixă mitra care-i alunecase pe-o ureche, lăsând să se vadă o jumătate din fruntea lui pe care avea o umflătură, un corn acoperit cu piele verde, mucegăită, în care colcăiau viermi de culoarea caisei şi a levănţicii. Dar nu m-am speriat de el, fiindcă avem o veche amuletă, cea dăruită de tine în joacă, dar care, am constatat într-o zi, avea puteri miraculoase şi mă păzea de spiriduşi, de negi, de bambocciate, sfrenţe şi de fameni, încât atunci când îmi făcu semn cu degetul gheros să mă apropii, m-am dus către el fără teamă şi i-am văzut faţa roşie şi părul roşu şi pupilele roşii, verticale ca ale pisicilor. Am îndreptat discret inelul spre el, ca să fiu ferit de orice pericol şi am văzut cum un curent de mare voltaj îi străbătu trupul, oţelindu-l ca pe o ţepuşă şi acest spasm îi descleştă fălcile şi îi căscă gura într-un urlet în care se amestecau vocile tuturor lighioanelor şi i-am văzut bolta palatină cărămizie, dinţii ascuţiţi verzi-gălbui şi limba conică şi despicată la vârf, ca a şopârlelor. Iar din rărunchi urletul îi ieşi cu o asemenea duhoare, încât cred că în el erau miliarde de morţi ce putrezeau şi m-am făcut livid şi îmi venea să vărs, iar elefantul căpătă culoarea ciulinilor, apoi pe cea a somonilor, apoi se făcu asemeni fragilor sălbatici, apoi ca murele, vânăt şi la sfârşit deveni purpuriu regal şi zvârcolindu-şi trompa ca pe o râmă

strânsă între degete, îmi spuse: Nasul meu nu suportă duhoarea aceasta. Dar eu l-am mângâiat pe ceafă şi i-am spus despre cardinal că nu are nici o putere asupra noastră şi el a spus: Te cred, dar nu înseamnă că nu pute şi ar fi bine să plecăm de aici, numai că eu vroiam să trec prin poartă, ca să-mi continui drumul, însă cardinalul ne tăiase calea şi acum, cu o mare sforţare, îşi recăpătase stăpânirea de sine, deşi îi vedeam muşchii obrazului ce i se răsuceau spasmodic sub piele, ca şi cum ar fi avut sub ea şerpi sau viermi. Iar din acea mare încordare prin puterea căreia se stăpânea, i-am văzut mâna aşezată pe genunchi metamorfozându-se, se umfla şi se chircea, schimbându-şi forma, până se făcu un om cârmâziu cu o seceră, iar când o scoase pe cea ascunsă în robă, am văzut că era un om porfiriu ca un ciocan şi atunci m-am înspăimântat şi elefantul asemenea mie şi a pornit ca o săgeată înapoi, trecând printre cele două fluvii ca două fuioare, unul de culoarea mâlului fecund, altul de culoarea lutului galben, pe care le-am văzut cuprinse de o mare tulburare şi teamă. Am vrut să ieşim prin botul ţârului, dar el îşi încleştase fălcile şi deasupra noastră erau dinţii lui ca nişte ace, dese ca firele unui război de ţesut.

Aşa că o vreme am hălăduit prin burta ţârului, urmăriţi de ochii roşii ai cardinalului, din care ţâşneau fulgere în formă de seceră şi tunete în formă de ciocane, de care cu mare fereală ne păzeam. Erau fulgere turcoaz şi verde de ocean şi roşu-castaniu şi violet, ceruleum, albastru brebenoc şi bleu de lişiţă şi de floare de colţ şi purpurii şi maro de mahon şi roz de fragi sălbatici, cărămizii, oranj, galbene, negre, violet de mură, siena, aurii – şi transparente, încât ar fi creat un spectacol feeric, dacă lovitura lor nu ar fi prefăcut în cenuşă locul ce-l atingeau, căci punctul lovit se beşica, parcă mâncat de acizi, fierbea o vreme şi apoi se transforma în tăciune. Tocmai când puterile ne erau istovite, de atâta fără răgaz fereală, am avut norocul de a găsi un adăpost şi acest adăpost este pântecul Reginei Gravide, în spatele căruia ne-am ascuns. Ea este stăpâna acestui tărâm şi o dată la o mie de ani naşte. Dar ultima ei facere nu a mai avut loc, căci tocmai la vremea sorocului, a intrat în burta ţârului Albastru-Roşimea-Sa şi toate întâmplările au fost suspendate. Astfel, stăpâna regatului a devenit Regina Gravidă, ce stă culcată cu faţa în sus, zbătându-se în chinurile naşterii, pe care nu o poate duce la capăt. Iar burta ei, ce era ţuguiată asemenea unui dovleac, a crescut acum cât un munte, căci au trecut de atunci o mie de ani şi s-a împlinit şi al doilea soroc. Noi stăm ascunşi după ea, feriţi de săgeţile care asupra ei nu au nici o putere şi cât ne

stă în putinţă o mângâiem cu vorbe, dar vorbele noastre nu sunt de ajuns, căci durerile ei sunt mari. Degeaba ne spune despre naşterile uşoare pe care le-a avut altădată, căci amintirile nu îi sunt de nici un folos. Atât sunt de mari durerile ei, încât nici chiar elefantul roz păros cu codiţă de pardos, care la început o făcea să râdă, povestindu-i de rudele lui, mai cu seamă de fratele său, măsliniul cu codiţa ca burghiul, nu o mai poate înveseli.

Întru aceasta, dragul meu prieten, ţi-am scris, cerându-ţi ajutorul, pentru noi şi pentru regină. Căci stau aici fără ieşire, în burta peştelui, în care Albastru-Roşimea-Sa ne pândeşte, iar de ne va prinde, nu îmi pot închipui ce se va putea întâmpla, dar văd tulburarea fluviilor care au început să sece şi tufele de fragi ce se usucă şi dovleceii care au început să putrezească din cauza prezenţei malefice a Cardinalului. Tot ce îţi pot spune e că, de ne va prinde, îmi va şterge şi mie memoria şi nu vei mai putea niciodată afla cele petrecute nici cu mine, nici cu tine însuţi, căci nu îţi voi mai putea scrie, ca să afli şi ca să-ţi aminteşti. Poate că îţi pasă mai puţin de aceasta, căci tu nu visezi pe omul de cârmâz şi omul de porfiră şi încă nu a venit vremea să treci prin Poartă, însă eu, prietenul tău, îi visez şi mie, vechiul tău prieten, mi-a venit vremea trecerii. Iar dacă nici de aceasta nu-ţi pasă, ştiu că soarta Reginei Gravide te va înduioşa atât de adânc, încât o să pleci către noi.

Dar cum au început toate acestea într-o staţie de autobuz, după ce sufletul meu s-a separat de trup, îţi voi povesti abia acum…

VI

Ieşit atunci din buchile scrisorii, avui un şoc, descoperindu-mă aşezat pe scaunul meu, în faţa computerului. Am înţeles că străbătusem încă un drum, că ajunsesem în capătul altei căi, care însă de data aceasta nu se închidea, căci prietenul meu îmi dăduse o veste. Şi chipul lui osos îmi veni în memorie, ochii lui atenţi la mişcările mele, trupul său mărunt, care şi la maturitate părea de copil. El ne-a adus jocurile şi aşa ne-a făcut captivi, prieteni ai lui, căci orice iubire e o captivitate.

Într-o zi l-am văzut zâmbind misterios. Mic cum îl ştim şi îmbrăcat într-o cămaşă de pânză cadrilată cu mâneci scurte, purta sub braţ tabla de Monopoly. Ne-am aşezat pentru a juca acest nou joc, sub bolta viţei de vie din curtea lui.

-Asta am vrut să văd, spuse după câteva ceasuri, când eu, de mult lamentabil falit, aşteptam sfârşitul sorţilor celorlalţi, iar jocul din acea zi luă sfârşit. Mă privi enigmatic, intens, cu un soi de complicitate în ochi, cu capul puţin aplecat. Ai câştigat toate jocurile până acum, mi-a spus, afară de acesta, care e guverna de hazard.

-Are vreo semnificaţie acest fapt? l-am întrebat după ce băieţii plecară.

-Nu ştiu, spuse. Dar Monopoly nu ţi se pare că seamănă cu viaţa? Treci dintr-o căsuţă în alta şi fiecare loc îţi schimbă identitatea şi totul se întâmplă după o aruncare de zaruri. Fie că este aruncarea ta, fie a celorlalţi. Atârni de norocul lor, pierzi sau câştigi, chiar dacă stai. Identitatea ta se schimbă indiferent ce faci, ceea ce demonstrează că existenţa ţine într-o mică măsură de faptele tale şi de norocul tău, căci depinde mai mult de faptele celorlalţi.

-Da, existenţa e un întreg, am strigat. Suntem legaţi unii de alţii.

Dar Miron nu mă ascultă.

-Problema e dacă aruncarea zarurilor e guvernată de Destin, sau hazardul există cu adevărat? Doar că noi nu avem nici o cunoaştere despre cum funcţionează zarurile în cer, ele ne pot aşeza într-o căsuţă sau alta – şi atunci identitatea noastră, pe care ne-o ştim noi drept identitate, e falsă. Căci cui o putem asimila: celulelor, care sunt într-o continuă înnoire, memoriei individuale, care se transformă necontenit cu fiecare zi, modului de a concepe lumea, care şi el se află în mişcare, inimii, care e mai puţin schimbătoare, formei nestatornice a trupului nostru, chipului pe care ni-l vedem în oglindă? Sau însuşi destinului? Care din toate acestea ne e identitatea şi de ce ne naştem într-un anumit loc pe pământ, la un anumit ceas, sub anume aştri şi avem o anume viaţă?

Şi mi-am amintit de cuvintele lui de atunci, din copilărie, pentru că gânduri asemănătoare mă încercau stând pe scaunul pe care m-a aşezat managerul. Nu, nu se află o taină aici, e altceva, cu mult mai profund, căci mă sileşte să înţeleg viaţa, destinele deci, pe care le-am văzut atât de fluctuante…Locuim între cauzalitate şi mister, ca vulturii între cer şi pământ, mi-am spus, dar atunci se ivi Homer, gârbov, îmi prinse mâna, mi-o întoarse cu faţa în sus şi îmi lăsă în palmă scrisoarea lui Miron Licurici, apoi se destrămă în spirale de ceaţă.

Citii: În lungul timpului, am alăturat cărţile pe rafturile bibliotecii, astfel că le-am privit ani în şir apoi, fără a le mai citi, până mi-am dat seama că o dată cu fiecare ceas

trecut, între cărţi se producea o fuziune, se năştea logica unui univers separat, ce tindea să devină logos. Da, am înţeles că această subtilă împreunare se-nfăptuia graţie puterii legilor Logosului, ce reorganiza existenţa, prin unirea literelor şi fantasmelor din toate cărţile. Există o logică primordială care nouă, oamenilor, încă nu ne este cunoscută, dar ne va fi. Cauzalităţile, mi-am dat seama atunci, nu erau decât cele ale unei lumi a aparenţelor, lumea în care existăm diurn. Şi cercetând cauzalităţile, am constatat că toate cele cunoscute de noi, sunt doar aparenţe, însă există o alcătuire subtilă a lumii, pe care abia încep să o cunosc, o alcătuire în care iubirea şi credinţa, temeiuri ale unei vieţi angajate, produc ceea ce, în viaţa de toate zilele noi numim miracol, dar care nu este decât legea, dezvăluită ochilor noştri subtili în câte o clipită, a adevăratului univers, de care noi ne-am rupt. Mi-am dat seama de toate acestea privind un raft doldora de cărţi, dintre care am fost nevoit într-o zi să scot o carte. Şi în acea clipă, observând golul ce s-a căscat, pe care l-am resimţit cu durere şi panică, am înţeles că toate acele cărţi fuzionaseră între ele, născând un univers ce era în mic repetarea Logosului. Tot atunci am înţeles că oamenii sunt asemenea cărţilor aşezate într-un raft de bibliotecă. Ei fuzionează într-o lume, a cărui văzduh e Logosul, pe care nevăzându-l, trăiesc păcăliţi de aparenţele materiei, deci sunt mai puţin decât cărţile. Şi aşa am înţeles prăpastia. S-a căscat când am scos o carte din raft. Era o minciună. Căci ele s-au aşezat fundând o lume a cărei lege e logica eternă, primordială în orice clipă, dar eu încă le mai priveam cu ochii fizici şi aşa am văzut genunea. Da, oamenii sunt asemenea cărţilor şi în ceea ce credem noi că e viaţa, minţiţi de aparenţe, când iese un om dintre oameni, murind, se naşte un hău, pentru că noi credem că există moarte. Poate că vei înţelege aceste lucruri, le vei înţelege, pentru că ele se află în tine şi le cunoşti, deşi nu le iei cu totul în seamă şi nu te-ai aplecat asupra lor, pentru a încerca să pătrunzi în ele. Eu am pătruns, asemeni unui vierme, sfredelind carcasa aparenţelor, coaja de măr a Logosului, însă înfruptându-mă nu din coaja albă a unui măr, ci din substanţa nesfârşită şi insubstanţială a logicii primordiale. Dar poate nu vei înţelege, căci în timp ce eu am pornit pe calea nesfârşită, tu ai luat calea literaturii – şi de atunci poveştile noastre diferă.

-**I**a loc, domnule autor, mi-am amintit cuvintele managerului, spuse când m-a aşezat în faţa computerului. Şi privii ecranul, căci în fosforescenţa sa se ivise o lumânare, dar

mai apoi, privind în jur, eram înconjurat de lumânări care ardeau, încât până la orizont, pământul părea cuprins de pojar. Şi până dincolo de orizontul vederii, dincolo de fluviul aburos, de cataracte şi de stânca vârfului de munte ce plutea pe nori, se aflau lumânări. Mi-am amintit atunci de Crăiasa Zăpezii, de plaja pustie, de nisipul în care mi s-au imprimat paşii, paşi la care nu mă voi putea reîntoarce, ci doar, în unele clipe, oprit în loc, aşezat cu faţa spre trecut, voi putea privi incrustaţiile lor tot mai mici, cu marginile mâncate de valuri…Lumânări de argint vreau, am strigat şi în absidiola imensei biserici gotice a visului meu diurn, în nava fanteziei, în turnul cu fleşă al imaginaţiei, în altarul serenităţii, lumânările s-au preschimbat în tuburi de argint, din care flăcările scoteau sunete prelungi, ca acelea ale picăturilor ce cad de pe ţurţurii stalactitelor pe stânci umede, care fac ca sunetul să fie continuu, sunet şi ecou, ca ieşit dintr-o orgă. Cine a produs metamorfoza lumânărilor, m-am întrebat, am privit în jur, dar nu era nimeni să-mi răspundă. Şi aflat în acest cântec nesfârşit, la care rezonau pietrele, mi-am amintit vorbele lui Homer: cuvântul se naşte din uscăciune, din foc, rostirea e întotdeauna verticală, îl cântă Arjuna pe Krişna şi atunci argintul lumânărilor se preschimbă în flacără, lumânările erau ele însele flăcări care cântau. Cine? am întrebat. Cine produce metamorfoza? Voinţa mea, o putere ce îmi împlineşte dorinţa, sau însuşi Cuvântul? Şi apăru, pe cer, chipul lui Miron Licurici, care-mi zâmbi, contopindu-se cu perele de foc, pe care îndată le-am văzut: erau Gangele și Amazonul, Nilul și Dunărea, Eufratul, Tigris, stând ca fumigaţiile oraculare ale Demetrei cu izvoarele în cer, iar deltele şi estuarele călcau pământul. Flăcările fluviilor, mi-am spus, materializări ale Cuvântului, pe care coboară bărcile Harului. Iată apele întoarse la izvoare, gândii. Şi am pornit printre fluvii, iar uneori îmi părea că văd Fiara, animalul cu sex de şacal, gură de broască, picioare de leu, coadă de furnicar şi aripi de hulub, dar, eram sigur, trupul Fiarei s-a dematerializat de mult şi a rămas doar o cenuşă fină, disipată în vânt, care când mă atinge și trece prin mine, îmi mai stârneşte memoria şi vechile imagini bolnave. Şi, iată, Miron Licurici apăru cu o ţigaretă în gură, rezemat de o stâncă acoperită de ferigi, iar picioarele îi stăteau în tufele de fragi. Zâmbi, când l-am văzut, dar îmi vorbi, deşi melancolic, destul de aspru. Ai exorcizat patima nervilor, neantul, moartea, dar povestea mea nu a luat sfârşit. Căci de acolo de unde drumurile noastre se despărţiră, tu ai luat calea literaturii, dar pe mine Cardinalul Roşu mă opreşte să trec. Atunci, lângă el am văzut elefantul: Sunt elefantul roz păros cu codiţă de pardos, spuse

acesta, iar Miron Licurici îl încălecă şi s-au ridicat în văzduh. Când aproape să se piardă în zare, ca din apele unui ocean, răsări o clipă, încât am crezut că e doar o părere, un bot de ţâr albastru, în care au intrat.

-Nu mai ai nevoie de mine acum, am auzit o voce în spatele meu şi deşi am recunoscut-o, mă speriai, căci între fluvii ea a fost neaşteptată ca revelaţia. Mi-am privit călăuza oarbă. Trupul lui Homer căpătase o transparenţă spectrală şi mi-a venit să plâng, de teamă că se va destrăma.

-Mereu voi avea nevoie de tine, i-am spus, iar dacă pleci, jumătate de lume se va pustii. Şi mi-au venit în minte cuvintele zazen, pe care le-am scornit pentru calmarea nervilor: Tic-tacul ceasului e ca trilul păsăruicii, dar ceasul nu e păsărică. Erau însă în ele, îmi dădeam şi eu seama acum, mult prea multă nelinişte. Homer zâmbi şi l-am văzut cum se metamorfozează în manager.

-Te-am păcălit, te-am păcălit, strigă el, plecă ţopăind în pas spaniol şi se întoarse în panţarolă. Pe toate le atrage pământul, numai flacăra e atrasă de boltă, spuse şi se aruncă în Gange, ale cărui ape erau ca diamantul şi se înălţă către izvoare, în cer. Tu ne păcăleşti? am întrebat, dar el nu mai era. Atunci Homer apăru şi în loc să poarte toiagul în mână, avea două diamante în găvane, iar când m-am uitat mai bine la ele, gândind că ar fi trebuit să fie două lumânări, diamantele s-au preschimbat în lumânări şi ardeau ca două torţe în două grote. Fii oaspetele meu, oşteanule iscusit, spuse Homer. Am fost mândru de vorbele lui, dar mândria îmi părea un sentiment cufundat în vagotonie, faţă de sentimentul că puterile bunicului se află şi-n mine. Am făcut semn cu mâna şi norii se adunară, volburi, peste tot peisajul şi mii de fulgere căzură din ei. Iată Fiara, spuse Homer şi arătă cu degetul între eucalipţi. Nero, sub chipul unui leu de mare, fumega, carbonizându-se, în mijlocul unei păduri permiene, între Cicadee şi Pteridosperme…